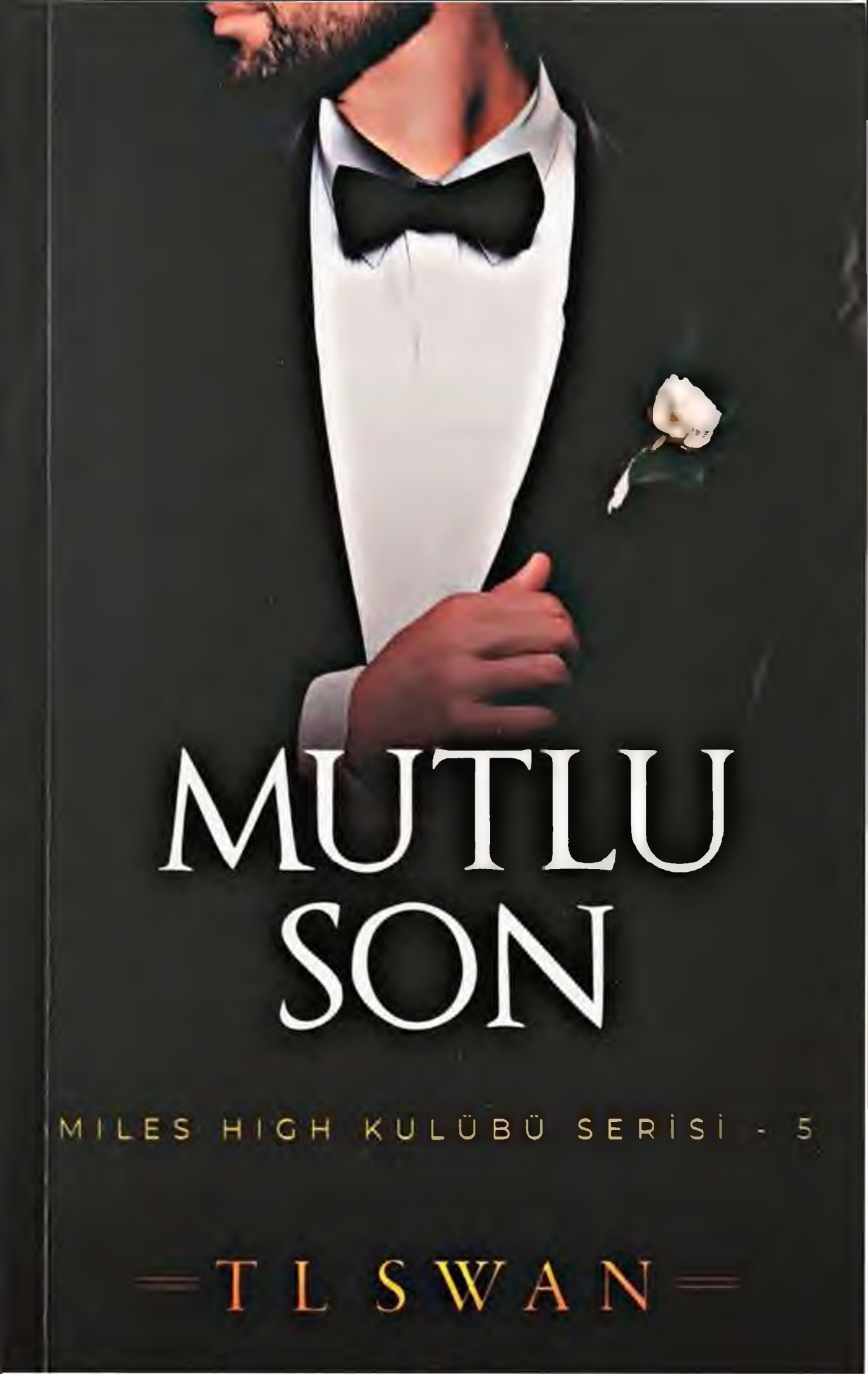

MUTLU SON

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ - 5

— T L S W A N —

Miles High Serisi'nin final kitabında coksatan yazar T L Swan, inişleri ve çıkışlarıyla dört milyarder erkek kardeşin mutlu sonunu okuyucuyla buluşturuyor. Tabii kendi şartlarında...

MILESLARIN MUTLU SONU

Bu büyülü mutlu sonların kitabı aşağıdaki dört kitabın epilog bölümlerini içermektedir.

Uçaktaki Yabancı

Anlaşma

Kazanova

Son şans

YETİşKİN OKURLAR İİNDİRİ

MUTLU SON

Özgün Adı: Miles Ever After

T.L. Swan

Çeviren : Semahat Orhan
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Son Okuma : Zeynep Işıklar
Kapak Tasarım : @blacksheep-uk.com
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü: Yetişkin Romantik

Kitap No: 2777

1. Baskı: Nisan 2025

ISBN: 978-625-366-215-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

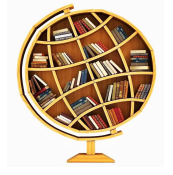
MILES EVER AFTER © 2023 T L Swan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Cenevre Matbaa
Şehremini Mh. Mevlanakapı Cad. Buzlugöl Apt. No: 80/1
Fatih / İstanbul
Sertifika No: 48854

MUTLU SON

M I L E S H I G H K U L Ü B Ü S E R İ S İ

= T L S W A N =

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren:
Semahat Orhan

MİNNETTARLIK

Müteşekkir olma özelliği; takdir göstermeye ve nezaketle karşılık vermeye hazır olma durumu.

*Bu kitabı, alfabeye ithaf etmek istiyorum,
Çünkü o yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.
O yirmi altı harfin içinde kendimi buldum,
Ve şimdi hayalimi yaşıyorum.
Alfabeyi saydığınız gelecek sefere,
Onun gücünü hatırlayın.
Ben her gün hatırlıyorum.*

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ KİTAPLARI

UÇAKTAKİ YABANCI
ANLAŞMA
KAZANOVA
SON ŞANS

UÇAKTAKİ YABANCI EPILOG

Emily

Asansörün kapıları açılınca fuayeye çıktım. “Selam, Sammia.” Gülümseyerek resepsiyona doğru ilerledim.

“Tanrıya şükür geldin.” Gözlerini kocaman açtı.

Kıkırdadım, bu bakışı biliyordum.

“O günlerden biri, değil mi?”

“Öyle de denebilir.”

“Kocam huysuzun teki.”

“Sen iyi bir kadınsın.” Sammia sırtarak bilgisayarına döndü.
“Ofisinde.”

“Teşekkürler.” Koridora doğru ilerledim. Öğleden sonrası için işten izin alarak Jameson’ı kontrol etmeye gelmiştim, bir terslik vardı.

Şu anda ona neler olduğundan emin değildim ama seks yapma şeklimizden stres seviyesini her zaman anlayabiliyordum. Ne kadar stresliyse, seks de o kadar sert olurdu.

Haftalardır, hem de haftalardır hiç sevişmemiştik ama her gün sertçe birbirimizi beceriyorduk.

Ardından dün biri sabah, biri eve geldiğinde ve diğeri de akşam 10’da olmak üzere üç kere koşuya çıkmıştı... yani kocamın stresli olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Ama yeni olan başka ne vardı?

Jameson Miles huzursuz bir enerji topuydu, ne kadar hızlı giderse gitsin Central Park'ta bir koşuyla sakinleştirilemeyecek türden hem de.

Kapısını çaldım. "Tak, tak."

"Ne var?" diye seslendi.

Tanrım.

Sırıtarak kapıyı açtığımda onu bilgisayar ekranına bakarken buldum. Başını kaldırıp bakmadan, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"İnsan kaynakları beni sizi görmem için gönderdi, efendim. İş bilgisayarımda porno izlerken yakalandım."

Bakışları yukarı kalkarak benimkilerle buluştu ve bir süre bana baktı. "Öyle mi?"

"Evet, efendim."

Bakışları ayak parmaklarıma inip tekrar yüzüme dönerken çenesi kasıldı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Adil oynamıyordum, buraya sadece ve sadece tek bir amaçla gelmiştim.

Erkeğimi masasında becermek için.

Onun sevdiği en seksi sekreter kıyafetimi giymiştim: jartiyer ve ağsız külotla tamamlanmış gri etekle ipek bluz.

"Ne izliyordun peki?" diye sordu ters bir şekilde.

"*CEO'nun Sikini Emerken*, efendim."

Tek kaşı yukarı kalkarken kumandayı eline alıp düğmeye bastığında arkamdaki kapının kilitlendiğini duydum.

"Peki *CEO'nun Sikini Emerken*'i neden izliyordun?" diye sordu duygudan yoksun bir sesle.

"Bu henüz yaşamadığım bir fantezi."

"Öyle mi?"

"Ben..." Daha etkili olması için duraksadım. "Ben tadınızın nasıl olduğunu hep merak etmişimdir... Evli olduğunuzu biliyorum ama..." Omuz silktim.

Yaramazlık yapmak neden bu kadar eğlenceli?

MUTLU SON

“Ama ne?” dedi ters bir şekilde.

“Sadece sizi emmemin bir yolu var mı diye merak ediyordum, efendim?”

İçine keskin bir nefes çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Birbirimize bakıyorduk. Aramızdaki hava girdap gibi dönüyordu.

Bu oyunu seviyorum.

“Burası bir medya şirketi, Emily. Genelev değil.”

“Evet, efendim, biliyorum.”

“Karım bir öğrenirse.”

“Öğrenmeyecek.” Dudaklarımı yalarken gözlerim kasıklarına kaydı. “Hayatım üzerine yemin ederim.”

Ayağa kalkarak pantolonunun fermuarını indirdi. “Siktiğimin dizlerinin üzerine çök,” diye hırladı.

Şu anda bile gülümsememek için kendimi zor tutarak dizlerimin üzerine indim. Onunla bir yılı aşkın süredir evliydim ve bu rolü oynamak en sevdiğim şeydi.

Sapkın.

Yanıma gelip saçlarımı yüzümden geriye doğru attı ve başparmağını dudaklarımın üzerinden geçirdi. “İyi bir kız ol ve bana ne düşündüğünü göster.”

Başımı sallayarak ağzımı açtığımda aletin ucunu dilimin üzerinde gezdirdi. Dilime bulaşan zevk sıvısının tadını aldım.

Onaylayarak tısladı. “O pis küçük ağzını becereceğim, Emily.”

İçimde bir arzu dalgası dolaştı.

“Ve bu kabahatinden dolayı pişman olacaksın.” Saçlarımı haşin bir şekilde avuçlarının arasına aldı. “Olacaksın, değil mi?”

“Hayır, efendim.”

Tek kaşını yukarı kaldırdı. “Sen bana hayır mı dedin?”

Midemde kelekler dans ederken başımı salladım, bu adamı ne kadar iyi tanırsam tanıyayım ya da beni ne kadar severse

sevsin, uyuyan devi uyandırdığımda her zaman tehlikenin sınırına gelebiliyordu.

Başımı sallayarak onayladım.

“Büyük hata.” Aletini boğazımdan o kadar aşağı kaydırды ki, öğürmeme neden oldu ama bu onu durdurmadı. Gözlerim yaşarana kadar daha derine itti.

Bir öksürükle onu ağzımdan çıkardım.

Jameson kıkırdadı. “Öksürmeye zahmet etme, pısrık.” Kendini tekrar ağzımın içine itti, saçlarımı iki eliyle kavrayarak ağzımı becermeye başladı.

Sert ve acımasız bir şekilde.

Tam da sevdiğim gibiydi.

Nasıl görüldüğümüzü hayal ettim, ben onun ofisinde dizlerimin üzerinde. O... ağzımı becerirken. Zorlukla duyulan nefes sesleri eşliğinde ağzıma tekrar tekrar girip çıkarken.

Daha da sertleştğini hissettiğimde bacaklarımı birbirine kenetledim, bensiz boşalacaktı.

“Em beni,” dedi hırlar gibi. “Daha sert.” Saçımı tutuşu neredeyse acı vericiydi. Sonra bir anda beni ayağa kaldırarak masasına eğdi, eteğimi sıyrıp jartiyerimi ve ağız külotumu gördüğünde zevkle tısladı. “İşte bu!”

Tek, keskin bir hareketle içime girdi. Elini yanağıma koyup yüzümü masaya doğru bastırarak beni olduğum yerde sabitledi.

“Ah...” diye inlediğimde bu adamın hâkimiyetiyle tamamen ele geçirilmiştim.

Mükemmellik.

Beni sertçe becerirken yıldızları gördüm. Kalın aleti vücudumdan tam olarak ihtiyacı olanı alıyordu. Islak tenimin onu içine çekiş sesini dinlerken üzerimden bir zevk dalgası geçti ve kontrolü kaybettiğimi hissettim.

Bir kere, iki kere... üç kere girip çıktıktan sonra vücudu kontrolü eline aldı ve kendini içimde sabitledi. Bastırılmış duy-

MUTLU SON

gularını serbest bırakırken vücudumun derinliklerinde sert bir şekilde boşaldı.

Nefes nefese kalmış bir halde dünyaya geri dönmeye çalıştık. Beni ayağa kaldırıp şefkatle öptü.

Az önce beni beceme şeklinden çok farklıydı.

Ama biz buyduk. Bizim için normal bir gündü.

O mükemmel çelişki.

Beni tekrar öperken yüzümü ellerinin arasına aldı. “İyi günler, Bayan Miles.” Dudaklarıma doğru karanlık bir şekilde gülümsedi.

“Sen kahrolası bir sapkınsın,” diye fısıldadım.

Eteğimi indirip bluzumu düzeltti. “Ve sen de benimle dolsun, yani ben kazandım.”

Ofis koltuğuna çöktü ve beni kucağına çekti, başını göğsüme yaslayarak bir süre öylece oturdu.

Ben anında doymuş ve yumuşamışken, ondaki endişeyi seziyordum. Üzerime bir tedirginlik çöktü. Hâlâ gergindi. Bunun hâlâ içinde olduğunu hissediyordum, ruhundan sızıyordu.

Masasının üzerinde yarısı içilmiş bir viski kadehi görünce bilgisayarındaki saate baktım: Öğlen birdi.

“Neden gündüz vakti içki içiyorsun?”

Abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Yapma.”

“Jameson. Bana *yapma* deme.” Ayağa kalktım. “Aşırı streslisin. Bunun son bulması gerek.”

“Ben iyiyim, buna devam edip her şeyi mahvetme.”

“Bu stresi kontrol altına alana kadar bebek sahibi olmayı deneyemeyeceğimizi anlıyor musun?”

“Tatil için zamanım yok, Emily.”

“Evet, var. Tristan’ı arayacağım, gelip senin yerine bakabilir.”

Umursamaz bir şekilde gözlerini devirdi. “Buraya beni öğle yemeğine götürmeye falan mı geldin?”

“Konuyu değiştirme,” diye çıkıştım. Viski kadehini alarak la-

vaboya döktüm. “Aslında buraya aletini emmeye geldim, artık gündüzleri içki içmek yok.”

“Peki, anne.”

“Evet,” diye çıkıştım. “Bu kesinlikle doğru, anne olmak istiyorum. Sürekli bebek sahibi olmayı denemek istiyorsun ama o kadar streslisin ki, günü atlatmak için viski içiyorsun. Bebeğimizin böyle bir ortamda doğmasını istemiyorum, Jay.”

Haklı olduğumu bilerek derin bir nefes verdi.

İşin aslı, ben zaten bebek sahibi olmak için gizlice uğraşmaya başlamıştım. Bana bebek istediğini söyler söylemez doğum kontrol hapını bırakmıştım. Ona söylemem gerektiğini biliyordum ama sevişmek Jameson’ın güvenli alanıydı, kendini tamamen bıraktığı ve anın içinde kaybolduğu tek zamandı.

Baskıdan kaçmaya ihtiyacı olduğunda bana sahipti, biz de buna sahiptik.

Âşık iki insan arasındaki o güzel eyleme.

Ayrıca onu tanıyordum, ona aktif olarak bebek yapmayı denediğimizi söylediğim anda bunu bir hedef haline getirecek, takıntılı hale gelecek ve bebek olmazsa strese girecekti. Eğer bir bebekle kutsanırsak, zamanı geldiğinde ona sürpriz yapmayı tercih ederdim.

“Bizim için tatil rezervasyonu yaptırıyorum, uzaklaşmamız gerek.”

Gözlerini devirdi.

“Ve benimle şimdi eve geliyorsun.”

“Şimdi eve falan *gelmiyorum*.”

Onun üzerinden eğilerek bilgisayarını kapattım. “Bu konuda söz hakkın yok.”

Sandalyesinde kıpırdamadan oturmaya devam edince tekrar kucağına oturup onu kollarıma aldım. “Bebeğim... beni dinle. Seni seviyorum, birlikte uzun ve sağlıklı bir hayatımız olsun istiyorum. Sen de bunu istemiyor musun?”

MUTLU SON

“İstiyorum.”

“Bir süreliğine fişi çekmenin zamanı geldi. Şu anda içinde olup bitenleri hissedemediğimi mi sanıyorsun gerçekten?”

Gözleri benimkilerle buluştu.

“Son teslim tarihleri, hesap tabloları ve yöneticiler... yaşam kaliten yoksa bunların hiçbir anlamı yok.” Onu usulca öptüm ve saçlarını alnından geriye doğru çektim. “Son derece stresli bir işin var ve bu yüzden gergin olman çok doğal. Ama nasıl kapatacağını öğrenmen gerekiyor. Bu durumdayken ne bana, ne Miles Medya’ya, ne kardeşlerine, ne de anne babana karşı en iyi halini sergilersin. Hele de kendine.”

Dinlerken elleri beni sıkıca kavramıştı.

“Her sabah işe yenilenmiş ve dinlenmiş olarak gelmek harika olmaz mıydı? Zihninin açık kalmış milyon tane sekme arasında koştururmusun?”

Dışarı derin bir nefes verdiğinde haklı olduğumu bildiğini anladım.

“Eve gidiyoruz.” Elinden tutup onu kaldırdım ve masayı düzelttim. Eşyalarını topladıktan sonra evrak çantasını omzuma attım. Onu resepsiyondan geçirirken başlarını kaldıran kızlar bizi gördüler.

Jameson, “Bugünlük çıkıyorum,” dedi Sammia’ya.

“Evet, tamam.” Genç kadın gülümsedi. “İyi fikir.”

“Ve biraz izin alıyor, sadece Tristan’ın ne zaman gelip onun yerine bakabileceğini ayarlamam gerekiyor,” diye ekledim.

“Bunu göreceğiz.” Jameson gözlerini devirdi. “Kaçırılıyorum, Sammia. Bunu görüyorsun, değil mi?”

Sammia gülümserken biz asansöre bindik ve yüzümüzü kapayan kapılara doğru döndük.

“Resepsiyondaki kızların şu an ne hakkında konuştuklarını biliyor musun?” diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

“Seni sevdiğimi ve kocamın akıl sağlığıyla ilgilendiğimi mi?”

Ona bakarak şapşalca gülümsedim.

“Hayır.” Kravatını düzeltti. “Yakınından bile geçmiyor.”

“Ne diyorlar o zaman?”

“Seks yapmış gibi koktuğunu.” Eliyle kadınlığımı kavradı.

“Kes şunu.” Onu uzaklaştırıp yüksek sesle gülerken başımı kaldırarak kameralara baktım. “S-seks yapmış gibi kokmuyorum,” dedim kekeleyerek.

Aman Tanrım, kokuyor muyum?

Bana seksi bir şekilde göz kırptı. “Güven bana, kokuyorsun.”

Araba daire şeklindeki geniş garaj yoluna girerken sinirlerim midemde dans ediyordu.

Başarmıştım.

Jameson’ın izin alıp buraya gelmesini sağlamıştım. Tristan iş yerinde onun yerine bakıyordu ve her şey plana uygun gidiyordu.

Sadece küçük bir sorun vardı.

Jay, Tayland’da lüks bir tatil köyüne gittiğimizi sanıyordu, ona buraya aslında sağlıklı yaşam merkezine gitmek için geldiğimizi söylememiştim.

Alkol yoktu, sağlıklı yiyecekler, meditasyon, günlük Çin tıbbı şifa seansları, tai chi*, Pilates ve masaj vardı.

Jameson’m en kötü kâbusuydu.

Arabanın camından dışarı bakarken kaşlarını çatı. “Bu da ne böyle?”

“Sürpriz.” Umutla gülümsedim.

Tek kaşını yukarı kaldırdı. “Sürpriz derken ne demek istiyorsun?”

“Şey.” Ona doğru eğilip kapısını açtım. “Gevşemek istiyorduk ve burası da bunu yapabileceğimiz yer.”

* Geleneksel Çin kültürünün bir parçası olan, bedeni ve zihni dengelemeye odaklanan, yavaş ve zarif hareketlerle müzik eşliğinde yapılan bir hareket sanatı. (ç.n.)

MUTLU SON

“Ne demek istiyorsun?”

Kahretsin, bunu açıkça söylemem gerekecek.

“Sağlıklı yaşam merkezine geldik, bebeğim. Harika değil mi?”

“Ne?” Arabanın kapısını kapattı. “Hayatta olmaz, Emily.”

“Jameson,” dedim sertçe. “İn arabadan.”

“Hayır.” Kapının kilidini aşağı doğru itti. “Rezervasyon yaptırdığın rahatlatıcı tatil bu mu?” diye fısıldadı öfkeyle. “Sana inanamıyorum.”

Ön koltuktaki şoför kıkırdadı.

“Bu hiç komik değil,” diye tersledi Jameson. “Sür.”

Şoförün gözleri onay almak için dikiz aynasından benimkilerle döndü.

“Sürme,” diye çıkıştım. “Koca bir bebek gibi davranmayı bırak. Arabadan in, Jameson. Hemen şimdi.”

“Kesinlikle olmaz.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu Tanrı’nın belasası sikik hippie yerinde *kalmayacağım*.”

“Ben kalacağım.”

“İyi. Ot yerken sana iyi şanslar.”

Cidden mi?

“Jameson, ben gevşeyip dinlenmek istiyorum ve bunu yapmak istediğim yer de burası. Sadece benim için gelsen olmaz mı?”

“Hayır.”

Sinirlenmeye başlıyordum.

“Ya bu ya da Tayland’da bir ay kamp yapmak, seçim senin,” diye çıkıştım. “Hem de yağmur mevsimindeyiz ve sivrisinekler Jurassic Park boyutlarında.”

Bir şey söylemek için ağzını açıyordu ki, ondan önce davrandım.

“Şaka yapmıyorum, Jameson. Beni kızdırma,” diye fısıldadım öfkeyle. “Lanet olası bir stres topuyla yaşamaktan bıktım usandım, yani eğer buraya gelip benim için rahatlamayı denemeyeceksen o zaman neden evlendik ki? Kahrolası ne anlamı var?”

Gözlerini kısarak bana ters ters baktı.

Öfkeyle arabadan indim, ben içeri *girecektim* ve eğer benimle burada kalmazsa Üçüncü Dünya Savaşı çıkacaktı.

Hazırla kendini, pislik herif.

Şoför bagajı içeriden açtı ve çantaları taşımama yardım etmek için dışarı çıktı. “Sadece biri mi?” diye sordu.

“İki çanta da,” dedim ters bir şekilde.

Eğer kalmayacaksa eşyalarını da alamayacaktı, canı cehennemeydi.

Neyse ki ondan daha akıllıyım.

Bunu yapacağını biliyordum, o yüzden önceden planlanmış bir saldırıyla uçaktayken cüzdanından kredi kartlarını çıkarmıştım. İstese de istemese de kalmak zorundaydı.

Şimdi gitse bile, daha sonra geri dönmek zorunda kalacaktı.

İki büyük bavulu garaj yolunda çekmeye başladığımda arabadan beni izlediğini hissedebiliyordum.

Geliyor mu?

Büyük ön merdivenlere ulaştığım zaman iki kapı görevlisi beni karşılamak için dışarı koştu. “Merhaba, merhaba.” Bavullarımı elimden alırken gülümsüyorlardı. “Şunları alayım.”

“Teşekkür ederim.” Gülümserken dönüp arabaya bakınca arabanın camından Jameson’ın çatık kaşlı yüzünü gördüm.

Ona inanamıyorum.

Resepsiyona doğru yürüdüm. “Merhaba, hoş geldiniz. Size yardımcı olabilir miyim?” Resepsiyon görevlisi gülümsedi.

“Evet.” Kredi kartımı uzatırken beceriksizce gülümsedim. “Bugün giriş yapacağım. Adım Emily Miles.”

Omzumun üzerinden arkaya bakınca buraya geldiğim arabanın gittiğini gördüm.

Gitmiş miydi?

Öfke dolu kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. O kadar zahmete girmiş ve dolu olmalarına rağmen bizi de al-

MUTLU SON

maları için yalvarmıştım, sonra da bunu sır olarak saklamak zorunda kalmıştım. O ise kahrolası yere bir kere bile bakmadan çekip gitmişti. Tipik domuz inadıyla Jameson Miles.

Bu, savaş demektir.

Ben sessizce beklerken nazik resepsiyon görevlisi bilgisayara bir şeyler giriyordu.

Nereye gidecekti? Parası yoktu. Sonra onun kim olduğunu hatırladım.

Kimi kandırıyordum ki? İkna ederek beş yıldızlı herhangi bir tatil köyüne girebilirdi, muhtemelen personel odalarında yüzünün yer aldığı bir poster bulunuyordu.

Güm, güm, güm... kızgın kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu.

“Kaldığınız süre boyunca lüks çatı katında olacaksınız.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Teşekkür ederim, kulağa harika geliyor.”

“Odanıza götürüleceksiniz, sonra ustanız gelip sizi alarak gezdirecek.”

Kafam karışınca kaşlarımı çattım. “Tamam?”

“Usta mı?” dedi Jameson arkamdan dümdüz bir sesle. “Neyin ustası?”

Sesiyle irkilerek sıçradım ve ona döndüğüm anda içimi bir rahatlama kapladı.

Çok şanslısın.

Dudaklarını oynatarak, “Benimle konuşma,” dedi ve durumu devralmaya çalışarak resepsiyon bankosuna doğru adım attı. “Rezervasyonun süresi ne kadar?”

“Yirmi bir gün.”

“Yirmi bir...” Bana yandan ters bir bakış atarken parmaklarını bankonun üzerinde yuvarladı. “Hayır, böyle bir şey olmayacak. Yarın çıkış yapacağız, teşekkürler.”

Görevli, bu konuşmayı daha önce defalarca duymuş gibi önce ona sonra da bana bakarak gülümsedi.

“Bjorn. Bay ve Bayan Miles’a süitlerini gösterebilir misin, lütfen?”

“Elbette.” Beyazlar içinde iri yarı, sarışın bir adam yanımıza geldi. “Bu taraftan, lütfen.” Önümüze geçip ilerleyince Jameson’ın elini tutmaya çalıştım ama beni uzaklaştırdı. “Bana dokunma.”

Bjorn monoton bir sesle, “Odanıza huzur bahçesinin içinden gidiliyor,” dedi. “Bahçenin içinden hayatınızın bir sonraki aşamasına geçerken şükranlarımızı sunmalıyız.”

Jameson gözlerini devirdi ve dudaklarını oynatarak, “*Hay sikeyim,*” dedi.

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım.

Çift kanatlı kapılardan çıkıp gördüğüm en güzel bahçeye doğru adamı takip ettiğimizde, gerçekten çok huzurlu olduğunu itiraf etmeliydim.

Mükemmel bakılmış yemyeşil çimenler ve mükemmel bahçeler vardı. Ortadaki kocaman bir çeşmenin içinden çıkan bir selale, zambakların yüzdüğü alt kattaki bahçeye akıyordu. Bjorn çeşmenin önünde durup gözlerini kapattı ve dua ediyormuş gibi elleriyle eğilerek selam verdi.

Jameson aletini kavrayınca yüzümü ellerimin arasına aldım.

Aman Tanrım.

“Gelin, bana katılın ve şükredin,” dedi Bjorn.

“Tamam.” Ellerimi onunki gibi dua eder şekilde bir hareketle birleştirdim ve yaptığını taklit etmeye çalıştım.

Tanrı aşkına, bu gerçekten çok abartıydı.

Belki de Jameson haklıydı ve tüm bunlar devasa bir karmaşaya dönüşecekti.

Jameson arkamızdan, “Odam nerede?” diye bağırdı sabırsızca.

Bjorn, Jameson’ın gözlerinin içine bakarak sakince gülümse-di, o kadar sakindi ki, neredeyse tüyler ürperticiydi. “Bu taraftan.” Önümüzde yürümeye başladı.

MUTLU SON

Jameson şakağına vurdu. “*Adam kafayı sıyırmış,*” dedi dudaklarını oynatarak. “*Muhtemelen bir seri katil.*”

Ben de merak etmeye başlıyordum.

Adamı bahçelerden, dolambaçlı yollardan ve bir köprüden geçerken takip ettik ve Tanrı aşkına, bu mülk gerçekten sihirliydi.

En sonunda denize bakan güzel bir sahil kulübesine geldik. “Şimdilik yeni eviniz burası.”

“Vay canına,” diyerek döndüğümde Jameson’m bile biraz etkilendiğini gördüm.

Bjorn ön kapıyı açtığında tam bir sadelik yüzümüze çarptı. Tamamen beyaz mobilyalar, duvarlar, tavanlar ve zemin...

İçeri girip etrafa baktık. “Bu... çok güzel.” Gülümsedim. “Vay canına.”

Bjorn iki büyük sepeti işaret etti. “Yapmanız gereken ilk şey dünyadan arınmak.”

“Neyden arınmak?” Jameson kaşlarını çatı.

“Kaplardaki tuzlu peeling kremi kullanarak duş alın, cildinizi temizleyici olarak onunla ovalayın. Birbirinizi yıkayın, bu deneyimin tadını çıkarın.”

Jameson’m buz gibi gözleri Bjorn’un üzerindeydi.

“Tüm eşyalarınızı bu sepetlere koyun.” Sepete hafifçe vurdu ve ardından bize ameliyat önlüğüne benzeyen beyaz kıyafetler uzattı. “Bunlar buradayken giyeceğiniz kıyafetler. Dikkatinizi dağıtacak hiçbir kişisel eşya olmayacak.”

Jameson sanki beyni tutukluk yapmış gibi adama bakıyordu.

“Bu sizi özgür kılacak, Bay Miles.”

“Ya da eşyalarımı çalmanız için sizi özgür kılıyordur.”

“Tüm elektronik eşyalarınızı ve giysilerinizi sepetlere koyun, bavullarınızı da kapının yanına bırakın. Onları depoya koyacağız, isterseniz tuvalet malzemelerinizi alabilirsiniz ancak konaklamanız süresince organik ürünlerimizi kullanmanızı tercih ederiz.”

“Telefon yok mu?” Kaşlarımı çattım.

“İnternet ve telefon yok,” diye cevap verdi Bjorn. “Saat yok, zaman yok. Dikkatinizi dağıtacak hiçbir şey yok.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Jameson içini çekti. “Ben gidiyorum.”

Bjorn sakın bir şekilde gülümsedi. “Duş alın, birbirinizi dünyadan arındırın. Sonra ustanız sizi almaya gelecek.”

“Ne yapmak için?” diye çıkıştı Jameson.

“Bu akşam ikinize de iki saatlik bir masaj, sonra sıcak yağ banyosu, güzel bir akşam yemeğinin ardından da tropik meyve ikramı var.”

Jameson ağırlığını arka ayağına verdiğinde bu sonuncunun onun bile hoşuna gittiğini anlayabiliyordum.

Şapşal şapşal gülümsedim. “Teşekkürler, kulağa harika geliyor.”

Başını eğdi ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

“Akılcıların ne halt geçiyordu senin?” diye patladı Jameson.

Omzumla silktim. “Bu eğlenceli.”

“Bununla ilgili hiçbir şey eğlenceli değil, Emily.”

“Birbirinizi dünyadan arındıracağız.” Durumu cazip hale getirmeye çalışıyordum.

“Bundan daha az tahrik olduğum bir an hiç olmamıştı.”

Elimi ağzıma götürüp güldüm. “Gir işte şu duşa.”

“Sen gir o lanet olası duşa,” diye fısıldadı öfkeyle. “Telefonumu o aptal sepete koymayacağım.”

“Üç gün.”

“Ne?”

“Üç gün boyunca istediklerini yaparsan gidebiliriz.” Havluyu ona uzattım.

“Flaş haber, kendini kandıran kadın. Ben ne zaman istersem o zaman giderim.”

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. “Seni içinde boğmadan önce duşa gir.”

MUTLU SON

Elini yüzünden geçirdiğinde bir kez daha kıkırdamaya başladım. “Bunun oldukça komik olduğunu kabul etmelisin.”

“Hiç de bile.” Havluyu elimden çekip aldı. “Beni boğmana gerek yok, ben kendimi boğacağım.” Hışımınla banyoya girerek kapıyı arkasından kapattı.

Kapıyı açıp kenardan başımı uzattım. “Birbirimizi yıkayacağımızı sanıyordum.”

“İntihar süsü verilen bir cinayete neden olmadan önce dışarı çık,” diye homurdandı çileden çıkmış bir halde.

Yeniden kıkırdadım.

Duş alıp belinde bir havluyla dışarı çıkınca eşyalarımı çoktan sepete koyduğumu gördü.

“Telefonunu gerçekten oraya mı koyuyorsun?”

“Hı-hı.”

“Ya acil bir durum olursa?”

“Tristan bizi buradan arayacak.”

“Bundan haberi var mı?” diye sordu burnundan soluyarak.

“Burayı benim için bulan oydu.”

“Onu çıplak ellerimle geberteceğim.”

Parmak uçlarımda yükselip kalın, güzel dudaklarını öptüm. “Lütfen, Jay, eğer bunu kendin için yapamıyorsan benim için yap.” Elini tutup karnımın üzerine koydum. “Geleceğimiz için.”

Gözleri gözlerime dikilirken derin bir nefes verdi.

“Tek istediğim üç gün.”

Tereddüt ettiğinde aslında gitmek istediğini biliyordum ama içten içe beni mutlu etmek için her şeyi yapacağını da biliyordum. “Peki.”

Yerimde zıpladım. “Teşekkür ederim.” Ona beyaz kıyafeti uzatınca istemeye istemeye giydi. Keten pantolon beyaz ve boldu, gömlek de ona uygundu.

“Ah, ateşli bir dişçiye benzedin.” Heyecanla gülümsedim.

“Bunu söylemen çok ironik.” Umursamaz bir şekilde kendi-

ne baktı. “Tam şu anda dişlerini teker teker sökmeyi hayal ediyorum.”

Kıkırdadım, keşke olaylara verdiği tepkileri kaydedebilseydim de daha sonra tekrar izleyebilseydim. Komedinin altın madeni gibiydi.

Duş alıp beyaz kıyafetlerimi giydikten sonra dışarı çıktığımda Jameson’ı yatakta otururken buldum. “Telefonunu sepete koydun mu?”

“Evet.”

“Ya saatini?”

Tek kaşını yukarı kaldırdı.

Gülümsedim. “Aferin oğluma.”

Sanki ilahi bir yardım arıyormuş gibi gözlerini kapattı. “Bana patronluk taslama, Emily, dokunsan patlayacak durumdayım.”

Kapıdan *tak, tak* sesi geldi.

“Açsan iyi olur, Usta Splinter’ geldi,” diye mırıldandı kuru bir sesle.

Kapıyı açtığımda Taylandlı, yaşlıca bir adam gördüm, koyu kırmızı bir cübbe giymişti ve Tibetli bir keşiş gibi mistik görünüyordu. “Merhaba.”

Bana sakın bir şekilde gülümsedi. “Merhaba, çocuğum.”

Kalbim tekledi. *Ah, sihirli hissettiriyor.*

“Benim adım Chakrii; burada kaldığınız süre boyunca sizin ustanızım.”

“Merhaba, ben Emily ve bu da kocam Jameson,” diyerek kendimizi tanıttım.

Ayağa kalkan Jameson onun elini sıktı. “Merhaba.”

Chakrii gülümseyerek Jameson’ın elini tutmaya devam etti ve sonra kaşlarını çatıp ona baktı. “Zihnin çok meşgul.”

Tam üstüne bastın.

* *Ninja Kaplumbağalar* çizgi filminde dövüş sanatları ustası olan ve kaplumbağaları evlat edinip yetiştiren mutant fare karakterin adı. (ç.n.)

MUTLU SON

Jameson ona ters ters baktı.

“Evet,” diye cevap verdim. “Bu yüzden buradayız. Huzur bulmaya ihtiyacı var.”

Chakrii gülümsedi. “Doğru yere geldin, arkadaşım.”

Jameson sessiz kaldığında onun da Chakrii’nin varlığını benim gibi hissettiğini biliyordum.

“Gelin, turu yapalım.”

Sonraki bir saat boyunca şimdiye kadar gördüğüm en güzel dinlenme yerinin her tarafını dolaştık. Tapınakları, şifa odalarını, bahçeleri ve spor salonlarını gördük, mutfaklardan geçerek şeflerle tanıştık. Şelalelerin içinden, küçük derelerin üzerlerinden geçtik.

Vay canına, bu yer beni büyülemişti.

Sonunda okyanusa bakan bir kayalığa çıktığımızda güneş suyun üzerinde batıyordu. Chakrii büyük bir kayanın üzerinde bağdaş kurup oturdu ve denize bakmaya başladı.

“Oturun.” Kayada yan tarafına vurdu. “Doğayla bir olun.”

Ben kayanın üzerine otururken Jameson derin bir nefes verdi. “Bu sıkık kayanın üzerinde oturmak için ne kadar ödüyoruz?” diye mırıldandı alçak sesle.

Gözlerimi ona doğru kocaman açtım, sonunda başını hafifçe iki yana sallayarak yanıma oturdu.

“Gözlerinizi kapatın,” dedi Chakrii. “Deniz havasını içinize çekin.” Burnundan derin bir nefes aldı ve sonra ağzından verdi. “Deniz havasını içinize çekin ve endişelerinizden kurtulmak için nefesinizi verin. Dünyanın sorunlarının sanki elle tutulur bir güçmüş gibi bedeninizi terk ettiğini hayal edin.” Gözleri kapalı bir şekilde nefes alıp vermeye devam etti. “Bir çiçek... hayata geri dönüyor. Kendinizin bu toprakta yeniden doğduğunu hissedin.”

Jameson'm dümdüz, ilgisiz yüzüne bakınca gerçekten yüksek sesle gülmek istedim ama gülmeyecektim. Bacağına dokundum. "Gözlerini kapat," dedim dudaklarımı oynatarak.

"Siktir git," diye dudaklarını oynatarak cevap verdi.

Gözlerimi kapatıp Chakrii'nin nefes alış verişini takip etmeye çalıştım ve bir süre sonra Jameson'm ne yaptığını görmek için tek gözümü açtım.

İfadesiz bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Seni yargılıyorum."

Kıkırdayarak gözlerimi kapattım.

Uzun bir süre kayanın üzerinde oturduk, güneş yavaşça suyun üzerinde battı ve hava karardı.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu Jameson.

"İşimiz asla bitmeyecek." Chakrii sanki bir sır biliyormuş gibi gülümsedi, burnundan derin nefes alıp ağzından vermeye devam etti.

"Benim burada işim bitti." Jameson ayağa kalktı. "Kıçım acıyor. Odada görüşürüz." Hışımınla uzaklaştığında tepenin ardında gözden kayboluşunu izlerken kalbim sıkıştı.

Chakrii sakın bir şekilde gülümseyerek elimi tuttu. "Bu zaman alır, çocuğum, kocan için endişelenme. Kendi yolculuğuna odaklan."

Elimi tutmaya devam ederken kayanın üzerinde oturup denize baktık.

Kendimi biraz sönmüş, biraz da endişeli hissediyor ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Umarım bu gerçekten işe yaradı.

Şimdiye kadar yaptırdığım en iyi masajla geçen iki harika saat, sıcak yağ banyosu ve şimdi de bu.

Sahilde özel bir yemek masasında oturuyorduk, masanın

MUTLU SON

üzerinde mumlar vardı ve garsonlar yemeğimizi servis ediyorlardı. Kıyıya hafifçe vuran dalgaların sesi dağın tepesinde yankılanıyordu.

Tanrım, bu yer cennetti.

Jameson sessizdi ama o bile bugünün ne kadar harika geçtiğini inkâr edemezdi.

Yiyeceklerimizin sonuncusu da masaya konulunca Jameson şüpheyile baktı ve “Et nerede?” diye sordu.

“Biz veganız.”

Jameson’m yüzü asıldı. “Vegan mı?”

“Yemeğinizi beğeneceğinize inanıyorum, efendim.” Garson gülümsedi. “Deneyin, sizin için hoş bir sürpriz olacak. Şeflerimiz dünya standartlarındadır.”

“Bir kadeh şarap içme şansımız var mı?”

“Hayır, efendim.”

“Organik vegan olan boktan türden bile mi?”

“Hayır, efendim.”

“Sorun değil, teşekkürler,” diyerek sözlerini kestim.

Garson bizi yalnız bırakınca Jameson nefesini dışarı verdi. “Biliyorsun, seninle uçakta tanıştığımızda vegan bir yoga man-yağıyla evli olduğumu tahmin etmiştin ama ona dönüşmeyi planladığından bahsetmemiştin.” Sandalyesinde arkaya yaslandı. “Başından beri stratejik planın bu muydu?”

Yumuşak bir şekilde gülümseyerek masanın üzerinden elini tuttum. “Seni seviyorum.” Elini kaldırıp arkasını öptüm. “Hem de çok.”

Bana bastırmaya çalıştığı bir gülümseme gönderdi. “Sevsen iyi olur.”

Kalbim kabardı, sonuç olarak benden nefret etmiyordu.

“Yoga yarın başlıyor,” diye cevap verdim.

“Ah, ne güzel, sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı kuru bir sesle.

Yemeğimizi yedik. Söz verildiği gibi çok güzeldi. Tatlı olarak taze meyve neredeyse ilahiydi.

“Masajdan dolayı çok uyku geldi,” dedim gerinerek. “Sen nasıl hissediyorsun?”

“Yapış yapış.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Yağ banyosu tüm özel bölgelerime bulaştı; kış yanaklarım yapış yapış ve sandalyeden kayarak düşmek üzereyim.”

Bir kahkaha patlattığımda o da güldü.

Yarın yeni bir gün olacaktı.

İrkilerek uyandığımda yatakta yalnızdım.

Pencerelerden süzülen ışık bana erken olduğunu söylüyordu ama Jameson neredeydi?

Yataktan kalkıp yatak odasından çıktığımda onu ön veranda gördüm.

Bir süre onu izledim, beyazlar giyinmiş halde ileri gitti, sonra geri döndü. İleri gidip sonra yeniden geri geldi.

Kafesteki bir hayvan gibi volta atıyordu.

Kapıdan çıkarken, “Günaydın,” dedim.

“Merhaba.” Elleri kalçalarındaydı ve dikkati tamamen dağılmış haldeydi.

“Sorun ne?”

“Eşyalarımı aldılar, koşu ayakkabılarım yanımda değil.”

“Ah.” Merdiven basamaklarına oturdum. “Koşunu mu kaçırdın?”

Yürüdü, sonra geri döndü.

“Sence saat kaçtır?”

“Fark eder mi?”

“Evet, siktiğimin farkı eder. Siktiğimin bütün günü boyunca burada takılıp hiçbir şey yapmadan durmaya vaktim yok.”

“Bu cümlede çok fazla sik var.”

MUTLU SON

“Başlama yine.”

Tanrım.

İleri doğru yürüdü, sonra geri döndü, yürüdü ve yine geri döndü.

Bu da neydi böyle? Neden bu kadar gergindi?

Bir ses, “Günaydın,” diye seslenince başımızı kaldırıp baktık ve beyaz üniformalı, iri yarı bir adam gördük. “Ben Jarden, esneme dersiniz için geldim.” Kolunun altında bir yoga matı vardı.

Jameson gözlerini kıstı. “Ne için?”

“Güne nefes çalışması ve esneme hareketleriyle başlıyoruz.”

“Tanrı aşkına.” Jameson içini çekti. “Durdur şunu.”

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı kıvırdım. “Önce o başlayabilir.” Ayağa kalktım, onların başlamasına izin vermem gerekiyordu. Jameson belli ki burada bir tür kriz geçiriyordu. İçeri geri döndüm ve gizlice izlemek için perdenin arkasından bakmaya başladım.

Jarden matı kumun üzerine serdi. “Yüzüstü uzanın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Karnınızın üzerine.”

Jameson yüzüstü yatınca Jarden onun sırtını ovalamaya başladı, ellerini saçlarına götürerek kafa derisine masaj yapmaya başlayınca Jameson elini itti. “Kafa derimin esnemeye ihtiyacı yok, seni aptal.”

Yüksek sesle gülmemek için elimle ağzımı kapattım.

Cidden ama.

Jarden bir ayağını Jameson’ın vücudunun üzerinden geçince iki tarafta da bir ayağı duruyordu. Jameson’ın iki kolunu tutup çektiğinde Jameson, “Ahh,” diye yakındı.

Jarden ayağını Jameson’ın kürekkemiklerinin arasına koydu ve kollarını gerçekten geriye doğru çekmeye başladı.

“Ne yapıyorsun lan sen?” diye haykırdı Jameson. “Kollar o şekilde bükülmez, akrobat değilim ben.”

Onlar hareketleri yaparken izlemeye devam ettim. Az sonra Jarden ona sırtüstü dönmesini söyledi. Jameson'ın ayaklarını kaldırıp ayak parmakları yere değene kadar omuzlarının üzerine getirdi.

“Ahh,” diye bağırdı Jameson. “Beni ortadan ikiye mi bölmeye çalışıyorsun be?”

Bu sefer kahkahayı patlattım, keşke telefonum yanımda olsaydı da fotoğrafını çekebilseydim.

Hareketleri yaparlarken, Jameson her fırsatta Jarden'la savaşıyordu.

Sonunda izlemesi fazla acı verici hale gelince, düş almaya karar verdim.

Jameson

Cehennemde üçüncü gün.

Bir ileri bir geri yürüyordum, yerimde duramıyordum. Her gün iyileşme seanslarına girdim, akupunktur ve masaj yaptır-dım. Yoga yapmaya çalıştım, her sabah şafak söktüğü sırada esneme yaparken içim dışıma çıktı, meditasyon yaptım... eh, daha önce meditasyon yapan aptalları yargılardım. Bir damla bile alkol almadım ve kafeinle protein yoksunluğundan dolayı başım çatlıyormuş gibi ağrıyordu.

Aklınıza ne gelirse, çoktan yapmıştım.

Peki nasıl hissediyordum?

Endişeliydim, asabiydim, domuz gibi terliyordum ve sike-yim böyle işi.

Burada, evde olduğumdan milyonlarca kat daha gergindim.

Sadece buradan gitmem gerekiyordu.

Emily, “Jay, bir iyileşme seansın daha var,” diye hatırlattı.

“Gitmiyorum.” Yenilmiş hissederek başımı iki yana salladım.

“Bunu yapamam, Em.”

MUTLU SON

“Zor olduğunu biliyorum.”

“Ben sadece... gitmem gerek, bebeğim. Kendimi hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim.”

Yüzümü avuçlarının içine alırken gözleri benimkileri buldu. “Bundan gerçekten zevk alıyorum.”

“Sen kal.” Onu kendime çekerek sarıldım. “Ben yapamam... ben gidiyorum. Seni başka bir otelde bekleyeceğim.”

“Detoks yapıyorsun.” Arkamızdan bir ses geldi.

Arkamızı dönünce Usta Chakrii’yi gördük.

“Zihnin ne yapacağını bilmiyor,” dedi sakın bir şekilde.

Kaşlarımı çattım.

“Adrenalin bırakmak, eroini bırakmak gibidir. Esasında vücudu strese bağımlı olan bir çeşit uyuşturucu bağımlısıdır. Zihninin düzene girdikçe, vücudun paniğe kapılıyor ve ne yapacağını bilemiyor.”

Ustaya bakarken çenemi sıktım.

“En kötüsünü neredeyse atlattın, şimdi pes etme, buraya kadar geldin.”

“Bu işe yaramıyor,” diye cevap verdim usulca.

Kendimi hiç bu kadar yenilmiş hissetmemiştim.

“Sana yemin ederim ki yarıyor. Bedenin bastırılmış stresi boşaltıyor. Eğer bu süreci tamamlamadan gidersen, kaldığın yere geri döneceksin.”

“Sence daha ne kadar sürer?” diye sordu Emily.

“Bir hafta daha.”

“Bir hafta mı?” Nefesim kesildi. “Burada bir hafta daha geçirsem ölmüş olacağım.”

Chakrii elini omzuma koydu. “Güven bana, arkadaşım. Sürece güven. Ona karşı savaşmayı bırakmalısın.”

Beklenmedik bir duygu tüm hücrelerimi doldurunca boğazımda bir yumru oluştu. Yaşam tarzımı kontrol altına almam gerektiğini biliyordum.

T. L. SWAN

Emily işkolik, stresli bir kocadan daha fazlasını hak ediyordu ve ben de onun için o kişi olabilmek için her şeyi yapardım... ama bu... gözlerim ikisinin arasında gidip geldi.

Emily ellerimi avuçlarının içine alarak usulca, "Jay," dedi. "Bunu yapabilirsin, bebeğim, yapabileceğini biliyorum. Bunu birlikte yapabiliriz."

Gözlerimi kapattım; gerçek şu ki, yapabileceğimi gerçekten sanmıyordum.

Onu hayal kırıklığına uğratıyordum.

"Zihnimi nasıl durduracağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"O zaman öğrenirsin," dedi Chakrii. "Dakika dakika, saat saat öğrenirsin."

Ona bakarak dinlemeye devam ettim.

"Ve sonra bir gün, bir şey serbest kalacak."

Akıl sağlığım mı?

"Ne gibi bir şey?" diye sordum.

"Beklentilerin baskısı," diye cevap verdi Chakrii.

Kaşlarımı çattım, sanki aklımı okuyordu.

"Buraya gelen kurumsal alanda hırslı ve başarılı ilk insan sen değilsin; sonuncusu da olmayacaksın. Erkenden ayrılanlar..." Sesi kesildi.

"Ne?" diye sordu Emily. "Erkenden ayrılanlara ne oluyor?"

"Bazıları bazen yıllar sonra gerçeği anladıklarında geri dönüyor."

"Hangi gerçeği?" diye sordu Emily.

"Kolay bir yol olmadığı, düşüncelerinin senin için yarattığı engelleri aşman gerektiği gerçeğini." Dalgın bir şekilde gülümsedi. "Zihnini kontrol edebilmek bir insanın sahip olabileceği en büyük güçtür."

Ne kadar da doğrudu.

"O yüzden hemen şimdi bir karar vermek gerek, Jameson. Hayatın boyunca acaba ne olabilirdi diye düşünerek mi yaşayacaksın?"

MUTLU SON

Emily elimi tutarak parmak uçlarımı öptü.

“Yoksa dayanacak ve kalacak mısınız?” Kelimelerini akıllıca seçiyormuş gibi duraksadı. “Yirmi bir gün hayatının tüm gidişatını değiştirebilir, özgür hissetmek istiyor musun?”

Dünyanın tüm yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyordum... çünkü öyleydi. Her zaman öyle olmuş gibi hissediyordum. Hayatım bir hediye idi, her şeyden çok istediğim bir hediye idi.

Hiçbir şey söylemeden içeri girdim ve banyoya gidip aynadaki yansıma baktım. Kendime uzun uzun bakarken gözlerim doldu çünkü gördüğüm şey hiç hoşuma gitmemişti.

Bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Emily banyoya girerek kollarını arkamdan bana doladı ve omzumu öptü. Hiçbir şey söylemedi, sadece ben sinir krizimi geçirirken bana sarıldı.

Kapı çalındı ve bir ses, “Jameson,” diye seslendi.

“Evet?”

“Ben Jarden, esneme dersin için geldim.”

Ne olacaktı, batacak mıydım, yoksa yüzecek miydim?

Yüzeceğim.

“Hemen geliyorum.”

Emily

Bungalovumuzun ön verandasında oturmuş günlüğümdeki notları okuyordum. Burada neler olup bittiğinin çetelesini tutuyordum ve geri dönüp gün be gün yazdıklarımı okumanın çok tatmin edici olduğunu söylemeliydim.

İlerleme kaydediyorduk, geriye gittiğimizi hissettiğim günlerdeyse başlangıçta nerede olduğumuzu gözden geçirmek ve kendime hatırlatmak için günlüğe geri dönüyordum.

Birinci gün, tam bir felaketti.

İkinci gün, Jameson saatlerce volta attı. Sanırım aklını kaçırıyor.

Üçüncü gün, Jameson sinir krizi geçirdi ve neyse ki kalmaya karar verdi.

Yedinci gün, Jameson meditasyon sırasında gerçekten gözlerini kapattı. Sanırım bir yerlere varıyor olabiliriz.

Sekizinci gün, büyük bir sinir krizi geçirdi. Ayrılmak ve bir restoran bulmak istedi çünkü bir biftek yemesi gerekiyordu.

Onuncu gün, volta atmaya bıraktı ve Jay'i tanıdığımdan beri ilk kez sakin ve hazır.

On üç ve on dördüncü günler, iki gün boyunca aralıksız uyudu. Usta Chakrii bunun bir dönüm noktası olduğunu, bedeninin depoladığı son adrenalini serbest bıraktığını söylüyor. Dürüst olmak gerekirse, onu böyle görmek benim için biraz korkutucu. Jameson asla uyumaz, bu yüzden bunu iki gün ve gece boyunca yapması tedirgin edici.

On beşinci gün, bütün gün güldük ve sonra sahilde yıldızların altında seviştik.

Günden güne, yavaş yavaş Jameson'ın eski inançlarını temizlediğini, yıkıcı alışkanlıklarını bıraktığını hissedebiliyordum. Çin tıbbına cevap verdiğini ve yeni bir benlik duygusu keşfettiğini.

Günlüğe bir sonraki yazımı yazmaya başladım.

On sekizinci gün.

Günlüğümden başımı kaldırıp baktığımda erkeğimin kayalığın çıkıntısında oturmuş, denize baktığını gördüm.

Bağdaş kurmuş ve düşüncelere dalmış halde saatlerdir oradaydı, tek başına ve sadece doğayla anın içindeydi.

Şikâyet etmiyor, sızlanmıyor ya da kimseye alaycı bir pislik gibi davranmıyordu.

Usulca gülümsedim, onu hiç bu kadar çok sevmemiştim.

MUTLU SON

Yirmi birinci gün

Sırtımın yataktan yay gibi yükselmesi beni derin bir uykudan uyandırdığında anında nerede olduğumu anladım.

Yatakta, sırtüstü yatıyordum, bacaklarım Jameson'm omuzlarının üzerindeydi. Parmakları beni genişçe açıyor, dili derinlemesine yalıyor, emiyor, dişliyordu. Sırtım yeniden yükseldi, ah siktir, boşalmak üzereydim.

Bunu ne zamandır yapıyordu?

İnleyerek parmaklarımı saçlarına doladım. "Ah Tanrım," diye mırıldanırken bacaklarımı daha geniş açtım.

İçime doğru gülümsedi. "İyi sabahlar, Bayan Miles."

"Kesinlikle öyle."

Cidden, *bu nasıl benim hayatım olur?*

Dilinin daha da derinlere ulaşmasıyla titremeye başladım. "Dur," diye emredip yukarı doğru çıktı ve bacaklarımı tekrar omuzlarının üzerine getirdi.

Birbirimize bakarken sessiz kaldık, hava yoğun bir arzuyla uğulduyordu.

Beni bu pozisyona getirdiğinde tamamen onun insafına kalıyordum, bedenim alabilmesi için ona aitti. İsteddiği gibi becermesi ve kullanması için.

Bunu biliyor ve seviyordu.

Ben de öyle.

Gözleri karanlık ve tehlikeliydi, kalın aletinin ucunun şişmiş dudaklarımın arasından kaydığını hissettim. O tatlı noktayı bularak sertçe içime girdiğinde, bedenim onun boyutuyla başa çıkmaya çalışırken aletinin etrafında titreşti.

Gözleri arkaya kayarken yavaşça dışarı çıktı ve sonra sertçe içime girdi, var gücüyle girip çıkarken yatak duvara çarpmaya başladı.

Derin, cezalandırıcı vuruşlarla kalın aleti vücudumdan tam olarak ihtiyacı olan şeyi alıyordu.

Karşılığında benimki de onunkinin tamamını kabul ediyordu. Sanki hayatım buna bağılmış gibi onu içime çekiyordum ki, şu anda ona bağlıydı.

İhtiyacım olan tek şey oydu.

Burada her şey büyütülmüş gibi görünüyordu, kahkahalar, sevişmelerimiz, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz zaman. Belki dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı için, belki de başka bir duygusal köprüyü daha geçtiğimiz içindi. Ne olduğunu bilmiyordum ama her şey daha fazlasıymış gibi geliyordu. Yükseklerin en yükseğiydi ve minnettardım, çok minnettardım.

Orgazm hissi vücudumu ele geçirirken haykırdım, ardından Jameson tekrar içime girdi ve kendini derinlerimde sabitledi.

Boşalırken aletinin seğirmesini hissettim ve nefes nefese halde soluklanmaya çalıştık.

Bana bakarak gülümsedi. “Hadi eve gidelim.”

Jameson

“Renata, Robinson anlaşmasında ne durumdayız?” diye sordum.

Yönetim kurulu masasının karşısından, “Sözleşmeyle birlikte bana geri dönmelerini bekliyorum,” diye cevap verdi.

“Neden bekliyorsun? Peşine düş.”

“Peki efendim.” Günlüğüne bir şeyler yazarken kapı çalındı.

“Evet,” diye seslendim.

Sammia kafasını kapıdan içeri uzattı. “Jameson, seninle biraz görüşebilir miyim, lütfen?”

“Toplantıdayım, Sammia, bunu görebiliyorsun.”

“Acil, efendim.”

Tanrı aşkına. “İzninizle.” Ayağa kalkıp odadan çıktım. “Ne var?”

“Ofisinde bir ziyaretçin var.”

MUTLU SON

“Kim?”

“Emily, çok ama çok acil olduğunu söyledi.”

Sorun ne?

Hızla ofisime giderek kapıyı açtığımda Emily masamda oturuyordu. “Sorun ne?” dedim dilim dolaşarak.

Sandalyeden fırlayıp kollarını bana sararken beni usulca öptü. “Hiç, her şey yolunda.”

Kollarını etrafımdan indirdim. “Yönetim kurulu toplantısındaydım, Emily,” diye fısıldadım. “Ne yapıyorsun?”

“Haberi duymak istersin diye düşündüm.”

“Hangi haberi?”

Çantasını karıştırıp bir şey çıkararak bana uzattı.

“Bu da ne?”

“Gebelik testi. Negatif için bir, pozitif için iki çizgi.”

İki çizgi.

Elimdeki teste bakarken kaşlarımı çattım.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım.

“Ama henüz denemeye başlamadık.”

Usulca gülümsedi. “Belki de başlamışsızdır.”

Kalbim boğazımda atarak güzel karıma baktım.

Ne?

“Baba olacaksın, Jay.” Bana bakarak gülümsedi.

Ne?

“Emin misin?”

Omuz silktikten sonra güldü. “İki tane test yaptım.”

Onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım, o kadar sıkıyordum ki neredeyse boğacaktım.

“Beni eziyorsun.” Omzuma doğru güldü. “Ahh.”

“Aman Tanrım.” Elimini karnının üzerine koydum. “İyi misin?”

“Bilmiyorum.” Omzunu silkti. “Daha önce bunu hiç yapmadım, iyiyim sanırım.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öptüm. *Bu kadın.*

Bu güzel kadın hayatıma girmiş, beni sevmiş ve beni kendimden kurtarmıştı.

Ve şimdi de bu...

Duygularım beni ele geçirince boğazıma bir yumru otururken ona baktım.

Buna inanamıyordum, hissettiklerimi tarif edecek kelime yoktu.

Çok fazla sevgi.

“Şişmanladığımda da beni sevmeye devam edecek misin?” Bana bakarak gülümsedi.

Kıkırdayıp onu kollarımın arasına aldım ve masama doğru geri geri yürüttüm. “Beni durdurmaya çalış bakalım.”

Emily

Telefonuma bir mesaj geldi.

Geldim.

Pencereye gidip sokağa baktığımda Scott’ın binanın ön kapısının yanında durduğunu, camları karartılmış SUV Audi’nin bekleme kısmına park ettiğini gördüm.

Benimle eve dönecek eşlikçim gelmişti.

Jameson Miles’in aşırı korumacı tarzına uygun olarak pamuklara sarılmıştım.

İlk üç aylık dönemimde sabah bulantılarından çok çekmiştim. Özellikle çok hasta görüldüğüm bir gün, fotoğrafçının biri benimle uğraşırken kaldırımda kaymışım ve neredeyse yere düşüyordum.

Jameson öfkeden deliye dönmüştü ve o günden beri ne zaman New York’ta olsak, yani Pazartesi’den Cuma’ya kadar, yanımda kişisel bir korumam oluyordu.

MUTLU SON

İlk başta bundan nefret etmiştim ve bu konuda sık sık kavga etmiştik. Ama şimdi ikinci üç aylık dönemimin sonuna geldiğimde, kendimi daha güvende hissettiğimi kabul etmeliydim. Katillerden ya da bunun gibi dramatik şeylerden değildi, korunmaya ihtiyaç duyduğum tek şey paparazzilerdi.

Masama geri dönerek, bilgisayarımı kapatıp ofisime bakındım.

İş yerimde sadece altı haftam kaldığı için biraz üzgündüm. Ofisimi özleyecektim, işimi ve bana verdiği bağımsızlığı gerçekten seviyordum.

Ancak bebek doğduktan sonra tam zamanlı olarak taşradaki evimize, Arndell'e taşınmaya karar vermiştik. Jameson haftada iki gün evden çalışacak, diğer üç gün de ofise gidip gelecekti.

Gerçekten de bebeğin yalınayak büyümesini, ağaçlara tırmanıp çamurda oynamasını istiyorduk.

Kendi küçük sevgi kozamızda saklı şekilde.

Tam zamanlı olarak orada olmaya hazırlanmak için evde bazı tadilatlar yaptırmıştık: yeni banyolar ve mutfak, yeni halılarla mobilyalar. Oraya her gidişimizde kişisel eşyalarımızdan biraz daha götürüyorduk. Planımız hem kır evini hem de New York'taki çatı katını tam donanımlı hale getirmektir, böylece bavul hazırlamaya gerek kalmadan ikisi arasında gidip gelebilecektik.

Oraya gitmek için çok heyecanlıydık, bebek doğduktan sonra bir aile olarak yerleşmemiz için Jameson'm üç hafta izni vardı.

Sabırsızlanıyordum.

Öncesinde de taşınabilirdik ama doktorum ve hastane New York'taydı. Jameson erken doğum yaparsam iki saat uzakta olmanın stresini kaldıramazdı.

Telefonuma bir mesaj daha geldi.

İyi misin?

Tanrım, cevap yazdım.

Hemen geliyorum.

Çantamı alıp aşağıya indim; Scott çift kanatlı cam kapıların yanında durmuş beni bekliyordu. “İyi günler, Emily.”

“Merhaba, Scott.” Benimle arabaya doğru yürürken gülümsedim. “Günün nasıldı?”

“Harika, seninki?” Arabanın kapısını açınca arka koltukta lacivert takım elbisesi, kare çenesi ve tüm zamanların en iyi ‘gel-beni-becer’ bakışıyla Jameson’ın oturduğunu gördüm.

“Şimdi çok daha iyi oldu.” Binerken gülümsedim.

“Bayan Miles.” Jameson gülümseyerek yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni usulca öptü.

“Bu güzel bir sürpriz oldu.”

“Seni yemeğe çıkarırım diye düşündüm.” Beni tekrar öptü. “Sonra da tatlı olarak beni yiyebilirsin.”

Yüksek sesle güldüm. “Sen tam bir seks manyağısın.”

Elimi avucunun içine alarak bana oyuncu bir şekilde göz kırptı.

Şaka da yapmıyordum. Hamileliğim belli olmaya başlayınca sakinleşeceğini düşünmüştüm.

Şimdi her zamankinden daha fazla takıntılıydı.

Restorana vardığımızda Scott arabayı kenara çekip inerek kapıyı açtı. Jameson önce indi ve çıkmam için bana yardım etti.

Kameraların klik sesleriyle birlikte birinin, “İşte orada,” dediğini duyduk.

Jameson başını eğerek elimi sımsıkı kavradı ve paparazzi sirkinin içinden geçtik.

Scott’m arkamızdan, “Geri çekilin,” dediğini duydum. “Yol-dan çekilin.”

Restorana girince anında dünyaya geri döndük. Sakin ve dingin bir ortamdı, arka planda piyano müziği çalıyordu. Burası çılgınlıktan uzakta, bambaşka bir dünya gibiydi.

MUTLU SON

“İyi akşamlar, Bay ve Bayan Miles.” Garson gülümsedi. “En sevdiğiniz masa sizi bekliyor, efendim.”

Jameson, “Teşekkür ederim,” diye yanıtladıktan sonra masamıza doğru yürürken, insanların başlarını çevirip bize baktıklarını gördüm ve başımı eğerek yere doğru gülümsedim. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım ama alışmamıştım ve alışacağımı da hiç sanmıyordum.

New York’ta hiçbir şey değişmemişti.

Jameson Miles gittiği her yerde dikkati üzerine çekiyordu. Her zaman da çekecekti.

Regl sancısına benzeyen bir hisle uyandığımda kaşlarımı çatarak başucumdaki saate baktım: 02.55.

Neler oluyor?

İçime bir ağrı daha saplanınca yüzümü buruşturdum.

Offf... Tamam, bu... rahatsız ediciydi.

Yanımda uyuyan Jay’e baktım ve sessizce kalkıp aşağı inerek banyoya girdim. Karnımda ve alt kısmında bir ağırlık hissi vardı ama doğuma daha on gün vardı.

*Braxton-Hicks** olmalıydı. *Lütfen doğum başlamasın, sen gelmeden önce yapmam gereken işler var, dostum.*

İri karnımı ovaladım, garip bir histi, acı değil de daha çok bir sızı gibiydi. Şimdi de mide yanması başlamıştı, lanet olsun.

Bok gibi hissediyorum.

Belki de akşam yemeğinde yediğimiz Hint yemeğindendi.

Bir süre klozette oturdum, sıcaklamış ve yapış yapış hissediyordum ve ıyy, *mide iltihabı çektiğimi söylemeyin sakın.*

Sonunda duşa girerek duvara yaslandım, sıcak su tenimde güzel bir his uyandırıyor. Gözlerimi kapattım; keşke ayakta uyuyabilseydim, çok ama çok yorgundum.

* Yalancı doğum ağrıları olarak da adlandırılan, gebeliğin son aylarında rahimde oluşan doğuma hazırlık niteliğindeki düzensiz kasılmalar. (ç.n.)

“Emily?” Banyoya uçar gibi giren, gözleri kocaman olmuş Jameson’ın paniklemiş sesini duydum. “Neler oluyor?”

“İyiym, mide yanması.” Uyanıp beni aramaya gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Düşün zeminine baktı. “Mide yanmasına benzemiyor.”

Ha?

Aşağı baktığımda, giderden akan suyun pembenin güzel bir tonunda olduğunu gördüm.

“Of, kahretsin.”

“Of, kahretsin de ne demek?”

“Suyum geldi.”

“Ah...lanet olsun... kahretsin,” diye bağırdı. “Daha çok erken.”

“Sorun değil, biz hazırız.”

“Senin hazır olmana sevindim,” diye tersledi telaşla. “Ben hazır falan değilim.” Banyodan koşarak çıktığında gözlerimi devirdim, tabii ki de Jameson Miles dramatikliğinde davranacaktı.

Sıcak su benimde öyle güzel bir his bırakıyordu ki, duvara yaslanmaya devam ederken gözlerimi kapattım.

“Evet.” Jameson’ın sesini duydum, telefonla konuşarak banyoya girdi. “Duşta.” Tekrar dinledi. “Tamam.” Telefonu indirdi. “Bu ne zamandır devam ediyor?”

“Ne demek istiyorsun?”

Elini yere doğru uzatarak, “B-bu,” diye kekeledi.

“Ee, bunu sen daha şimdi fark ettin, yani çok uzun değil.”

“Hay sikeyim,” diye kendi kendine mırıldandı. “Çok uzun zamandır değil.” Tekrar dinledi. “Kasılmaların var mı?” diye sordu.

“Sadece biraz ağrı.”

“Sadece biraz ağrı.” Kaşlarını çatarak volta atmaya başladı. “Tamam o zaman.” Tekrar dinledi. “Söylemesi zor, oldukça çetin cevizdir. Onu çok bir şey etkilemez.”

MUTLU SON

Gözleri bana kaydığında gülümsedim, keşke telefonda konuşurken banyoda çırlıçıplak volta atan halini görebilseydi.

“Tamam, birazdan görüşürüz.” Telefonu kapattı. “Hastaneye gitmemiz gerek.”

“Tamam.” Duvara yaslanırken gözlerimi tekrar kapattım.

“Sakin uyuma. Emily. Hemen.”

“Peki,” diye tersledim yarı sinirli bir şekilde. “Ben iyiyim, Jameson.”

“Ben *değilim*.” Düşün içine girerek suyu kapattı. “Dışarı çık. Hemen şimdi, dışarı çık.”

“Hay sikeyim.”

Bana bir havlu uzatırken, “Bana *hay sikeyim* deme,” diye homurdandı. “Gitmemiz gerek, hem de hemen gitmemiz gerek. Bu acil bir durum.”

Havluyu ondan alırken, “Beni sakinleştirmesi gereken kişi sen değil misin?” diye çıkıştım.

Ne yaptığını anladığında yüzü düştü. “Evet, evet öyleyim. Doğru.” Ne yapacağını hatırlarken derin bir nefes verdi. “Her şey yolunda, her şey gerçekten yolunda ve endişelenmene gerek yok çünkü her şey yolunda,” diye telaş içinde gevelerken yeniden volta atmaya başladı. “Her şey yoluna girecek, Em. Mükemmel derecede yoluna girecek.”

Kıkırdadım. *Şapşal*.

“Yani her şeyin yolunda olduğunu mu söylüyorsun?” diye dalga geçtim.

Bana alaycı bir cevap verme dürtüsüyle savaşıırken gözlerini kapattı.

“Bu doğru, tatlım.” Soğukkanlı davranmak için elinden geleni yaparken gülümsedi. “Arabaya binip bebeğimizle tanışmak için hastaneye doğru küçük bir yolculuğa çıkacağız,” dedi şimdiye kadar duyduğum en tatlı ve sahte ses tonuyla.

Gözlerimi devirdim. “Doğum sırasında benimle bu ses tonuyla konuşacağını sanma sakın, kendi ağzıma kusarım.”

“Hangi ses tonu?”

“O tatlı, acınası ses tonu. Sadece normal ol ve ne söylemek istiyorsan onu söyle.”

“Tamam, peki.” Rahatlamış gibi nefesini verdi. “Bin şu sıkıştığımın arabasına, Emily çünkü sıkık aklımı kaybetmek üzereyim.”

Bir kahkaha patlattım.

“Bu daha iyi mi?” Sırıttı.

“Çok daha iyi.” Dudaklarını öptüğümde kollarını bana doladı. “Bunun olduğuna inanabiliyor musun?”

“Çok sayılmaz.” İki elini karnımın üzerine koyarak onlara baktı. “Bu bebek tıpkı senin gibi olacak.” Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Bunu hissedebiliyorum.”

“Bugün.” İçimi heyecan kapladı. “Aman Tanrım, Jay, bugün bebeğimizle tanışacağız.”

Beni usulca öptü, dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanırken keşke bütün gün öpüşebilseydik, sadece ikimizin olduğu son saatlerin tadını çıkarmak için zaman ayırabilseydik diye düşündüm.

Yalnız olarak son zamanımızın.

“Gitmemiz gerek,” dedi. “Ben çantayı alayım, sen de giyin.”

“Tamam.”

Yatak odasına girip bir çekmeceyi açtığım sırada karnım sertçe sıkışınca olduğum yerde kalakaldım. “Ah...” Sıkışma sertleşti, sertleşti, ta ki gerçekten acımaya başlayana kadar sıkışmaya devam etti, of kahretsin, bu... harika değildi.

“Bu bir kasılma mı?” Gözlerim dehşet içinde açıldı. “Sakın bana böyle hissettirdiğini söyleme.”

Jameson, “Ne söylemeyeyim?” diye cevap verdi odaya girerken.

“Sanırım az önce bir kasılma yaşadım.”

“Nasıl hissettirdi?”

MUTLU SON

“Oldukça...” Doğru kelimeyi ararken durakladım. “Yoğun.”

“Yoğun mu?” Dudaklarını büktü. “Acele etmek için bir sebep daha.”

“Tamam.” Külotumu giymek için eğildiğimde bir tane daha vurdu, bu seferki daha güçlüydü ve acı içinde ikiye katlanmama neden oldu. “Ah... Tanrım.”

“Neler oluyor?” Gözleri irice açıldı. “Şu anda ne haltlar oluyor?”

“Bir kasılma.”

“Bir tane daha mı?”

Başımınla onayladım.

“Ne demek istiyorsun, bunlar birbirlerine çok yakın.”

Bununla başa çıkmaya çalışırken nefes alıp verişlerim güçleşti.

Siktir, bu cidden şiddetli.

“Bin şu lanet arabaya. Bin şu lanet arabaya. Hemen şimdi!” Eğilip içine girebilmem için külotumu açtı, hızla yukarı çekti. Sonra elbisemi başımdan geçirdi.

“Sutyen takmam gerek.”

“Neden? Güven bana, kimse memelerine bakmayacak.”

Kıkırdadım.

“O kıkırdamalarına şu anda sakın başlama, kadın.”

Ayakkabılarımı giyerken Jameson hastane çantamı aldı ve kapıdan çıktık. Jameson’ın hamileliğim boyunca en çok istediği şey, beni hastaneye kendisinin götürmesiydi. Nedense bu onun için çok önemliydi. Sadece her şeyin plana uygun gitmesini umut ediyordum.

Asansöre vardığımızda yeniden karnıma bir acı saplandı; durup yüzümü buruşturdum.

Kahretsin.

Jameson, “Nefes al,” dedi.

Hızlı hızlı nefes alıp verdim. “Bunu nasıl söyleyeceğini doğum öncesi derslerinde mi öğrendin?”

“Evet. Gerçekten de oradan öğrendim, ukala şey.”

Ona bakarak gülümsedim.

“Doğum yaparken bile.” Gözlerini devirdi. “İnanılır-gibi-değil.”

Asansöre binip bodrum kattaki otoparka indik, Jameson elimi tutup bizi arabaya doğru götürürken bir kasılma daha geldi ve nefesimi kesti.

“Ahh,” diye inleyerek olduğum yerde durdum, zar zor nefes alıyordum ve terlemeye başlamıştım.

“Bebğim, beni korkutuyorsun. Ambulans çağırmalı mıyım?” Ben anımı yaşarken sabırla bekledi. “Bu çok hızlı ilerliyormuş gibi görünüyor.”

“Hayır, bir şey yok. Gidelim.”

Arabaya vardığımızda benim için kapıyı açarken, “Belki de bir bakmalıyım,” dedi.

“Neye?” Arabaya binerken kaşlarımı çattım.

“Kafayı görebilecek miyim diye.”

“Seni salak, kafayı falan göremeyeceksin,” diye çıktım çileden çıkmış bir şekilde. Bir kasılma daha geldiğinde şimdiye kadarkilerin en şiddetlisiydi, içimi parçalayan bir acıydı. Arabanın gösterge panelini kavrayarak, “Ahhh,” diye bağırdım.

Gözleri fal taşı gibi açılan Jameson hızla arabaya binip park yerinden öyle hızlı çıktı ki, araba neredeyse uçuyordu. “Bacak bacak üstüne at,” dedi gözleri benimle yol arasında gidip gelirken.

“Dışarı çıkmaya çalışan bir karpuzum var, bacak bacak üstüne atmam onu durdurmayacak.”

“Yüce İsa.” Biz New York sokaklarında uçar gibi giderken Jameson terliyordu.

Bir kasılma daha gelince acıyla haykırdım. “Ahhh.”

Jameson da, “Ahhh,” diye bağırdı ve elini uzatarak elbisemin içine sokmaya çalıştı. “Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdım.

“Çıkmasını engellemek için oraya elimi koyuyorum.”

MUTLU SON

Eline vurarak uzaklaştırdım. “Sen tanıdığım en aptal zeki adamsın,” diye haykırdım.

Birkaç kasılma sonrası ve insanlık tarihinin gördüğü en kısa sürede hastaneye vardığımızda, Jameson ön taraftaki durma yasağı olan alana park etti.

“Buraya park edemezsin,” dedim nefes nefese.

“Biri beni durdurmaya cesaret etsin de göreyim.” Arabanın etrafından koşup kapıyı açarak çıkmama yardım etti. Doğum koğuşuna doğru ilerlerken daha önceki turumuzda burada bulunmuş olmamıza rağmen, şimdi her şey daha gerçek görünüyordu. Jameson hemşire bölümüne doğru ilerledi. “Merhaba, daha önce aramıştım. Emily’nin doğumu başladı.”

“Bay Miles, evet.” Hemşire gülümsedi. “Bu taraftan.”

Odaya girdiğimizde nazik hemşire beni bir monitöre bağladı ve rahat etmemi sağladı. O kadar sakin görünüyordu ki, şu anda benim hissettiklerimin tam tersiydi.

Kendimi kontrol altında ve sakin hissetmeyi çok istemiştim, bu doğum işinde profesyonel olacağımdan emindim, şu ana katarsa kendimi şeytan çıkarma ayinine girmek üzere olan vahşi bir hayvan gibi hissediyordum.

Hemşire gülümsedi. “Sizi bir süre yalnız bırakayım, değerlerinizi kontrol etmek için birazdan geri geleceğim.”

“Teşekkürler.”

Bip.

Bip.

Bip.

Bip.

Jameson bebeğin kalp atışı monitörüne bakarak gülümsedi. “Kalp atışlarının ne kadar güçlü olduğuna baksana, Em.” Yatağın kenarına oturup bana gülümsedi. Tavırları değişmişti. Saçlarımı alnımdan geriye doğru çekti. “Her şey yoluna girecek.”

Midemde kelekler uçuştı. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü bu bebeğin annesi sensin.”

Gözlerim yaşlarla doldu.

“Ve babası, annesini çok ama çok seviyor.” Alnımı öptü.

Bir kasılma daha vücudumu sardığında içimi korku kaplar-ken ağlamaya başladım. “Jay, bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” diye fısıldadım panik içinde. “Fikrimi değiştirdim; şimdi fikrimi değiştirdim.”

Kasılma boyunca elimi tuttu, sonunda bittiğinde tekrar yatağa yığıldım.

“Geçti, tatlım.”

“Geçti mi?” Hıçkırdım. “Kötü olacağını biliyordum, halledeceğime kesin gözüyle bakıyordum ama hiçbir şey insanı buna hazırlayamaz. Bu düşündüğümünden de kötü, Jay. Çok daha kötü.”

“Sen tanıdığım en güçlü insansın, Em.”

“Şu anda kendimi hiç de güçlü hissetmiyorum.”

“Bu iş sende, bebeğim, öyle olduğunu biliyorum.” Yüzümü ellerinin arasına alarak beni usulca öptü. “Bebeğimizi dünyaya getir.”

Bakışlarım onunkileri buldu.

“Bunu senin yerine yapabilseydim, yapardım,” diye fısıldadı. “Yapacağımı biliyorsun.”

Ve işte tam orada, bu kelimeler içimde bir şeyleri tutuşturdu.

Benim için her şeyi *yapardı*.

Yapacak olan bendim, tamamen bendim, bizim için bunu yapabilecek tek kişi bendim. Kestirme yol yoktu.

Bebeğimizle tanışmak istiyordum.

Yenilenmiş bir kararlılıkla başımı salladım.

“Hadi şu işi yapalım.”

Jameson

Beş buçuk saat sonra, kalbim boğazımda hayatımın aşkı Emily’nin cenneti ve dünyayı yerinden oynatışını izliyordum.

Bu, hiç şüphesiz şimdiye kadar tanık olduğum en inanılmaz şeydi.

MUTLU SON

Kadınların bunu her gün nasıl yaptıklarını aklım hayalim almıyordu, şu anda kadın ırkına duyduğum saygı ve hayranlığı tarif edecek kelime yoktu.

“Son ıkınma, Emily.”

Ebe gülümsedi.

Em gücünü toplayıp sertçe ıkındığında bebek dışarı çıktı, hemşire onu tutarak ters çevirdi. “Bir oğlan.”

“Ingaaaa!”

“Oğlan mı?” Emily rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

Güzel karımı öperken odayı bulanık görüyordum. “Seninle o kadar gurur duyuyorum ki.” Ona sıkıca sarıldım. “Seni çok seviyorum, başardın, tatlım. Başardın.” Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. “Ona bir bak.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Ingaaaa!” Bebek daha da çok çığlık attı. “Ingaaaa!”

Yüzümden akan yaşları silerken güldüm.

Tartışmasız olarak hayatımın en güzel günüydü.

Bebeği Em’in göğsüne koyduklarında ikimiz de hayranlıkla ona baktık.

Tombuldu, beyaz bir tabakayla kaplıydı ve gördüğüm en şirin bebektir.

Çok gerçeküstüydü.

“James.” Emily oğluna bakarak gülümsedi. “Bir James’e benziyorsun.”

“Bizden iki tane istediğine emin misin?” Gülümsedim.

“Kesinlikle.”

Emily’ye sarılıp gözlerimi kapattım ve küçük bir dua ettim.

Teşekkür ederim.

Emily

Yedi gün ve yedi gece uykusuz kalmak için uzun bir süreydi. Yatak odamızda on tane trompet çalıyormuş gibiydi ve bu ses yatağımızın ucundaki beşikten geliyordu.

“Ingaaaa! Ingaaaa! Ingaaaa!”

Görünüşe göre James’in çığlık atmaya bir düşkünlüğü vardı. Bu onun en sevdiği şeydi, bütün gün yapıyordu, bütün gece yapıyordu.

“Hay beni siksinler,” diye fısıldadı Jameson. “Bu bebeğin nesi var böyle?”

Karanlıkta tavana doğru gülümsedim. “Orada sessizce uzan sadece, belki tekrar uyur.”

“Ingaaaa! Ingaaaa! Ingaaaa!”

“Tekrar uyuyacağı falan yok.”

Gözlerimi kapattım, gerçekten o kadar bitkindim ki bununla uğraşamıyordum.

“Ne yapmalıyım?” diye fısıldadı Jameson.

“Karnı aç değil, bezini kontrol et ve ne bileyim, yürüyüşe falan çıkar. Uyumam gerek, Jay. İki saat içinde kalkıp onu beslemem gerekiyor, artık sayıklamaya başladım. Bir gece daha bununla uğraşamam.”

“Sence ben uğraşabilir miyim?”

Jameson kalkıp bebeği kucağına aldı ve ona baktı.

“Ingaaaa! Ingaaaa! Ingaaaa!”

“Neyin var senin?”

“Ingaaaa! Ingaaaa! Ingaaaa!”

“Annen gibi soğukkanlı olman gerekiyordu, benim gibi psikopat değil.”

“Ingaaaa! Ingaaaa! Ingaaaa!”

Gözlerim kapalı onları dinlerken gülümsedim.

“Bu şekilde ağlamana gerek yok, kimse seni öldürmüyor... henüz.”

Yastığıma doğru gülümsedim.

“Biberonuyla viski istediğini söyledi.”

“Öyle bir şey söylemedi.”

“Ah doğru ya, o bendim, siktiğimin şişesinden viski içmek istiyorum.”

MUTLU SON

Kıkırdadım.

“Ingaaaa! Ingaaaa! Ingaaaa!”

“Beni öldürüyorsun, evlat.” Bebeğin bezini değiştirip kundakladı. “Hadi gidip oturma odasında çığlık atalım da annen uyusun.”

“Ingaaaa! Ingaaaa! Ingaaaa!”

“Ceza almak üzeresin, seni yaramaz bebek. Kes şunu.”

Uykuya dalmak üzereyken tekrar gülümsedim.

“Ingaaaa! Ingaaaa! Ingaaaa!” Jay onu yatak odasından çıkarırken James’in çığlık sesleri yumuşadı.

İrkilerek uyandım; süt fışkıran göğüslerim zonkluyordu.

“Kahretsin, saat kaç?” Doğrulup panik içinde oturma odasına koştum ve içerideki manzarayı gördüğümde gülümsedim.

Jameson kanepede sırtüstü yatmıştı ve sıkıca kundaklanmış oğlumuz göğsünde uyuyordu.

Bebeğimizle geçirmeyi hayal ettiğim ilk hafta böyle değildi; gözyaşları, öfke nöbetleri, emzirme sorunları ve ağlama, çok fazla ağlama vardı ama yine de çok değerliydi.

Jameson bu gece beni çok etkileyen bir şey söylemişti.

O, Jameson Miles’in oğluydu, onun mizacına sahipti, elbette zor biri olacaktı.

Ve her nasılsa bu bebeğimi daha da çok sevmemi sağlamıştı, birdenbire her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Güçlü iradesi olan bir Miles’la başa çıkabilecek birisi varsa...

O da bendim.

Mutfak tezgâhına oturmuş, dergimi okuyordum.

Çocuklar arka bahçede oynuyorlardı. James beş, Imogen dört, Alexander iki yaşındaydı ve ben yine hamileydim.

Burada lanet bir üreme programı yürütüyormuş gibiydik.

Dürüst olmak gerekirse, son iki hamilelik sürprizdi, mutlu sürprizlerdi ama yine de sürpriz olmuşlardı.

Artık tam zamanlı olarak kırsalda yaşıyorduk; çocuklar yalınayak ve abartıdan uzaklardı.

Onlar için her zaman istediğimiz hayatı yaşıyorlardı.

Sade ve sevgiyle dolu.

Çocuklar lise çağına geldiklerinde tam zamanlı olarak New York'a geri taşınacaktık.

Helikopterin sesi dağın üzerinden duyulduğunda bütün çocuklar heyecanla cıyaklayarak inişini izlemek için arkadaki çite koştular.

Helikopter indi, kapı açıldı ve Jameson dışarı çıktı. Keskin çenesi, siyah saçları ve tüm çevredeki en iyi oturan lacivert takım elbisesiyle. Hâlâ aynı etkiye sahipti, hatta daha da fazlasına.

Sırıttım, kocam çok seksiydi.

Çocuklar ona koşarak ayaklarına dolandığında Alexander'ı kucakladı ve eve doğru yürürlerken onu kalçasına yasladı.

Babamız eve gelmişti.

ANLAŞMA EPILOG

Claire

Pazartesi sabahı

Tristan'la Fletcher'ın Anderson Medya'daki ilk günleriydi ve ben herkesle birlikte ofise sabah 9'da gelirken, onlar her zamanki gibi 6.30'da evden çıkmışlardı.

Bu kadar erken saatte burada ne işleri vardı?

Zemin katta asansöre binerek yukarı çıkarken zihnim aşırı yüklenmiş durumdaydı.

Anderson Medya'yı üstlendiği için Tristan'a kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettar olsam da bu durum, geçişi daha kolay hale getirmeyecekti.

İşini gemisi bir süper yatmış gibi disiplinle, tam teçhizatlı, yüksek kapasiteli bir makine dairesinden yönetirmiş gibi yönetiyordu.

Bense dallarla ve iplerle yapılmış bir sal üzerinde sürükleniyormuş gibiydim.

İki çok farklı iş modeli ve iki çok farklı sonuç vardı. Uyum sağlamamız gerektiğini biliyordum; işlerin değişmesi gerektiğinin farkındaydım.

Bana yumuşak bir geçiş sağlayacağı ve herhangi bir kayıp olmayacağı konusunda güvence vermişti, sanırım bu da bir şeydi.

Personel onun işe bugün başlayacağını bilmiyordu, bunu

onlara açıklayan kişinin kendisi olmasının en iyisi olacağını düşünmüştü. Ama satır aralarını okuyunca, hainile olduğum için artık stresli bir şeyle uğraşmamı istemediğini düşünüyordum.

Şu anda tek amacı beni ve çocukları korumaktı, bu şirket onlar içindi ve yoluna çıkan herkesin Tanrı yardımcısı olsundu.

Asansörün kapıları açılınca etrafıma bakındım.

“Günaydın, Bayan Anderson,” diye mırıldandı Tristan’ın seksi sesi.

Yan tarafa bakınca Tristan’ın Tanrı’nın kadınlara armağanı gibi dikildiğini gördüm. Üzerine mükemmel oturan lacivert takım elbisesi, bembeyaz gömleği ve gri kravatıyla. Koyu renk saçları ‘az-önce-seviştim’ mükemmelliğinde dağılmıştı. Elleri ceplerindeydi ve masaya yaslanmıştı.

“Günaydın, Tristan.”

Sırıtarak saatine baktı. “Sekiz elli iki,” dedi yanında duran Fletcher’a.

Fletcher elindeki deftere bir şeyler yazdı.

Ha.

“Ne yapıyorsunuz?”

Tristan gülümsedi. “Ofisine git, sevgilim ve lütfen seni sevdiğimi unutma.”

Kaşlarımı çatığımda asansörün kapıları tekrar açıldı ve dışarı bir kız çıktı. Tristan ayağa kalkarak onun elini sıktı. “Günaydın. Tristan Miles.”

Kız huşu içinde karşısındaki tanrıya baktı. “Merhaba, Bay Miles.”

“Adın ne?”

“Melanie Right.”

“Günaydın, Melanie, bu Fletcher Anderson,” diyerek onu tanıttığında Fletcher kızın elini sıktı. “Nasılsınız?”

Melanie gülümseyerek hızla masasına doğru koştu. Tristan, Fletcher’a bakarak saatine göz attı. “Melanie Right, sekiz elli altı.”

MUTLU SON

Gözlerim kocaman oldu; herkesin ofise kaçta geldiğini not ediyorlardı.

Bu ne lan?

“Kahveye ihtiyacım var.” Hışımla ofisime giderek kapıyı arkamdan kapattım. “Siktir.”

Sorun yok, sorun yok...

Kapım ardına kadar açıldı ve Marley içeri daldı. “Aman Tanrım, dışarıda ne haltlar oluyor?”

“Ne?” Yüzümü buruşturdum. “Bilmek istiyor muyum ki?”

“Evan az önce yedi dakika geç kaldığı için azar işitti.”

“Of, kahretsin.”

“Marlene de az önce ofiste uygunsuz giyindiği için eve gönderildi.”

Gözlerim irice açıldı. “Ne giyyordu?”

“Transparan bir bluzun altına siyah bir sutyen.”

Ellerimle yüzümü kapattım.

“Dürüst olmak gerekirse, her gün işe gelirken tam bir fahişe gibi giyiniyor,” diye cevap verdi Marley. “Çoğu zaman kendi ağızıma kusmak istememe neden oluyor.”

Kapı açıldı ve Fletcher göründü. “Marley, Tristan seni arıyor.”

“Of, lanet olsun.” Marley yüzünü buruşturdu. “Yardım et.” Kapıdan çıkarak ateş hattına doğru ilerledi. Panjurların köşesinden bakıp ofiste olup bitenleri gözetlemeye başladım.

Sonraki beş saat boyunca Tristan ve Fletcher’ın herkesin masasını dolaşmalarını, sohbet etmelerini ve sadece umursamaz olarak tanımlanabilecek tarzda hareket etmelerini izledim.

Ne istediklerini ve bunu nasıl elde edeceklerini biliyorlardı.

İnsan ilişkilerindeki becerileri o kadar ustalaşmış ve mükemmelleşmişti ki, herkesin avuçlarının içine bakmasını sağlıyorlardı.

Üç bin dolarlık bir takım elbise giymiş olan Fletcher'ı izledim, sohbet ederken ve herkes hakkında notlar alırken güven yayıyordu. Gülüyor, sorular soruyordu ve sadece Miles benzeri olarak tanımlanabilecek ayırt edici bir havası vardı.

Tristan'la çalıştığı her gün biraz daha az Anderson ve biraz daha fazla Miles haline geldiği benim için çok açık hale geliyordu.

Her zaman olması gereken adama dönüşüyordu.

Kendine güvenen, bilgili ve çalışkan bir adama. Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Bu öğleden sonra saat 15.00'te tüm personel için bir toplantımız vardı ve ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama sürece güvenmeye çalışıyordum.

Saat öğleden sonra üçtü ve Marley'le birlikte konferans salonunun ön sırasmda oturuyordum.

Tristan bu öğleden sonraki personel toplantısı için bir salon kiralamıştı, herkesin aynı odada olmasını istiyordu.

Burası yeni bir alandı; daha önce böyle bir şeyi hiç yapmamıştık.

Tristan'la Fletcher bir mikrofon ve kürsünün kurulduğu sahnede oturmuş, tüm personelin içeri girmesini bekliyorlardı.

Sonunda Tristan ayağa kalkıp kürsüye doğru ilerledi. "Herkes iyi günler," dedi kalın ve seksi sesiyle. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Herkes ağzından çıkan her söze kilitlenmişken dinleyicilere gülümsedi.

Épernay'de konuştuğu konferansı ve dinleyiciler arasında oturduğum yerden onu ne kadar küçümsediğimi hatırladım. Milyon yıl düşünsem, şu anda yaşadığım hayatın gerçekleşeceğini hayal edemezdim.

"Bugün hepinizle tanışmak harikaydı." Arkasını dönüp Fletcher'ı işaret etti. "Fletcher'la ben, bu toplantıyı Anderson Medya'nın üstlenmek üzere olduğu yeni macerayı açıklamak için yapmak istedik."

Kalabalık sessizliğe gömüldü.

“Öncelikle, hepiniz Tristan Miles’in burada ne halt ettiğini soruyor olabilirsiniz.” Şakacı bir şekilde göz kırpınca herkes kırdadı. “Claire Anderson’ın izniyle size karşı olabildiğince dürüst olacağım.”

Kumandaya bastığında Wade’le benim bir fotoğrafımız büyük ekrana geldi. Gençtik, yirmili yaşlarımızın başındaydık ve önümüzde daktilo olan bir masada oturuyorduk. Fotoğrafa bakarken kaşlarımı çattım, bu fotoğrafı nereden bulmuştu?

“Anderson Medya, Wade Anderson’ın zekâ ürünüdür.” Fletcher’i işaret etti. “Fletcher’in babası, eşi sevgili Claire Anderson’ımızla birlikte bu şirketi tek odalı bir ofiste kurdu. Kan, ter ve gözyaşlarıyla sıkı çalışarak bugün burada olan ve hâlâ ayakta duran bu harika şirketi yarattılar.” Konuşurken sahnede bir ileri bir geri adım atıyor, kumandaya basıyor ve Anderson Medya’nın ilk günlerinden fotoğraflar ekrana getiriyordu.

“Hepinizin bildiği gibi, altı yıl önce Wade Anderson bir bisiklet kazasında hayatını kaybettiğinde bir trajedi yaşandı.” Konuşurken etrafta dolaşmaya devam etti. “O zamandan bu yana Anderson Medya ciddi kayıplar zinciri yaşadı. Ancak hiçbiri Wade’in kişisel kaybı kadar büyük değildi.”

Sahnede oturan Fletcher’i izlerken gözlerim doldu, dimdik sırtıyla bacak bacak üstüne atmış, durumdan tamamen kopmuş görünüyordu. Tristan’ın ona bu konuşmayı daha önce okuduğu çok açıktı, ilk kez dinlemiyor olduğu belliydi.

“Peki ben neden buradayım?” Volta atmaya devam etti. “Şirket bocalıyor.”

İçeridekiler sessizdi, ağzından çıkan her kelimeye odaklanmış haldeydiler.

“Wade’in oğulları için şirketi korumak adına yatırım yaptım.” Sahnedeki Fletcher’i işaret etti. “Bir gün bu şirket onlara miras kalacak.”

Kumandaya tıkladığında ekrana üç oğlumun fotoğrafı geldi.

“Anderson Medya olması gereken yere, ön plana geri dönüyor. Miles Medya’dan istifa ettim ve yeni CEO olarak buradaki görevi devralacağım.”

Odadakilerin nefesi kesildi.

“Neden diye sorarsanız, Claire Anderson’la nişanlandım ve onun çocukları... yakında üvey oğullarım olacak.”

Daha yüksek sesli nefes sesleri duyuldu.

Marley bana dirsek atınca sııttım, nasıl olmuştu da bu adamı kapmıştım bilmiyorlardı... aslında ben de bilmiyordum. *Bu benim için de bir şoktu, millet.*

“Beni tanıyan herkes bir şeyi iyi bilir. Aile her şeydir.” Volta atmaya devam etti. “Anderson Medya oğullarıma ait, bu yüzden onu korumak ve büyütmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. “Kolay olmayacak, çoğunuz başaramayacaksınız. Bu geçiş süreciyle başa çıkamayacaksınız ve bunu anlıyorum. Değişim rahatsız edicidir.” Gezinmeye devam etti. “Yarın hepiniz şirket içinde yeni bir rol için başvuracaksınız. Hiç kimse mevcut pozisyonunda kalmayacak. Hepiniz fazla rahatsız ve kendi yöntemlerinizin dışına çıkmıyorsunuz.”

Odada sessizlik hâkimdi, her kelimesini dikkatle dinliyorlardı.

“Yeni TPG”leriniz, bütçeleriniz ve hedefleriniz olacak ve evet, performans göstermeniz için baskı olacak.”

Dinleyiciler arasında korku dolu fısıltılar duyuldu.

“Ama bunun yanı sıra, ücret artışı, teşvik edici bir prim yapılması ve diğerlerinin arasında parlamak için birçok fırsat olacak.”

Dinleyiciler artık gürültü yapmaya başlamıştı.

* Temel Performans Göstergesi, (KPI- Key Performance Indicator) bir şirketin ya da projenin başarısını ölçmek ve amaçlarına ulaşması için gereken hedefleri belirlemek için kullanılan ölçütlerdir. (ç.n.)

MUTLU SON

Herkesi susturmak için ellerini kaldırdı ve nihayet herkes susunca devam etti.

“Hepinizden tek bir şey istiyorum. Zamanımı boşa harcamayın. Bu akşam eve gidin ve bir karar verin. Daha önce hiç çalışmadığınız kadar çok çalışmak istiyor musunuz, yoksa hemen istifa mı edeceksiniz? Burada olmak istemeyenleri eğitmek için vaktimiz yok ve istemezseniz de bunu anlayışla karşılarız.” Volta atmaya devam etti. “Bazılarınız kararını çoktan biliyor olabilir. İstifalarınızı e-posta olarak kabul edeceğim. Yarın geri gelmenize bile gerek yok; tüm kıdem tazminatları eksiksiz olarak ödenecek.”

“Şayet kalırsanız, bir şeyi iyi bilin.” Durdu ve seyircilere doğru baktı. “Tembelliği kabul etmem, beklentilerim yüksektir ve en iyisini talep ederim. Çünkü benim size vereceğim budur.”

Kalbim gururla kabardı. *Bu adamı seviyorum.*

“Şimdi konuşmasını yapması için yeni Genel müdürümüz Fletcher Anderson’ı çağırıyorum.”

Bu sefer nefesi kesilen bendim. Fletcher’ı Genel Müdür olarak atamıştı.

Neler oluyor be?

“Teşekkür ederim, Tristan.” Fletcher mikrofonu ondan aldı. “Merhaba.” Dinleyicilere doğru gülümsedi. “Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.”

Sandalyemde arkama yaslanıp Fletcher’ın rahat bir özgüvenle konuşmasını dinlerken, Wade’in oğluyla gurur duyarak bu anı izlediğini bildiğim için gözlerim doldu.

Aklım başımdan gitmişti.

Akşam saat 17.00’te CEO’nun ofisine doğru ilerledim.

“Tak, tak.”

Tristan başını kaldırmadan, “Girin,” diye seslendi.

“Selam.”

Başını kaldırıp baktıktan sonra sıcak bir şekilde gülümsedi.
“Selam.”

Masanın üzerinden ona bir zarf uzattım. “Sana bunu getirmek için geldim.”

Tek kaşını kaldırdı.

“İstifa mektubum.”

“Neden?” Kaşlarını çatı.

“Çünkü sen ve Fletch buradaki her şeyi hallettiniz.” Elimini karnımın üzerine koydum. “Çünkü bebeğimize ve anne olmaya konsantre olmak istiyorum.”

Gözleri benimkileri araştırdı.

“Böylesi daha iyi, Tris. İşi sen hallediyorsun.” Elini karnımın üzerine koydum. “Bunu da benim halletmeme izin ver.”

Beni kucağına çektiğinde onu usulca öptüm. “Seni seviyorum.”

“Seni dışarıda bırakmak istemiyorum.” İçini çekti.

“Dışarıda bırakmadın, tatlım. Beni özgür bıraktın.”

“Claire,” diye seslendi Marley şarkı söyler gibi. “Kapıda seni bekleyen biri var.”

Köşeyi döndüğümde hayatımda gördüğüm en büyük kırmızı gül demetiyle karşılaşınca ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.
“Tanrım.”

“Şurayı imzalayın.” Teslimatçı ayak parmaklarının ucuna basarak gülümsedi. “Birileri sizi çok seviyor belli ki.”

Mutlulukla ışıldarken teslimat kâğıdını imzaladım.

“Bugün evleniyor,” dedi Marley gururla. “Bir tanrıyla.”

“Eh.” Teslimatçı güldü. “Şanslısınız.”

“Öyleyim.” Çiçekleri ondan aldım. “Teşekkür ederim. İyi günler.”

“Bugün için iyi şanslar.” Gülümsedi.

“Teşekkürler.” Birden duygulanarak adamı yanağından öptüm. “Çiçeklerim için de teşekkür ederim.”

MUTLU SON

“Rica ederim ama size söylemem gerek. Onlar benden değil.”

Utanarak güldüm, neden adamı yanağından öpmüştüm ki?

“Güle güle.” Marley kapıyı kapatınca oyalanmadan evin içinde dolandım. “Bunlar için yeterince büyük bir vazom olduğunu sanmıyorum.” Çiçekleri mutfak tezgâhına bırakıp kartın iğnesini çıkardım.

Bugün seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum.

Sonsuza kadar benim olacaksın.

Tristan.

Xo

Kartı göğsüme bastırırken kendimden geçer gibi oldum.

Bu adam.

“Ver şunu bana.” Marley kartı elimden kaparak yüksek sesle okudu. “Bugün seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Sonsuza kadar benim olacaksın. Tristan.” Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. “Aman Tanrım, bundan daha mükemmel biri olabilir mi?” Hülyalı bir şekilde iç geçirdi.

Vazo aramaya devam ederken gülümsedim.

“Cidden ama?” diye devam etti Marley. “Sonsuza kadar onun. Hayatımı sikeyim.” Yukarı doğru bakarak yumruğunu salladı. “Benim Tristan’ım nerede, Tanrım? Nasıl oluyor da Claire’in Tristan’ı oluyor ama benim olmuyor?”

Çiçeklerin yoğun parfümünü içime çektim. Benim nasıl bir Tristan’ım olduğunu ve başka kimsenin olmadığını çok iyi biliyordum. Onu Wade göndermişti, her şeyin mükemmel olarak cennette ayarlandığına dair aklımda en ufak bir kuşku yoktu.

Garip bir hafta olmuştu, daha doğrusu garip bir ay.

Hemen kolları sıvamıştık, çok şey olmuştu, hamile kalıp nişanlanmıştım. Tristan bebek doğmadan önce evlenmeyi kafasına koymuştu, ben de kocaman bir gelin olmak istemiyordum.

Bu yüzden bir düğün organize etmek için tam olarak dört haftamız vardı, ayrıca sabah bulantılarım berbat haldeydi. Nereden çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu, oğlanlara hamileyken midem hiç bulanmamıştı.

Bu yaşlı hamilelik olayı korkaklara göre değildi, *demedi demeyin*.

Neyse ki Tristan neredeyse her detayla ilgilenmişti. Düğün planlamanın onun işi olacağını kim bilebilirdi ki?

Marley çiçekleri benden aldı. “Bunlar için vazoyu ben bulurum, sen hazırlanmaya başla.”

“Bunlar gerçekten yaşıyor mu, Mar?”

“Hı-hı.” Başını salladı. “Dünyadaki en büyük, en tatlı parçayı kaptın.”

“Kaptım, değil mi?” Omuzlarımı heyecanla yukarı kaldırdım. “Çocuklar ne yapıyor acaba?”

Tristan’ın anne babasının New York’ta evlendiği kilisede evlenecektik. Oğlanlar çatı katında onunla birlikte hazırlanıyorlardı. Burada kalmalarını istemiştım ama Tristan *gelini bir gece önce görmeme* geleneğine sadık kalmak istemişti.

“Tristan’ı tanıyorsam, orada her şeyin programa uygun gittiğinden emin olan bir talim çavuşu gibi davranacaktır, oğlanlar takım elbiselerini giyecek ve kirlenirlerse ölüm tehdidi alacaklardır.” Marley çiçekleri vazoya doldururken sıırıttı.

“Yapar, değil mi? Tam olarak böyle olacağına eminim.” Gü-lümsedim. “Üç oğlumdan sağdıç olmalarını istemesine hâlâ inanamıyorum.”

“Neden ki?”

“En iyi arkadaşları olan üç tane erkek kardeşi var ve yine de çocuklardan yanında durmalarını istedi.”

“Çünkü o Tristan.” Marley gözlerini irileştirdi. “Daha fazlasını söylememe gerek yok.”

“Bu doğru.” Dönüp koridordan odama doğru süzölüyormuş

MUTLU SON

gibi giderken elimi karnımdaki küçük yumrunun üzerinde gezdirdim.

Sonsuza kadar onun.

Tristan

Jameson şampanya kadehini kaldırdı. “Kadeh kaldıralım.”

Gülümseyerek kadehimi onunkine doğru kaldırdığımda, Christopher’la Elliot da aynısını yaptı.

Siyah smokinlerimizi giymiş, düğün günüm için özenle hazırlanmıştık.

“Mutluluğa.”

Duygularım beni ele geçirirken sevgili kardeşlerimin silüetleri bulanıklaştı.

“Bu düğünde bir bebek gibi ağlarsan belamı siksinler...” diye mırıldandı Jameson kuru bir sesle.

“Sanki ağlamayacakmış gibi,” diye cevap verdi Elliot. “Lütfen, beni bu dramadan kurtarın.”

Hepimiz gülerken ben inanamayarak başımı iki yana salladım. “Bugünlerde bana ne halt oluyor?”

“Belki sen de hamilesindir?” Christopher göz kırptı.

“Siktir git.”

Çatı katımın terasındaydık ve akşamdan kalmaydık. Oğullarımla sakın geçmesi gereken gece, kardeşlerimin de dâhil olduğu gürültülü bir kart oyununa dönüşmüştü. Sonuç olarak hepsi burada kalmıştı ve ne olduğunu bilmiyordum; bir dakika önce kâğıt oynuyorduk, sonraysa Jameson bir şişe Dalmore viskisi çıkarınca bir bakmıştım ki, yedimiz birden mobilyaların üzerinde dans ediyorduk.

Patrick bile.

PlayStation oynayan çocuklara baktım. “Sizce giyinmeleri için yeterince geç oldu mu?”

“Artık kirlenemezler, değil mi?” Jameson omuz silkti.

“Görsen şaşardın.” Saatime göz attım. “Evet, zaman yaklaşıyor, bir saat içinde çıkıyoruz.” Başımı cam kapıdan içeri uzattım. “Hazırlanmaya başlayın, çocuklar.”

“Evet, nihayet.” Patrick kumandayı sıcak patatesmiş gibi atarak son sürat üst kata koştu.

“Sanırım heyecanlı.” Elliot gülümsedi.

Onun gözden kaybolmasını izleyen Christopher, “Bu çocuğa bayılıyorum,” dedi. “Ben de heyecanlıyım.”

Şampanya kadehimi bitirdim. “Gidip onlara yardım edeyim.” Takım elbisemin ceplerini yokladım. “Jay, yüzükler sende, değil mi?”

Kontrol etmek için ceketinin iç cebini yokladı. “Evet.”

“Elliot?”

Elliot cebinden katlanmış kâğıtlar çıkardı. “Konuşmalar bende.”

“Christopher?”

“Biliyorum, biliyorum. Fotoğraf yok.” Parmağıyla tik atıyormuş gibi yaptı. “Tamam, tamam, çifte tamam, eğer telefon görürsem küplere bineceğim.”

Düğünle ilgili hiçbir detayın basma sızmasını istemiyordum, böyle bir şey olmayacaktı.

“Tamam.” Kardeşlerim kilisede resmi sağdıçlarım olarak bulunmayacak olabilirlerdi ama gayrı resmi olarak yine de öyleydiler.

Bunu onlar olmadan yapamazdım.

“Tamam, ben çocukları hazırlayayım.” Jameson’ın yanından geçerken sırtına bir şaplak atıp eve girdim. “Birazdan dönerim.”

Merdivenlerden çıkıp koridorda ilerledim; Patrick banyoların birinde duş alıyordu ve Fletcher da diğerindeydi. Harry’yi odasındaki yatağında uzanırken buldum. “Sen neden duşta değilsin?”

MUTLU SON

“Düşünüyordum da.” Yastığını yuvarlayıp başının altına koydu ve sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi sırtüstü uzandı.

Hay sikeyim, şimdi olmazdı.

“Ne hakkında?” Gardırobundan takım elbise çantasını alıp kapıya astım.

“Sanırım bugün tıraş olmam gerekiyor... bilirsin, düğün için.”

Gözlerim ona doğru kaydı, yüzünde tek bir kıl dahi yoktu. “Öyle mi?”

“Evet.”

“Tamam.” Ellerimi uzatarak banyoyu işaret ettim. “O zaman git de tıraş ol.”

“Evet ama...” diye devam etti. “Bu biraz zaman alacak.”

“Kasık kıllarını da tıraş etmeyi aklından bile geçirme, bugün acelemiz var.”

“Neden kasık kıllarımı tıraş edeyim ki?” Kaşlarını çattı.

“Bilmem. Yaptığım tüm tuhaf şeyleri neden yapıyorsun?” Ona bir havlu fırlattım. “Ayağa kalk.”

Derin bir nefes verdi ve kendini banyoya doğru sürükleyip kapıyı kapattı.

Cidden...

Patrick’in duşunun kapandığını duyunca onun yatak odasına girdim. Çoktan yatağın üzerine serilmiş takım elbisesine bakarken gülümsedim. Banyo kapısı açıldı ve Patrick belinde bir havluyla dışarı çıktı. Gardırobuna gidip bir şişe deodorant aldım ve ona uzattım. “Bugün deodorant sık.”

Elindekine ve sonra yeniden bana baktı. “Neden ki, ben daha çocuğum. Terlemem.”

“İşimi şansa bırakmayacağım. Seni öldürse bile bugün güzel kokacaksın.”

“Tamam o zaman.” Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. “Peki.”

“Giyinince bana seslen de kravatını takayım.”

“Tamam.”

“Yelegini de unutma,” diye hatırlatarak odadan çıktım ve Fletcher’inkine doğru ilerledim. Yatak odası koridorun sonundaydı, onu takım elbisesini çoktan giymiş, aynanın karşısında kravatını bağlarken bulduğumda kendimi biraz rahatlamış hissettim. “İşte benim oğlum.” O aynada kendine bakarken sırtına hafifçe vurdum. “İyi görünüyor muyum?” diye sordu.

“Harika görünüyorsun, dostum.” Kravatını bağlamak için elinden aldım.

Bana gurur dolu bir gülümseme gönderdi. “Görünüyorum, değil mi?”

“Ahhh!” Harry’nin odasından gelen bir çığlık duyduk. “Tristan!”

Koridorda hızla ilerlerken, “Tanrı aşkına, bu sefer ne oldu?” diye fısıldadım.

Harry’nin belinde bir havlu vardı, sıcak su akıyordu ve banyo buharla doluydu. Yüzüne bir bez tutuyordu ve her yer kan içindeydi.

“Ne oluyor lan burada?” dedim nefesim kesilerek.

“Tıraş olurken kendimi kestim.”

Bezi kaldırdığımda dudağında kocaman bir kesik olduğunu görünce gözlerim irileşti. “Dudağını mı tıraş ettin? Hangi evrende insanlar kahrolası dudağını tıraş ediyor? Dudağını tıraş etmezsin, kimse dudağını tıraş etmez. Herkes siktiğimin dudağının tıraş edilmediğini bilir.”

“Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Dudak demeyi kes.”

Tanrım.

“Bugün bu saçmalık için vaktimiz yok, Harrison.” Tuvalet kâğıdından ufak bir parça koparıp kesiğin üzerine koydum.

“Ahhh,” diyerek yüzünü buruşturdu.

“Konuşma.” Tuvalet kâğıdını sertçe bastırdım. “Bırak lanet

MUTLU SON

olası dudağını, yüzünde bir kıl bile yok. Şunu orada tut, birazdan kanaması durur, sadece ufak bir kesik.”

Öyle mi cidden?

Ateşimin her saniye yükseldiğini hissedebiliyordum.

Neden?

“Kanaması durana kadar beyaz gömleğini giyme, beni anladın mı?” diyerek onu uyardım.

“Evet.”

“Peki şimdi ne yapacaksın?” Emin olmak için sordum.

“Duşa girip saçımı yıkayacağım.”

“Daha duş almadın mı?”

“Hayır.”

Derin derin nefes aldım, bu çocuk beni öldürecekti.

“Tamam, sen duş al, ben aşağı iniyorum. Giyinmeye hazır olunca bana seslen de kesiği kontrol edeyim.”

Aşağı indiğimde üç erkek kardeşimi mutlu bir şekilde terasta dinlenirken buldum. Şampanya kadehini elime alarak, “Bana bir içki verin,” diye fısıldadım.

“Yukarıda neler oluyor?” diye sordu Jameson.

“Harrison tıraş olmuş ve neredeyse dudağını koparıyormuş, olan bu işte. Yukarısı kahrolası testere katliamından çıkmış gibi görünüyor.”

“Yüce İsa,” diye mırıldandı Jameson.

Elliot’ın yüzü asıldı. “O iyi mi?”

“Bilmiyorum.”

“Onu kontrol etmeye gidiyorum.” Elliot içeri koşup merdivenlerden yukarı gözden kayboldu.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. “Sorun yok.”

“Kan çok mu?”

“Evet.”

Christopher, “Bir keresinde taşaklarımı tıraş ederken kes-

miştım ve kan nakline ihtiyacım olacağını sanmıştım,” diye cevap verdi içkisinin içine doğru.

“Taşaklarını mı tıraş ediyorsun?” Jameson kaşlarını çatarak ona baktı.

“Evet. Sen etmiyor musun?” diye karşılık verdi Christopher.

“Taşaklar hakkında konuşmayı kesin,” diye çıkıştı sözlerini keserek. “Sadece bugünün sorunsuz geçmesini istiyorum.”

“Geçecek, rahat ol,” diye cevap verdi Christopher.

“Ahh... Tristan,” diye seslendi Elliot içeriden. “Yeni bir sorunumuz var.”

İçeriye bir göz attım.

“Daha da büyük bir tane,” diye tekrar seslendi. “Buraya gelmen gerekebilir.”

“Hay sikeyim, bu sefer ne oldu?” İçeri bakınca Harry’nin merdivenlerin dibinde beceriksizce dikildiğini gördüğümde yüzümdeki kan çekildi.

Takım elbisesi dört beden küçüktü. Ceketin kolları, ön kollarının ortasına kadar geliyordu ve pantolonu ancak kavalkemiklerinin yarısına kadar iniyordu. İçinde neredeyse hiç hareket edemiyordu.

“Bu lanet şey de ne?” diye bağırdım.

Jameson ve Christopher arkamda gülmeye başladılar.

“Geçen *Çarşamba* takım elbisen geldiğinde senden deneme ni istedim, sen de bana uyduğunu söyledin...” diye bağırdım öfkeyle. “Denedim diye yalan mı söyledin?”

“Daha fırsatım olmadı,” diye karşılık verdi.

Saatime göz atarak, “Daha fırsatın olmadı ha, sana benim neye fırsatım olacağını söyleyeyim, Harrison... seni bitirmeye,” diye haykırdım. “Bu bir felaket.”

Christopher’la Jameson artık katıla katıla gülüyorlardı.

“İkiniz de kapatın sıkık çenelerinizi,” diye bağırdım.

“Sorun yok.” Elliot sakın bir şekilde telefonunu çıkardı.

“Şimdi terziyi arıyorum, başka bir takım elbise getirebilirler. Vaktimiz var. Orada aynı takımdan yığınla var. Her şey yoluna girecek.” Harry’ye gülümsedi. “Her şey yolunda.”

Bu iyi olmaktan fiziksel olarak mümkün olabildiğince uzaktı.

Volta atmaya başladığımda Jameson ve Christopher kendi aralarında kıs kıs gülmeye devam ediyorlardı. Çileden çıkmış bir şekilde onlara döndüm. “İkiniz de öldürölmek istemiyorsanız, çenenizi kapatmanızı şiddetle tavsiye ederim.”

Christopher her zamanki ukala tavrıyla, “Fırsatımız olursa kapatırız,” diye cevap verince Jameson yine kahkahayı patlattı.

Şakaklarımı tuttum; bugün bu piçlerin saçmalıklarına ihtiyacım yoktu.

“Tamam, peki bu ne zaman olacak?” Elliot dinlerken gözleri bana kaydı. “Bu yeterince iyi değil, düğün bir saat içinde.” Tekrar dinlerken gülümsüyormuş gibi yaptığında o bakışı tanıdım, beyninin psikotik kısmı harekete geçmek üzereydi. “Anladığım kadarıyla teslim aldığımızda denememizi söylemişsiniz. Ancak öyle bir şey olmadı.” Gözleri Harry’ye kaydı ve parmağını kaldırıp boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

Harry gülümsedi, gözleri muziplikle parlıyordu.

Gülümseme, pislik.

“Takım elbise kaç beden?” diye sordu Elliot.

Jameson ceketi Harry’den çıkartıp etiketine baktı. “Otuz iki beden.”

Elliot telefondaki kişiye, “Otuz iki,” diye cevap verdi. “Doğru beden bu mu?” Kaşlarını çatı. “İmkânsız. Üç hafta içinde o kadar büyüyecek hali yok; kahrolası Hulk değil ya, Janet.”

Christopher ve Jameson kahkahayı patlatırken, başımı arkaya eğip kadehimdeki içkiyi bitirdim. “Bu inanılmaz.”

“Hemen yola çıkıyoruz,” diye tersledi Elliot. “Her beden takım elbiseyi hazır edin.” Telefonu kapattı. “Arabaya binin.”

“Ne?” Gözlerim irice açıldı.

“Takım elbise mağazasına gitmemiz gerekiyor.”

“Ne? Şimdi mi?” Nefesim kesildi. “Vaktimiz yok.”

“Araba çağırmaya vaktimiz yok ama kendimiz gidersek yetişiriz. Mağazadan doğruca kiliseye gideceğiz. Ben sürerim. Sorun yok, bu iş tamamen bende,” diye yanıtladı Elliot.

“Elliot haklı, sorun yok. Vakit kaybetmeyi bırakın da gidelim,” diye cevap verdi Christopher.

“Rahat bir düğün günü istemiştim,” diye bağırdım. “Burada herhangi bir şey bir kereliğine sorunsuz ilerleyemez mi?”

Jameson’la Christopher bir hışımla herkesi toplamaya başladıktan beş dakika sonra hepimiz asansördeydik. Harrison’a baktım; çöplükten çıkmış gibi görünüyordu. “Saçını bile düzeltmedin mi?”

“Vaktim olmadı,” dedi nefes nefese.

“Berduş gibi görünüyorsun,” diye fısıldadım öfkeyle.

“Deodorant sıkmayı unutmuşum,” diyerek araya girdi Patrick.

Konuşmamak, bağırmamak... ya da... küfretmemek için gözlerimi kapattım.

Hatta bayılmamak için.

Bütün küfürler dilimin ucundaydı... daha henüz keşfedilmemiş olanlar bile.

Jameson kıkırdamasını tutmaya çalışırken omuzları sarsılıyordu.

Asansörün kapıları açılınca herkes arabaya koştu. “Arka koltukları kaldırın,” diye bağırdım.

“Tamam.”

“Patrick ve Fletch, arkaya geçin.”

Ben bagajı açarken onlar da arka koltuğa geçip ekstra koltukları açtılar, iki dakika sonra otoparktan uçar gibi çıktık. Arabayı Elliot kullanıyor, Jameson yol tarifi veriyordu; Christopher, Harry ve ben arka koltuktaydık, Hileci’yle Fletch de arka sıraya sıkışmış haldeydi.

MUTLU SON

Jameson, “Sola,” deyince Elliot sola döndü. “Sağa demek istedim.” Elliot direksiyonu sağa doğru kırdı.

“Ahhh!” Elliot caddede hızla ilerlerken hepimiz sımsıkı tutunmuştuk.

“Yavaşla,” diye bağırdı Christopher. “Oraya canlı olarak varmak istiyorum, bilirsin ya.”

Ellerimi saçlarımdan geçirerek, “Eğer oraya zamanında varamazsak, arabayı bir uçurumdan aşağıya süreceğim,” dedim. “Umarım hepiniz buna hazırsınızdır.”

Harry alaycı bir tavırla, “New York’ta uçurum yok,” diye cevap verdi.

“Köprü,” diye homurdandım sıkılı dişlerimin arasından. “Büyük, kocaman, lanet olası devasa bir köprüden aşağıya.” Parmaklarımı çıtlattım.

Tanrı yardımcım olsun, bu çocuk bugün gerçekten ölebilir.

Jameson telefonundaki haritaya bakarak, “Burada sola dönün diyor,” dedi. “Ama ben kestirme bir yol biliyorum.”

“Aman Tanrım,” diye bağırdı arabadaki herkes. “Hayır, bunu yapma.”

Christopher, “Onu dinleme,” diye çıkıştı. “Haritayı takip et.”

“Bu konuda bana güvenin.”

“Lanet olası bir kestirme yol bildiğin yok. Gittiğin her yere seni şoförün götürüyor,” diye seslendim.

“Şoförüm kestirme yolları biliyor,” diye bağırdı.

“Şoförün burada değil,” diye bağırdık yine hep bir ağızdan.

Christopher eğilip telefonu Jameson’ın elinden kaptı ve “Sola dön,” diye bağırdı.

Elliot sola doğru keskin bir dönüş yaparken lastikler gıcırdadı. “Ahhh!” Hepimiz canımız pahasına kenarlara sımsıkı asıldık.

“Arkadakiler, emniyet kemerlerinizi taktınız mı?” diye seslendim.

“Evet,” diye cevap verdi Fletcher. “Patrick’inki takılı değil.”

“Ne?” Başımı arkaya çevirince Patrick’in emniyet kemeriyle uğraştığını gördüm. “Ne yapıyorsun sen orada?”

“Olmuyor.” Biraz daha uğraştı. “Takılmıyor.”

“Ona yardım et,” diye bağırdım Fletcher’a. “Neden orada öylece oturuyorsun?”

Christopher, “Sola,” diye bağırınca, araba hızla köşeden döndü ve hepimiz tekrar sıkıca tutunduk. “Buradan sağa.”

Araba kuyruğunun arkasında yavaşladığımızda elimi yüzümden geçirdim. “Aklımdaki hiç böyle bir şey değildi, Harrison.”

Bana şapşalca bir gülümsemeyle bakıp elini uyluğuma koydu. “Ama eğlenceli, değil mi?”

“Hayır,” diye haykırdı tüm araba.

Elimde olmadan sııttım. “Belki birazcık.”

Şehrin içinde manevralar yaparken saatime göz attım. “Düğün kırk dakika içinde başlıyor. Asla yetişemeyeceğiz!”

“Hemen şurada, köşeyi dönünce,” diye bağırdı Christopher.

Direksiyonu sımsıkı kavrayan Elliot, “Nereye park edeceğim?” diye seslendi. “Of olamaz, burası tek yönlü cadde.”

“Bu hayatımın en stresli günü,” diye bağırان Jameson bir şey bulmak için torpido gözünü açtı. “Bingo.” Bir deodorant kutusu çıkarıp gömleğinin önünü açtı ve üzerine sıktı. “Domuz gibi terliyorum.”

“Arkaya da gönder,” diye bağırdım.

Patrick arka koltuktan, “Hepsini kullanma, ben hiç sıkmadım,” diye seslendi.

“Çünkü sen bir çocuksun,” diye homurdandı Jameson.

Deodorant elden ele arabanın içinde dolaşırken hepimiz telaş içinde üzerimize sıktık.

“Nereye park edeceğimi bilmiyorum,” diye bağırdı Elliot. “Park edecek hiçbir yer yok.”

“Kenara çek yeter, ineceğiz. Bloğun etrafında birkaç tur at.”

MUTLU SON

Emniyet kemerimi çözdüm. “Çocuklar, hepiniz benimle geliyorsunuz.”

“Ne?” diye yanıt verdi Fletcher. “Arabada kalmamız gerekmiyor mu?”

“Birlikte kalacağız,” diye bağırdım. “Hemen inin şu siktiğimin arabasından.”

Arabayı kenara çekince dışarı fırladım. Harrison arkamdan çıktı, arka koltuktaki iki çocuk kollar ve bacaklardan oluşan kaotik bir karmaşa içinde koltuğun üzerinden atladılar. Arkamızdaki araba korna çaldı. Jameson elini camdan dışarı çıkarıp arabanın kenarına vurarak, “Kapat çeneni,” diye bağırdı. “Beni oraya gelmek zorunda bırakma.”

Arabanın penceresinden Christopher’a, “Mağaza nerede?” diye bağırdım.

“Köşeyi dönünce solda.”

Patrick’in elini kavradım. “Koşun.” Caddede manyaklar gibi koşmaya başladık.

“Ayakkabılar canımı acıtıyor,” diye haykırdı Harrison.

“Benim acıtmak istediğim kadar değildir,” diye haykıarak cevap verdim ve saatime baktım. “Yarım saat.” Hızlandım. “Daha hızlı.”

Sonunda takım elbise mağazasına varıp nefes nefese kalmış bir şekilde kapıyı açtığımızda kadın görevli sakince gülümsedi. “Merhaba.”

“Merhaba.” Nefes nefese Harry’yi gösterdim. “Takım elbise.”

Kadın Harry’yi baştan aşağıya inceledi. “Hımm, hiç uymamış, değil mi?”

“Hayır.” Öfkeyle saatime göz attım. “Yirmi altı dakika içinde kilisede olmamız gerekli. *Acele edin.*”

Kadının yüzü soldu. “Hay aksi. Bu taraftan, hepsini sizin için hazırladım.”

Harry’yle birlikte bir soyunma odasında gözden kaybolduk-

larında, çocuklar ve ben penceredeki yansımamıza bakarak saçlarımızı düzelttik. Patrick'in saçlarını ve kravatını düzeltmeye çalıştıktan sonra Fletcher'a, sonra da kendime çeki düzen verdim. Saatime baktım. "Acele edin," diye bağırdım. "Kiliseye varmak için yirmi bir dakikamız var."

"Ta-da!" Harry kusursuz bir şekilde üzerine oturan takım elbisesiyle ortaya çıkarak bir sihirbaz gibi ellerini iki yana açtı.

"Ben sana *ta-dayı* göstereceğim," dedim burnumdan soluyarak. "Gidelim."

Mağazadaki kadın bilgisayarının başına geçerken, "Ben sadece..." dedi.

"Şimdi olmaz," diye bağırarak mağazadan dışarı koştuk ve caddede bir aşağı bir yukarı bakındık. "Neredeler?"

"Onları göremiyorum." Fletcher boynunu uzattı.

Tam Jameson'ın numarasını çevirecekken önümüzde bir taksi durdu. "Binin."

"Ne?"

"Taksiye binin, onlarla kilisede buluşacağız." Hepimiz taksiye daldık.

"Nereye?" diye sordu sıkkın görünen taksi şoförü.

"St. Patrick Katedrali'ne. Oraya varmak için on sekiz dakikamız var ve kahrolası damat da benim. Çalmışsın gibi sür."

Taksi şoförünün gözleri kocaman olurken arabayı hızla trafiğin içine çıkardı.

Jameson'a mesaj attım.

KİLİSEDE BULUŞALIM, TAKSİYE BİNDİK.

Saatime göz attım, on dört dakika kalmıştı.

Siktir.

Claire

Arabada giderken babam elimi tutuyordu, kiliseye doğru yol alıyorduk. Hamile olduğum için miydi bilmiyordum ama kendimi aşırı duygusal hissediyordum. Sanki tüm varlığım tamamlanacakmış gibiydi.

Bugün benim düğün günümdü.

İkinci düğün günüm.

İki kez yaşamayı hiç hayal etmediğim bir gündü.

Zihnim bir kasırgaya tuutulmuş gibi zaman dilimleri arasında gidip gelirken arabanın camından dışarı bakıyordum. Son düğünümden... son damadımdan, bu hayata ve bu adama kadar olanları hatırlarken.

Yeni müstakbel kocamı o kadar derinden seviyordum ki, bunu tarif edecek kelimelerim yoktu.

İki erkek, iki çok farklı aşk.

Biri, çocukluk aşkım, tanıdığım tek erkekti ve tüm ilklerimizi birlikte yaşamıştık. Çocuklarımın babasıyla aşkımız kolaydı, karmaşık değildi. Elde edilecek her şey varken, kanıtlamamız gereken hiçbir şey yoktu.

Bir de Tristan vardı, benim güzel, muhteşem Tristan'ım.

Aşkımız derindi, o kadar derindi ki, onun aşkı olmadan nasıl bir hayat yaşayabilirdim hiç bilmiyordum. Geriye dönüp baktığımda, yaşamam gerektiğini de sanmıyordum.

Tanışmak, birlikte olmak her zaman kaderimizde vardı.

Tristan'ın aşkı beni hayata döndürmüştü, çocuklarımı da hayata döndürmüştü. Ona olan sevgimin ve minnettarlığımın derinliğini asla bilemeyecekti.

Tüm dünya ayaklarının altındaydı ama yine de bana âşık olmuştu. Bir kez bile tereddüt etmemiş, bir kez bile geri adım atmamıştı. Kaya gibi sağlamdı, hayatlarımızın aşkıydı.

Elimi karnımın üzerine koyarak özlemle pencereden dışarı baktım. *Bebeğimiz.*

İkimizin bir kutlaması.

“İyi misin, hayatım?” diye sordu babam.

İyi miyim?

“İyiden de öteyim, baba.” Kocaman gülümsedim. “Harika-yım.”

Araba yavaşça kilisenin önünde durduğunda başımı eğip kendime baktım. “İyi görünüyor muyum?”

“Çok güzel görünüyorsun. O çok şanslı bir adam.”

Duvağıyla birlikte krem rengi dantel bir gelinlik giymiştim. Bir nikâh dairesinde evlenmekten de mutlu olurdum ama Tristan her şeyin tam olmasını istemişti.

İşte bu yüzden buradaydım, hamile ve geleneksel bir gelinlik giymiş olarak.

Yolun karşısında bir taksi durdu ve dört kapı da aynı anda açıldı. “Bu da ne...”

Önce Fletcher, sonra da Harrison dışarı fırladı.

“Bu da ne böyle?” Kaşlarımı çattım.

Tristan göründü, Patrick’i elinden tutarak dışarı sürüklerken neredeyse kolunu yuvasından çıkaracaktı.

Takım elbiseleriyle manyaklar gibi yolun karşısına koştular ve kilisenin içinde gözden kayboldular.

Babamla ben önce birbirimize, sonra tekrar onlara baktık. “Neler oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok.” Babam omuz silkti.

Birden Tristan’ın arabası yanaştı, Jameson, Elliot ve Christopher da siyah smokinlerini giymiş bir halde dışarı fırlayarak kiliseye doğru koştular.

Bir kahkaha patlattım, sadece bizdik. Ne olduğunu bilmiyordum ama Tristan’ın olabildiğince stresli olduğundan emindim.

Şoför kapımı açmaya yeltendi.

MUTLU SON

Camı indirdim. “Sorun olmazsa birkaç dakika beklemek istiyorum.”

“Elbette.” Geri çekildi.

Arabada bir süre oturduğumuz sırada babam dudaklarını büktü. “Sence neden bu kadar geciktiler?”

İkimiz de kahkahalara boğulduk. “Ancak Tanrı bilir.”

Marley ve nedimeler bizi görünce arabaya doğru koşarak geldiler. “Hadi, hadi.”

“Tamam.” Sevinçle gülümsedim. “Hadi yapalım şu işi.”

Geleneksel gelin valsı kilisede yankılanırken Marley’nin, ardından kuzenlerim Melanie ve Samantha’nın koridorda önümde yürümelerini izliyordum.

Kilise güzel, beyaz çiçeklerle en üst düzey ihtişam içinde süslenmişti. Tristan her küçük detayı düşünmüş ve bu düğünü mükemmel bir şekilde planlamıştı.

Boğazımda bir yumruyla babam ve ben koridorda ilerlerken onu gördüm.

Onları.

Sıra halinde dizilmiş dört erkeğim.

Siyah smokinleri, dağınık saçları, uzayı aydınlayabilecek kadar parlak gülümsemeleri.

Patrick heyecanla yerinde zıplıyordu.

Ama ben Tristan’a odaklanmış durumdaydım.

Gözleri o belirgin duyguyla parıltıyordu ve bana bakışı salt yaramazlık içeriyordu. Dudağını ısırıyor, heyecanla ayak parmaklarının üzerine yükseliyordu.

Yaklaştıkça ben kıkırdamaya başlayınca o da başladı. Ve de kilisedeki herkes.

Bu inanılmaz bir şeydi.

Bir milyon yıl geçse de o ilk toplantımızda bunu hayal edemezdik.

Ama işte buradaydık.

Mihraba varınca babam beni iki yanağımdan öptü ve Tristan'ın elini sıktı.

“Anderson.” Tristan yaramaz bir şekilde sırıttı.

Bu beni kıkırdattı, bugün tamamen duygusal olacağını düşünmüştüm ama aslında oyuncu seksi halinde olması daha mantıklıydı.

Beni kollarına aldı ve ellerini sırtıma koyarak öptü, aslında olması gerekenden biraz fazlaydı.

Christopher, “Sakin olun,” diye seslenince kilisedekiler tekrar güldü.

Tristan dudaklarıma doğru gülümsedikten sonra fısıldadı. “Hadi yapalım şu işi.”

Üç ay sonra

Nakliye kamyonu sokağa girerken biz de onu takip ediyorduk. Tristan, Patrick ve Harry önümüzde Tristan'ın arabasındaydılar. Fletcher'la ben arabayı ağzına kadar doldurmuştuk, Havhavcık'la Beceriksiz arka koltuktaydı ve bugün yeni evimize taşındığımız gündü. Kamyon garaj yoluna girince biz de arabalarımızı kenara çektik.

Tristan arabadan inerek çılgın bir yarışma programı sunucusuymuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Ve işte burada,” diye bağırdı abartılı bir sesle. “Evim, güzel evim.”

Komşu evlere doğru bakan Fletcher, “Aman Tanrım, çok utanç verici,” diye mırıldandı alçak sesle.

Arabadan inerken kıkırdadım. “Doğru söylüyorsun.”

Hayranlıkla eve baktım, çok güzeldi. Kocaman ve görkemliydi, içinde yaşanmış bir yuva hissi veriyordu. Yedi yatak odası, bir çalışma odası, bir havuz, aklınıza ne gelirse bu evde vardı.

Tristan'la bir anlaşmaya varmıştık, eski evimizi elimizde tutacaktık ve bir gün çocukların olacaktı. Önümüzdeki birkaç yıl

boyunca kiraya verecektik. Bu mükemmel bir senaryoydu, hem ev bizim olmaya devam edecekti hem de daha büyük bir yere taşınabilecektik. Yalan söylemeyecektim, daha fazla odaya sahip olmak harika olacaktı, özellikle de yolda bir bebek varken.

Nakliyeciler kamyonun arkasını açarak eşyaları ayarlamaya başlarken, Fletcher Havhavicık'ın tasmaını tuttu, Harry de Beceriksiz'in kedi taşıma kutusunu aldı. Patrick çok sevdikleri roket maketini taşıyordu, nakliye kamyonuna güvenip vermemişlerdi.

Tristan verandaya çıkarken anahtarları gözden geçirdi. "Bayan Miles." Kolunu bana doğru uzattı. "Buraya gelin, lütfen."

Harry ve Patrick birbirlerine bakıp gözlerini devirirken ben gülümseyerek verandaya, Tristan'ın yanına çıktım.

"Evin erkeğinin, evin kadını eşikten ilk kez geçirmesi adettendir."

"O zaman bırak da ben yapayım," dedi Harry.

Çocuklar kıs kıs güldü.

Tristan ona yan yan baktı. "Kenara çekil," diyerek beni kaldırmak için eğildi ve mücadele ederek homurdandı. "Ahhhh." Geriye doğru adım atarken biraz daha debelendi.

"Sorun ne, evin erkeği?" Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm, altı aylık hamile bir kadın hiç hafif değildi.

"Merak etme, Anderson." Beni kaldırırken homurdandı. "Bu iş bende. Saf kaba kuvvetim seni tüy gibi hafif yapıyor."

"Yalancı." Can havliyle ona tutunurken kıkırdadım. Evlendikten sonra bana bir daha asla Anderson demeyeceğini cidden düşünmüştüm. Yanıldığımı bildirmekten mutluluk duyuyordum, bazı şeyler asla değişmezdi.

Beni bir gelin gibi taşıırken adımları bir kez daha sendeledi.

"Kedi yavrusu gibi güçsüzsün." Harrison gözlerini devirdi. "Pısrık."

Tristan gergin bir sesle, "Görünüşe göre öyleyim," diyerek yüzünü buruşturdu. "Yoldan çekil."

“Sakın onu düşüreyim deme,” diye uyardı Fletcher. “İçinde bir bebek var.”

“Yoldan çekil o zaman,” diye karşılık verdi Tristan sesinde aciliyet hissiyle.

Ön kapıdan içeri girince beni vücudundan aşağı kaydırды, kollarıyla beni sararak usulca öptü. “Evine hoş geldin, tatlım.” Elini korumacı bir şekilde karnımın üzerine koyarken dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı. “Seni seviyorum.”

Güzel kocama bakarak gülümsedim. “Ben seni daha çok seviyorum.”

“Of Tanrım, işte yine başlıyorlar,” diye inledi Harrison.

“Tris...” Büyük giriş bölümüne baktım. “Bu evin gerçekten bizim olduğuna inanamıyorum.”

“Ailem için her zaman en iyisi.” Tristan elleri kalçalarında gururla gülümsedi. “Ayakkabılarını ön kapıda bırakan olursa, gitme vakti gelmiş demektir,” diye de ekledi.

Nakliyeciler ilk mobilya eşyasını ön bahçeye taşıdılar. “Bunu nereye koymamızı istersiniz?”

“Üst kata.” Heyecanlı, küçük bir çocuk gibi merdivenleri ikişer ikişer çıktı. “Bu taraftan.”

“Bebek şu anda büyük bir kavun büyüklüğünde,” diye seslenen Tristan derin bir konsantrasyon içinde, ayaklarını kanepenin arkasına uzatmış olarak yatıyordu.

Ben salata malzemelerini karıştırırken Fletcher bana doğru gözlerini devirdi.

“Gerçekten mi?” diye seslendim cevap olarak.

“Evet, artık sesleri ayırt edebildiğini biliyor muydun?”

Tekrar, “Gerçekten mi?” diye seslenirken gülümsedim, bunu biliyordum ama bana söylemesine izin verecektim.

“O yüzden kızımızla daha fazla konuşmaya başlasak iyi olur, çocuklar,” diye seslendi tekrar.

MUTLU SON

“Neden ona kızımız deyip duruyorsun?” diye sordum.

“İçimde bir his var,” diye karşılık verdi. “O yüzden hepiniz annenizin karnıyla daha çok konuşmaya başlayın.”

Harry mutfağa gelerek abartılı bir şekilde karnıma eğildi. “Baban çok sinir bozucu.”

Kıkırdarken Harry’nin yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Birazcık.”

“Bunu duydum,” diye seslendi Tristan yeniden.

Tristan Miles’in yeni bir hobisi vardı; hepimize sesli olarak hamilelik kitapları okumak ve bize gerçekten bilmemiz gerek-meyen rasgele bilgileri anlatmak.

Bebekle ilgili her şeyi inceliyordu.

“Biz gidiyoruz, anne,” dedi Fletcher.

“Ne zaman döneceksiniz?”

“Birkaç saate.”

“Tamam.” Gülümsedim, Harrison’m basketbol antrenmanı vardı ve onu Fletcher götürmek istiyordu. Görünüşe göre Fletcher yardımcı koçtan biraz hoşlanıyordu. Trinity Koleji Harry için bir nimet olmuştu. Münazara ve basketbol takımlarındaydı, bir yığın yeni arkadaşı ve görünüşe bakılırsa seksi bir yardımcı basketbol koçu vardı.

Kapıdan çıkarken, “Hoşça kal, Tris,” diye seslendiler.

“Dikkatli sür,” diye karşılık verdi.

Arabanın çalışıp uzaklaşmasını dinlerken gülümsedim, ona beş dakika veriyordum.

Arkamdan iki elin belime dolandığını hissedince kıkırdadım. “Beş saniye mi?”

“Neymiş o?” Beni usulca öperken dudaklarındaki ihtiyaç gün gibi ortadaydı.

“Kendi kendime sen yanıma gelene kadar beş dakika veriyorum demiştim ama sadece beş saniye oldu.”

Beni daha derinden öpmeye başladı, dili benimkine doğru kayıyordu, erkeğim açtı... hem de yaptığım salata için değil.

“Ne istiyorsun, Babacık?” Dudaklarına doğru gülümsedim.

Ellerini karnımın iki tarafına koydu. Beni tekrar öpmeden önce bebeğe, “Kulaklarını kapat,” dedi. “Babacığının sevişmesi gerek.”

Kıkırdadım, Tanrım, birbirimize doyamıyorduk. Her fırsatta tavşanlar gibi sevişiyorduk.

Değişen vücuduma kafayı takmış durumdaydım.

Elini uyluğumdan yukarı çıkarıp parmaklarını külotumun içine soktu ve ıslak tenimde gezdirirken içine keskin bir nefes çekti. “Cezalandırılman gerek.” Bir parmağını içime ittiğinde onun etrafında kaslarımı sıktım. “Evet.” Parmağını sokup çıkarmaya başladığında ben de ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı biraz açtım.

“Yatağa git,” diye homurdandı.

“Patrick her an eve gelebilir.”

“O zaman kahrolası acele et,” diye tersleyip elimden tuttu, beni merdivenlerden yukarı çekerek koridordan yatak odamıza doğru ilerletti. İçeri girer girmez kilidi çevirip bana doğru döndü.

Birbirimize bakarken aramızda çok fazla sihir vardı ama yine de böyle olduğumuzda sadece tek bir şey önemliydi.

Dokunmak.

Elbisemi başımın üzerinden çıkarmaya yeltendi.

“Bunun için zamanımız yok,” diye çıkıştım. “Sadece becer beni.”

Eğilip külotumu çıkardıktan sonra yatağı işaret etti. “Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök.”

Heyecandan içim içime sığmazken yatağın kenarında diz çöktüm.

Parmakları tenimde gezinirken kısık sesli bir ıslık çaldı. “Bu haldeyken ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok.”

Kıkırdadığımda kalçakemiklerimi kavrayıp sertçe içime gi-

MUTLU SON

rince ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kendini derinlerimde sabitletti.

Bedenim aletin boyutuna uyum sağlarken etrafında dalgalanıyordu.

Hamileliğimin başında Tristan bebeğe zarar vereceğinden korkuyordu ama şimdi... artık o kötü çocuk haline geri dönmüştü ve ben buna bayılıyordum.

Beni derinden ve sert bir şekilde becerirken tam doğru noktaya çarptığında kalın, şişkin uzunluğundaki her damarı hissedebiliyordum.

Ön tarafa bir araba yanaştı. "Patrick geldi."

"Siktir." Beni daha sert, hızlı ve öfkeyle becermeye başladı. İkimizin de ihtiyacı olan o rahatlamayı kovalıyordu.

"Çok iyi," dedim nefes nefese.

Elleriyle omuzlarımı yatağa doğru bastırdı, pozisyon değişikliği beni muhteşem bir orgazma sürükleyince yatağa doğru inledim. Bir kez daha girip çıktı.

İki kez daha.

Üç kez ve kendini derinlerimde sabitleyerek içime boşaldı.

Ön kapı çarparak kapandı. "Tristan, anne?" diye seslendi Patrick alt kattan.

"Sikeyim." Tristan içimden çıkıp hızla sırtımı öptükten sonra hafifçe vurdu. "Gitmem gerek." Şortunu giydi ve kapıya koşup gözden kayboldu. Merdivenlerden inerken, "Geliyorum, dostum," diye seslendi. "Nasıl geçti?"

Patrick'i bulmaya gitmezse, Patrick'in bizi aramaya geleceğini biliyordu.

Kendimi toparlamam için bana zaman veriyordu.

Yastığıma doğru gülümsedim, kalbim hâlâ hızla atıyor, vücudumun her yeri titriyordu.

Çok zamana ihtiyacım vardı.

Orgazmik rahatlama gelmeye başlıyordu.

Biraz kestirecektim.

Tristan talimatları tekrar okurken yerde oturuyordu. “Hayır. Bu hiç mantıklı değil.”

“Ver şunu bana.” Harry montaj talimatlarını elinden çekip aldı.

Fletcher, “Size önce tekerleklerin takılacağını söylüyorum,” diye cevap verdi.

“Bu talimatları kim yazdı ki?” dedi Tristan öfkeyle. “Kullanma kılavuzu yazamayan bu aptallardan bıktım usandım.”

“Belki de asıl aptallar onları okuyamayanlardır.” Gözlerimi kocaman açtım.

Gülümsüyormuş gibi yaptıktan sonra yüzü yeniden asıldı.

Patrick elindeki vida poşetini yukarı kaldırıp inceledi.

“Sakın onları kaybetme, Hileci.”

Köşedeki sallanan sandalyeden izliyordum, çocuklar bebek odasında bebek arabasını monte etmeye çabalıyorlardı.

Çabalamak buradaki anahtar kelimeydi.

Dün beşiği, bu sabahsa karyolayı halletmişlerdi ama bu bebek arabası onları afallatmıştı.

“Başka talimat var mı?” diye soran Tristan’ın dikkati dağınıktı. “Herhalde hepsi bu kadar olamaz.”

“Bu adamı bir yakalayayım,” dedi Harry öfkeyle, daha etkili olması için elini yumruk yaptı.

“Belki diğer zarfın içinde vardır, gidip bakayım.” Yatak odama gidip evrakları aldım ve bebek odasına geri döndüm. “Al bunu dene.” Tristan’a uzattım.

Okumaya başladığında kaşları çatıldı. “Bu nedir?”

“Mahkeme evrakları.”

“Ne için?”

“Evlat edinme duruşması için.”

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıktı.

“Vakti geldi,” diye fısıldadım.

Çocuklar nefeslerini tuttu.

MUTLU SON

Tristan gözlerini kırpıştırarak yaşlara engel olmaya çalıştı. “Ne?”

“Oğlanların babası olmanı istiyorum.” Umutla gülümsedim. “Yasal olarak. Bebek doğmadan önce.”

Evrakları aylar önce gizlice göndermiştim ve daha yeni onaylanmışlardı.

Sanki inanamıyormuş gibi kâğıtları okurken duygulanarak yüzünü buruşturdu.

Patrick öfkeyle, “Ne yaptığına bak, Harry,” diye çıkıştı. “Şimdi ağlıyor çünkü senin baban olmak zorunda ve sen çok yaramazsın. Harry bundan sonra uslu duracak, değil mi Harry?”

Tristan, Patrick’i kucağına çekti. “Bunlar mutluluk gözyaşları, Hileci.” Kollarını diğer çocuklara uzattı. “Buraya gelin.”

“Yığılmaca,” diye bağırdı Harry.

Çocukların hepsi Tristan’ın üzerine atladı ve yerde yuvarlanarak gülüşüp kucaklaştılar. “Sizi seviyorum, veletler.”

“Biz de seni seviyoruz.”

Onları izlerken gözlerim doldu, o kadar yakınlardı ki.

Wade de oğulları için bunu isterdi, onları tüm kalbiyle seven bir babaları olmasını. Onlara artık veremeyeceği şeyi vermesini.

Boğazımdaki yumru o kadar büyüktü ki acıyordu.

Doğru olan şey bu.

“Herkes ayağa kalksın.” Yargıç aile hukuku mahkeme salonuna girdiğinde salondakiler ayağa kalktı.

Beşimiz de ön sırada oturuyorduk.

Tristan mutlulukla parlıyordu, çocuklar da öyle. En iyi takım elbiselerini giymişlerdi, sanırım hepsi de evlendiğimiz zamankinden bile daha heyecanlılardı.

Bu onlar için büyük bir olaydı.

Benim için de.

Hamile halimle aşırı duygusal hissediyordum. Son zaman-

larda çok gözyaşı döküyordum, hepsi de mutluluk gözyaşlarıydı. Ama Wade'in anne ve babasının sessizce içeri girip mahkeme salonunun arka tarafına oturduğunu gördüğümde kalbim biraz kırıldı.

Bu konuda bana ve çocuklara destek olmak için burada olmaları çok anlamlıydı. Tristan'ı çok seviyorlardı ve Wade'in de bunu isteyeceğini biliyorlardı. Çocuklar için en iyisi buydu, bunu ben de biliyordum ama bugün her şey biraz fazla gerçek hissettiriyordu.

Jameson ve Emily, Elliot ve Christopher, Tristan'ın anne babası, benim annemle babam ve erkek kardeşim, herkes buradaydı.

Ailemiz için büyük bir gündü.

Cüppe giymiş, kır saçlı yargıç altın çerçeveli gözlüklerinin üstünden bize baktı, nazik bir baş hareketiyle gülümsedikten sonra bakışlarını önündeki evraklara çevirdi. "Bugün Fletcher Anderson, Harrison Anderson ve Patrick Anderson'ın evlat edinilmesi konusunu görüşmek için buradayız."

Salondakiler sessizce otururken Tristan elimi sıktı.

"Bay Miles, gerekli evrakları doldurdunuz mu?" diye sordu önündeki kâğıt yığınının bakarken.

"Evet, Sayın Yargıç." Tristan elimi tekrar sıktı.

"Dosyayı inceledim ve Fletcher, Harrison ve Patrick Anderson'ın Tristan Miles tarafından evlat edinilmesinin onların yararına olacağına inanıyorum."

Çocuklar heyecanla ışıldıyordu, ben de onları izlerken gülümsüyordum. Neredeyse koltuklarından fırlayacaklardı, yerlerinde zor duruyorlardı.

"İlk olarak evlat edinme sözleşmesini imzalayacağız. Ebeveynler ve on dört yaşın üzerindeki her çocuk kendi adına imza atacak" Evrakları sekretere uzattı. "Şimdi imzalayabilirsiniz." Tristan, ben ve Fletcher ayağa kalkıp bize söylenen yere imza attık.

Christopher telefonuyla fotoğraf çekmeye devam ediyordu.

Bize söylenen tüm yerleri imzaladık, sekreter imzalarımızı

MUTLU SON

kontrol edip kâğıtları yargıca geri verdi, yargıç da gözlüklerinin üstünden onları okudu. “Bu belgeyi imzalayarak siz, Tristan Miles’in artık kanun önünde bir ebeveyn olduğunu ilan ediyorum. Ebeveyn-çocuk ilişkisinin tüm hak ve sorumluluklarına ama en önemlisi tüm sevinçlerine sahip olacaksınız.”

Tristan çocuklara bakarak kocaman gülümsedi.

“Tebrikler, Bay Miles.” Yargıç tokmağı vurdu. “Hepiniz çok mutlu bir aile olun.”

Ayağa kalkıp odadan çıkarken Tristan ve çocuklar kucaklaştı.

Herkes onun elini sıkıp çocuklara sarılırken, ben hâlâ arka sırada oturan Wade’in anne ve babasına baktım.

Gelmelerine sevinmiştim, gerçekten.

Sonunda bize doğru geldiklerinde Tristan dönüp Wade’in babasının elini sıktı ve annesini yanağından öptü. “Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük.”

“Wade de burada olmamızı isterdi.”

Ve işte o anda yaşlar gelerek gözlerimi sevgi, hüznün, anılar ve umutla doldurdu.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Wade’in annesi beni kucaklamak için kendine çekti, beni anlıyordu.

Wade için üzgündüm ama çocuklar için mutluydum.

Tristan onlara, “Evimizde ikinci çayı içeceğiz,” dedi. “Bize katılırsanız çok seviniriz.”

“Bu çok hoş olur.” Frank başını salladı. “Sizinle orada buluşuruz.” Herkesin çocuklara bir kez daha sarılmasından sonra otoparka geri dönerek hepimiz arabaya bindik. “Peki şimdi sana nasıl sesleneceğiz?” diye sordu Harrison arka koltuktan.

Tristan’ın gözleri dikiz aynasında ona kaydı. “Siz nasıl seslenmek istersiniz.”

“Eşek nasıl?” diye sordu Harrison.

Kıkırdadım, keşke bunun ona ne kadar yakıştığını bilselerdi.

“Eşek olmaz.” Tristan gözlerini devirdi.

“Madem sana Eşek diyemiyorum, ben de sana baba derim,” dedi Harry.

“Tamam...” Tristan gözlerini yoldan ayırmazken burun delikleri genişledi. “Baba o zaman.”

“Ben de sana babacık diyebilir miyim?” diye takıldım.

Tristan’ın gözleri bana kaydı, sonra da göğüslerime indi.

Edepsiz piç.

“O senin baban değil, anne,” diye açıkladı Patrick. “O bizim babamız, senin zaten baban var.”

Tristan kıkırdadı ve elimi tutup parmak uçlarımı öptü.

“Of Tanrı aşkına, yola konsantre ol,” diye inledi Harry.

İki Ay Sonra

Tristan, Fletcher’a, “Bu akşam beni ara ve haberdar et,” dedi.

“Tamam.”

“Ve gece ondan sonra araba kullanmanı istemiyorum.”

Fletcher gözlerini devirdi.

“Aslında biz dönene kadar hiç dışarı çıkma. Sadece bir hafta yokuz, evde kardeşlerinle kalmanın sana bir zararı olmaz. Evden sen sorumlusun, burada kal ve buna odaklan.”

“Baba.” Fletcher sızlandı. “Kes şunu.”

“Ben sadece...” Tristan bana döndü. “Belki de gitmek için iyi bir zaman değildir, Claire.”

“Gidiyoruz.” Gözlerimi ona doğru açtım. “Kocamla biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Tristan sanki dünyanın en büyük rahatsızlığı benmişim gibi derin bir nefes verdi ve vedalaşmak için sıraya dizilmiş olan çocuklara dönüp baktı. Bebek doğmadan önce bir haftalığına tatile gidiyorduk, annemle babam çocuklara bakmak için gelmişlerdi.

Bunu ilk evlendiğimiz zaman ayarlamıştık ama vakit gel-

MUTLU SON

diğinde Tristan çocukları bırakma konusunda çılgına dönmüş durumdaydı, bunu yapmak zorunda olduğu ilk seferdi.

Tristan, Harrison'a doğru ilerledi. "Harry, şimdi..." Bir an için düşünürken duraksadı. "Biz yokken başını belaya sokarsan ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Harry başını salladı.

"Peki buna değecek mi?"

"Hayır, baba."

"Peki sen nelerden sorumlusun?"

"Havuzu temizlemek ve çimleri biçmekten."

Tristan başıyla onaylayarak ona sarıldı. "Tamam, büyükanne ve büyükbabana da göz kulak ol lütfen. Ve dokuzdan sonra oyun yok."

İzlerken sırtıyıordum.

Patrick'e doğru ilerledi. "Pekâlâ, Hileci, hayvanlardan ve bahçeyi sulamaktan sen sorumlusun."

"Biliyorum." Patrick gururla gülümsedi.

"Ve büyükannene yardım etmekten."

"Biliyorum."

"Ve bizi istediğin zaman arayabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi çünkü beni aramanı bekliyor olacağım ve gecenin bir yarısı bile olsa fark etmez."

"Tristan," diyerek sözünü kestim, cidden bütün günü burada geçirecektik.

"Tamam, tamam." Herkesi ikinci kez kucakladı.

"Çok teşekkür ederim." Önce anneme, sonra babama sarıldım. "Bunun için gerçekten minnettarız."

"Size iyi eğlenceler, çocuklar."

"Eğleneceğiz." Tristan babamın elini sıkarken gülümsüyordu. "Teşekkür ederim. Beni istediğiniz zaman arayın çünkü..."

Herkes, "Tristan," diye bağırıp onun sözünü kesti.

Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Tamam, ta-

mam. Arabaya bin, kadın.” Benim için arabanın kapısını açarken sert davranmaya çalışıyordu.

“Hoşça kalın, millet,” diye seslendim. “Çok heyecanlıyım.”

Tristan kapıyı kapatıp direksiyona geçti ve bana baktı. “Bebek balayınız için hazır mısınız, Bayan Miles?”

Sırıttım. “Emin ol ki kesinlikle hazırım.”

Uçak piste indiğinde seyahat eşime bakarak gülümsedim.

Jameson’ın Miami’deki lüks sahil evine gidiyorduk, ABD’den ayrılmadan gidebileceğimiz en iyi plaj seçeneği burasıydı. Hamileliğimin bu ilerlemiş aşamasında Tristan ülkeyi terk edemeyecek kadar gergindi.

Özel jetin penceresinden dışarı bakınca pistte bizi bekleyen arabayı gördüm, oraya varmak için sabırsızlanıyordum.

Üç Gün Sonra

Şezlonga uzanmıştım, üstsüz ve hamile halimle güneşe bakarak gülümsedim. Tanrım, bir ziyafet gibi görünüyor olmalıydım. Tenimdeki güneş üstümü kapatmak istemeyeceğim kadar mükemmeldi.

Tristan yanımdaki şezlongda uyuyordu ve bu, onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi. İşle, çocuklarla, evle ve bebeğe hazırlanmakla o kadar meşguldü ki, aylardır gerçek anlamda hiç durmamıştı.

Buna ihtiyacımız vardı.

Nefes almak için kendimize zaman ayırmaya. Birbirimizin tadını çıkarmak için zaman ayırmaya; akşam yemeğini, ev işlerini düşünmeden ve yemek masasında didişen çocuklar olmadan.

Sadece ikimiz ve yapabileceğimiz tüm gürültülü seks.

Ve inanın bana, çok fazla yapıyorduk. Sanırım gördüğü şeyler yüzünden duvarların boyası soyulmaya başlamıştı.

MUTLU SON

Dün akşam yemeği niyetine peynirle bisküvi yemiştik ve kesinlikle mükemmeldi.

Havuz kenarında uzanıp güneşin batışını izlerken Tris kokteyl içmiş, bense alkolsüz kokteyl içmiştim, ağırlığımızca da peynir ve bisküvi yemiştik. Akşam yemeği için dışarı çıkma vakti geldiğinde ikimiz de toktuk ve gitmek istememiştik. Onun yerine jakuzide iki saat geçirmiştik.

Tristan'ın not defteriyle kalemini elime aldım ve daralttığımız isim listesini okudum. Bir bebeğe isim seçmekten daha zor bir şey var mıydı?

EN İYİ SEÇİMLER KIZ

- Summer
- Phoebe
- Sage
- Micha
- Arna
- Poppy
- Violet
- Keeley

ERKEK

- William (Billy)
- Evan
- Arlo
- Regan
- Art
- Nate
- Braxton
- Cooper

İsimlerin üzerinden geçerken gülümsedim, Tristan bunun için çok düşünmüştü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sorduğunda sesi hâlâ uykuluydu.

Ona baktım. “Bilmiyorum.” Listeyi gözden geçirirken dudaklarımı büzdüm. “Diğer çocukların isimleriyle uyumlu bir isim istiyorum ama Miles’la birlikte de güçlü bir isim olmalı.”

“Anderson-Miles,” diye cevap verdi.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Bebeğin soyadının Anderson-Miles olmasını istiyorum, annesi ve kardeşleriyle aynı soyada sahip olmasını istiyorum.”

“Bebeğin Wade’in soyadını almasını mı istiyorsun?”

Omuz silktili. “O oğullarını benimle paylaşıyor, benim de çocuğumu onunla paylaşmam adil olur. O da bu ailenin bir parçası.”

Ona bakarken gözlerim doldu.

Tam da birini daha fazla sevemeyeceğini düşündüğün anda.

“Hayır, Tristan. Bu bebeği hiç kimseyle paylaşmayacaksın. Onun babası sensin ve soyadı Miles olacak, sadece Miles.”

Bana tüm zamanların en iyi ‘gel-beni-becer’ bakışını attı.

Yerimde doğrularak eğildim ve onu usulca öptüm. “Bunu teklif etmenin benim için ne kadar anlamlı olduğunu bilemezsin.” Dudaklarım onunkilerin üzerinde oyalandı. “Tanrım, seni çok seviyorum,” diye fısıldadım. “Seni hak etmek için ne yapabilirim ki?”

Öpüşmemiz derinleşirken yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bunu kanıtlamak için muhtemelen sikimi emmelisin.”

Kıkırdadım, tipik Tristan Miles cevabıydı, hiçbir şey değişmeyecekti. “İş her zaman dönüp dolaşıp sikini emmeye geliyor, değil mi?”

Gülümsedi ve beni üzerine çekti. “Öyle olduğunu biliyorsun, seni şıllık. İşe koyul.”

Tristan beni dans pistinde müziğe uygun bir şekilde sallıyordu. “Yarın eve gitmek istemiyorum.” Şakağıma doğru gülümsedi.

“Ben de.” Dudaklarına doğru tebessüm ettim. “Teşekkür ederim, bu hayatımın en güzel haftalarından biriydi.”

Gerçekten de öyleydi; yüzmek, güneşlenmek, gülmek ve sevgi. Çok fazla sevgi.

“Öyleydi.” Kalabalığa bakarken hüznle gülümsedi. “Bebek geleceği için gerginim.”

“Öyle misin?” Kaşlarımı çattım. “Neden, çocuklarla aran iyi değil mi?”

“Bu seninle daha az zaman geçireceğim anlamına geliyor.”

Bakışlarım onunkileri buldu. “Benimle asla daha az zaman geçirmeyeceksin.”

“Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Birlikte geçirdiğimiz zaman zaten çok...”

“Kalabalık mı?” Gülümsedim.

Ayrıntıya girmek istemiyormuş gibi sırtıttı.

“Tris.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Bir gün bu çocukların hepsi gitmiş olacaklar, taşınıp kendi hayatlarını yaşayacaklar ve sadece senle ben kalacağız. Eski, büyük evimizde yapayalnız.”

“Söz mü?”

Kalbimin biraz kırıldığını hissettim, ilişkimizde ilk kez daha fazla yalnız zaman geçirmeye ihtiyacı olduğunu kabul ediyordu. Bebek geldikten sonra daha çok çaba göstermem gerekiyordu.

“Söz veriyorum.” Müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyorduk. “Yeni bir aile geleneği başlatmalıyız.”

“Neymiş o?”

“Sen ve ben her yıl bir haftalığına buraya tek başımıza gelmeliyiz. Sadece ikimiz.”

Bana bakarak gülümsedi. “Bunu yapabiliriz.”

“Belki gelecek yıl bir bebek daha yaparız, belki de ikiz.”

Yüzünü buruşturdu. “Sakin ol, Anderson. Siktir.”

Kıkırdadığımda dudaklarımı mükemmel bir şekilde öptü, şefkatli ve sevgi doluydu. Ateşli ve ağırdı, güzel kocamın sahip olduğu her şey içinde vardı. Beni kendine yakınlaştırırken eli hamile karnımın üzerinde kaydı. Uyarılmışlığının bir sis gibi yayıldığını hissediyordum. Fiziksel olarak o kadar uyumluyduk ki, sanki aynı bedeni paylaşıyormuş gibiydik. “Sizi eve götürmem gerek, Bayan Miles.”

Ona gülümsedim. “Bu duruma göre değişir.”

“Hangi duruma?”

“Vücuduma kötü şeyler yapıp yapmayacağına.”

“Bunu ayarlayabiliriz.” Karanlık bir şekilde gülümseyerek elini bir kez daha karnımın üzerinde gezdirdi. “Senin bu halinde yapabileceğim kadar kötü şeyler.”

“Plaj topuna benzeyen halimden mi bahsediyorsun?”

Elimden çekerek beni dans pistinden indirdi. “Orka balinası halinden bahsediyorum.”

Bir kahkaha patlattığımda o da güldü. “Bana balina mı diyorsun?” Yalandan nefesim kesilmiş gibi yaptım.

“Merak etme, balinaları severim.” Ceketimi ve el çantamı aldı. “Özellikle de onları becermeyi.”

Yüksek sesle güldüm. “Artık konuşmayı kesmelisiniz, Bay Miles.”

“Farkındayım.”

Karanlıkta yan yatıyordum, oda sadece bir lambayla aydınlanıyordu ve Tristan arkamda yatıyordu, vücudu benimkine çok yakındı. Elleri karnımın üzerinde koruyucu bir şekilde dururken, üstteki bacağımyı koluna geçirmiş durumdaydı.

Kalın aleti ıslak tenimden içeri kaydığında bedenim onunkinin etrafında dalgalanırken inledim, şu sıralar tercih ettiğimiz pozisyon buydu. Hem öpüşebiliyorduk, hem de canımı yakma korkusu olmadan beni derinden becerebiliyordu.

MUTLU SON

Canımı yakabileceğinden değildi.

Hızlandıkça karnımdaki tutuşu daha da sıkılaşıırken yatak duvara çarpmaya başladı, ben de derin ve alçak bir sesle inledim.

Çok. Ama. Çok. İyiydi.

“Becer beni,” diye inledim ağzına doğru. “Beni derinden becer.”

Kalçaları piston gibi hareket ederken gözleri arzuyla parlıyordu. Islak tenimin onu içine alırken çıkardığı ses odanın içinde yankılanıyordu. Elini uzatıp meme ucumu çimdiklediğinde bir orgazmıla sarsıldım; ben haykırıırken o da orgazm oldu.

Kendini derinlerde sabitledi ve içime boşalırken aletinin seğirdiğini hissettim.

Yüzümü kavrayarak beni o kadar şefkatle öptü ki, onun içine doğru eridiğimi hissettim.

Birbirimize çok ama çok âşıktık.

Tristan

Yarın o gündü.

“Tamam, geceliklerimiz hazır.” Patrick ve ben Claire’in hastane çantasını son bir kez kontrol ediyorduk. Bugün Claire’in çantasında bir şey ararken yanında neler getirmesi gerektiğine dair hastaneden verilmiş bir liste bulmuştum, ilk kez görüyordum. Claire listeyi tamamen göz ardı ediyordu.

Patrick’le ben etmiyorduk.

Dört geceliği katlayıp üst üste yatağın üzerine koydum, bu çantayı on kez kontrol etmiştim ama bir şey unuttuğumuz hissi sine kapılıp duruyordum. Artık elimde bir liste olduğuna göre sonunda gerçekten kontrol edebilirdim.

Claire bu konuda fazla rahattı, neleri unutabileceğimiz umurunda bile değildi. Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

“Listede başka ne var, Hileci?”

“Kişisel bakım çantası.”

Kişisel bakım çantasını yatağın üzerine koydum. “Tamam.”
“Hijyenik...”

“Tamam.” Üç paket pedi yatağın üzerine koydum.

Patrick paketlerden birini eline aldı ve arkasına bakmak için çevirdi. “Bunlar da ne böyle?”

“Bebek için yastık.” Paketi elinden kapıp yatağın üzerine koydum.

“Siyah külot,” diyerek okumaya devam etti ve başını kaldırıp bana baktı. “Neden siyah olmak zorunda ki?”

“Bilmem, garip kız eşyaları işte.” Omuz silktilim. “Alt kısımlarında neler olup bittiğini kim bilir? Sıradaki?”

“Çorap.”

Yatağın üzerine altı çift çorap attım. “Aslında muhtemelen daha fazlasına ihtiyacı olacak.” Çekmecesine giderek iki çift daha çıkardım.

“Bebek için giysi.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Burada öyle yazıyor... bebek için giysi.”

“Ver şunu bana.” Listeyi elinden çekip aldım. “Bana bebek için kıyafet götürmemiz gerektiğini söylememişti.”

Omuz silktili. “Bilmiyorum.”

Dışarıda koridorda onu görünce, “Claire,” diye seslendim. “Buraya gel lütfen.”

İçeri girdi. “Evet?”

“Bir şey unutmadın mı?” Gözlerimi ona doğru açtım. “Çok önemli bir şey.”

“Ne gibi?”

“Bebek için giysi gibi?” Nefesim kesildi. “Sence bu çocuk nüdist mi olacak? Ne yani, hastanede her tarafta bacaklarını açıp çıplak mı gezecek?”

“Seni aptal?” Claire gözlerini devirdi. “Yani ... git de bebek için giysileri hazırla o zaman.” Dünya umurunda değilmiş gibi odadan çıkıp gitti.

MUTLU SON

“İnanılır gibi değil,” diye mırıldandım alçak sesle. “Şimdi yeni bir çantaya daha ihtiyacım olacak.”

“Ne için?”

“Bebek giysileri için, Patrick. Hangi çantayı kullanacağız?”

Patrick bir an düşündükten sonra omzunu silkti.

Hışımla koridora çıktım ve merdivenlerden aşağı seslendim.

“Claire, bebeğin giysilerini hangi çantaya koyayım?”

Sessizlik...

“Claire?”

“Bebek bezi çantasına, Tristan,” diye cevap verdi heyecansız bir sesle.

“Ahh...” Başımı salladım. “Ama ona bebek bezleri için ihtiyacımız yok mu?”

“Beni öldürüyorsun,” diye karşılık verdi.

Seni kahrolası bir dakika içinde öldüreceğim.

Yatak odasına geri döndüm. “Annen bez çantasını kullanmamızı söyledi.”

“Ama o bezler için değil mi?” Patrick kaşlarını çatı.

“Ben de aynen öyle söyledim.” Bebeğin odasına girip Patrick'i aradım. “Ee, gelmiyor musun?”

“Geliyorum.” İç geçirerek ağır adımlarla odaya girdi ve köşedeki sallanan sandalyeye oturdu.

“Ah, rahatsızlık mı veriyorum?” dedim sinirle.

Arkasına yaslanıp bacaklarını sandalyenin kolundan sarkıttı.

“Şunu bilmeni istiyorum, Patrick, yarın bir erkek ya da kız kardeşin olacak ve onun giyecek giysisi olduğundan emin olmak bizim görevimiz.”

Bana donuk donuk bakıyordu.

“Çünkü belli ki annenin umurunda değil.”

“Bunu duydum,” diye seslendi Claire yatak odamızdan.

“Konuşmalarımıza kulak misafiri olmayı kes,” diye karşılık verdim.

“Tamam.” Gardırobun kapağını açtığımda küçük, şirin askılardaki tatlı bebek kıyafetlerini görünce içimi bir heyecan kapladığını hissettim.

Yarın.

“Tamam.” Bir çekmeceyi açtım. “Çantaya ne koyalım?” Bir atlet çıkardım, minicikti ve yaklaşık otuz santimetre uzunluktaydı. Omzumun üzerinden Patrick’e baktım. “Annen bir yılan doğuracağını falan mı sanıyor?”

Omuz silkti. “Bilmem.”

“Çok bir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Yine omuz silkti.

Bir yığın yılan gibi atlet alıp alt değiştirme masasının üzerine koydum. “Bebek bezi.”

Şakağıma vurdum. “Aha, bez çantası için.” Bir sürü bebek bezi aldım ve onları da alt değiştirme masasının üzerine koydum.

“Dışarı çıkma kıyafetleri,” dedi Patrick.

“Hımm.” Gardıroba bakındım. “Bir bebeğin dışarı çıkarken giyeceği kıyafet ne olabilir ki?”

Patrick omuz silkti. “Bilmem.”

Hay sikeyim.

Hışımla yatak odasına gittiğimde Claire’in yatakta gözleri kapalı yattığını gördüm, çok huzurlu görünüyordu ama yapacak işlerimiz vardı, uyumak için kesinlikle zamanımız yoktu. “Claire.” Ayağına vurdum. “Claire.”

“Ne var, Tristan?” Sanki dünyadaki en büyük rahatsızlık benmişim gibi iç geçirdi.

Bu benim için de rahatsız edici, bilirsin ya?

“Bebek için kaç tane kıyafet almalıyım?”

Tek gözünü açarak bana baktı. “Kıyafet derken ne demek istiyorsun?”

“Kıyafet, giysi.” Gözlerimi büyüttüm; bunun ne anlama geldiğini nasıl bilmezdi?

MUTLU SON

“Bebekler kıyafet giymez, Tris.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bebek tulum giyecek.”

“Ne?” Yüzümü buruşturdum. “Her zaman mı?”

“Tulumlar rahattır.” Gözlerini tekrar kapattı. “Ben bu akşam bir çanta hazırlayacaktım, stres yapma. Hastanedeyken bir şeye ihtiyacım olursa sen getirebilirsin.”

“Ah.” Bir an ona bakakaldım, tüm bu olanlar karşısında kendimi çok aptal hissediyordum.

Yatakta yan tarafına vurdu. “Şu anda kocamın bana sarılmasına ihtiyacım var.”

Yanma uzandığımda beni kollarının arasına alıp alnımdan öptü. “Çantaları toplarken çok şirindin. Teşekkür ederim.”

Gözlerimi devirdim.

Şirinmiş.

“Harika bir baba olacaksın.” Gözleri kapalı olarak gülümsedi. “Bu bebek çok şanslı.” Ben zihnimde bugün başka neler yapmam gerektiğini gözden geçirirken parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

“Bir yılanla ilişkin mi var?”

“Ne?” Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Aldığın atletler insan için değil, yavru bir yılanı göre.”

Bir kahkaha patlattı. “İçine sokabilmen için uzunlar, seni şapşal.”

“Ah.” Sırıttım. “Bu daha mantıklı.”

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Patrick. “Beceriksiz, hayır.”

“Orada neler oluyor?” diye bağırdım.

“Beceriksiz bez çantasının içinde oturuyor.”

Yataktan bir manyak gibi fırladım. “Eğer o kedi bez çantasına işerse, hakikaten yaratıcısıyla buluşacak demektir.”

Önlüğü giydim ve saç filesini taktım. Ayakkabılarımın üzerine tıbbi galoşları giydikten sonra ellerimi yıkadım.

Stresten midem bulanıyordu.

Claire ameliyat için hazırlanıyordu. Geçmişte üç başarısız normal doğum denemesi olduğu için planlanmış bir sezaryen ameliyatı olacaktı.

“Hazır mısınız, Bay Miles?” diye sordu hemşire.

“Evet.”

Güm.

Güm.

Kalbim güm güm atıyordu.

“Bu taraftan lütfen.”

Hemşireyi ameliyathaneye kadar takip ettiğimde Claire’i saç filesi takmış, hastane önlüğü içinde gördüm. Bana bakarak gü-lümsedi. “Selam.”

“Merhaba.” Bayılacak gibi hissediyordum.

Karnıyla arasında bir perde vardı, iki kalp atışının sesi odada yankılanırken kalbim sıkıştı. Ameliyat masasının üzerinde kocaman bir ışık asılıydı.

Bu çok yoğundu.

“Buraya oturabilirsiniz.” Hemşire benim için yatağın yanına bir sandalye çektiğinde oturup Claire’in elini tuttum. “Aman Tanrım, iyi misin?” diye fısıldadım alnından öperek. “İyi misin?”

Gülümseyerek başını salladı. “Her şey yolunda, bebeğim, sakin ol. Her şey yoluna girecek.”

Tam da kendinden başka herkes için endişelenen Claire’in söyleyeceği bir şeydi.

Doktor rahat bir tavırla, “Merhaba, Tristan. Bebeğini doğurtalım, olur mu?” dedi sanki bunu her gün yapıyormuş gibi.

Yani, büyük ihtimalle yapıyordu ama her neyse.

“Kulağa hoş geliyor.” Gözlerimi Claire’e odaklasam da gö-

zümün kenarıyla doktor ve hemşirelerin hareket ettiğini görebiliyordum. Claire'in vücudu biraz sallanınca yüzümü buruşturdum ve şakağına bir öpücük kondurarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Vücudu sanki onu taşıyorlarmış ve kendini kontrol edemiyormuş gibi biraz daha sallanınca nefes alamadığımı hissetmeye başladım.

Tanrım.

Claire'in eline sımsıkı yapıştım, lütfen iyi ol.

Lütfen iyi ol.

Eğer ona bir şey olursa...

Vücudu oldukça şiddetli bir şekilde hareket etti ve sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"A-acıdı mı?" diye kekeledim.

"Hayır. Sadece garip bir his." Bana bakarak gülümsedi. "Ben iyiyim."

Gergin bir şekilde başımı salladım ve gözlerim doktorlara doğru kaydı, neden bu kadar uzun sürüyordu?

Vücudu tekrar hareket etti ve perde tam o anda açıldığında bebeği karnından dışarı çıkarttıklarını gördüm. Beyaz bir şeyle kaplıydı, tombul ve iriydi. Yüksek sesle ağladığında Claire güldü. "Küçük bir kız." Doktor gülümsedi.

Bir kız.

Gözlerim kocaman oldu.

Bir kız.

Bebeği Claire'in göğsüne yatırdıklarında Claire bebeği alnından öptü. "İyi ki doğdun, tatlım," diye fısıldadı.

Siluetleri bulanıklaştı.

"Tristan," diye fısıldadı Claire gözyaşları içinde. "Ona bir bak."

Önce bebeğin minik başını, sonra da Claire'inkini öptüm ve onları sıkıca kucakladım.

Gözyaşlarım durmak bilmiyordu, ellerimin tersiyle gözleri-

mi sildim. “Seni seviyorum. Hem de çok.” İkimiz de mükemmel küçük kızımıza bakarken Claire’i sıkıca tuttum. “Seni de çok seviyorum, bebeğim.”

Hemşire yanımıza geldi. “Bebegin hayati değerlerini kontrol etmemiz gerekiyor.”

Bebegi almak için uzandığında Claire’in gözleri bana kaydı. “Onunla git.”

“Ne?”

“Bebekle kal, gözlerini bir saniye bile ondan ayırma.”

“Peki ya sen?” Gözlerim doktora kaydı.

“Bir süre burada dikiş atıyor olacağız; Claire ikinizle odada buluşacak,” dedi doktor.

Ne?

Hepimizin bir arada kalmasını istiyordum, Claire’i burada yalnız bırakmak istemiyordum.

Hayır.

Hemşire bebeği sardığında Claire’in gözleri bir kez daha bana kaydı. “Onunla git, Tristan, onu yalnız bırakma.”

Gözlerim Claire’le bebek arasında gidip geldi...

“Sana ihtiyacı var,” diye fısıldadı.

Bu sözleri duymak içimde daha önce hiç yaşamadığım bir şeyi uyandırdı.

“Tamam.” Otomatik pilotta ayağa kalktım ve kalbim boğazımda, hemşireyi ameliyathaneden dışarı çıkarken takip ettim. Ameliyat masasında tek başına yatan aşkıma dönüp baktığımda hayatımda ilk kez anladım.

Ebeveyn olmak kendinden önce bebeğini düşünmektir... her zaman ve her koşulda.

Başka bir odaya geçtik ve bebeğin tartılmasını, küçük bilekliğin takılmasını sessizce izledim. Topuğundan kan aldıklarında yüksek sesle çığlık attı.

“Bundan hoşlanmadı, şu güçlü ciğerlere de bakın.” Hemşire güldü.

MUTLU SON

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim, o da annesi gibi hırçındı.

Hemşire yüzünü silip onu giydirdikten sonra pembe bir kız battaniyesine sardı ve tekerlekli bir beşiğe yatırdı. “Hadi, sizi odanıza götürelim.”

Hemşireyi koridorda takip ederken bir tür beden dışı an yaşıyormuş gibiydim.

Her şey çok sıradandı, sanki normal bir günmüş gibi.

Ama sıradan bir gün değildi.

Dünyaya küçük, mükemmel bir ruh gelmişti, bu muazzam bir şeydi.

Claire’in odasına geldiğimizde etrafıma bakındım, onun henüz burada olmaması doğru gelmiyordu. Çocukların henüz gelmemiş olmaları da.

“Claire’i beklerken onu kucağınıza alabilirsiniz.”

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, şokta mıydım neydim bilmiyordum.

“Sandalyeye oturun, ben de onu size vereyim.”

“Tamam.” Köşedeki koltuğa çöküyormuş gibi oturduğumda hemşire bebeği alarak bana uzattı.

Oh...

Onun küçük mükemmel yüzüne bakarken o da bana bakıyordu.

“Merhaba,” diye fısıldadım. “Çok güzelsin.”

Benim gibi siyah saçları, uzun kirpikleri ve pembe dudakları vardı.

Çok mükemmeldi.

Parmağımı yüzünde gezdirirken bu ânı hafızama kazımaya çalıştım. Her bir saniyeyi kayda alıyordum çünkü yaşadığım sürece bu duyguyu asla unutmak istemediğimi biliyordum.

Uzanıp parmağımı tuttuğunda kalbim durdu ve gözlerim yeniden yaşlarla doldu. Bu, kendi kalbi ve aklı olan, yaşayan, küçük gerçek bir insandı.

Benden ve Claire'den bir parçaydı.

Aman Tanrım.

Dışarıdaki koridordan tıkırtılar geldi ve Claire'in kahkahasını duydum.

Gelmişti.

Ayağa kalkarak kucağımda sarmalanmış minik bebeğimizle karımı beklemeye başladım. Claire görüldüğünde gözyaşlarım yeniden başladı.

Tanrım, kes şunu.

Claire beni görünce güldü. "İşte buradalar. Benim iki bebeğim."

İkimiz köşede durup sabırla beklerken Claire'i içeri soktular ve tüm hayati değerlerini kontrol ettiler. Nabzını ölçmek için makinelere bağlandı.

"Onu tutmak ister misin?" diye sordum.

Başını sallayınca bebeği dikkatle ona uzattım, o kadar küçüktü ki bir yerini kırmaktan korkuyordum.

"Selam, dostum." Ona bakarak gülümsedi. "Çok tatlısın."

İzlerken boğazıma bir yumru oturdu.

Bebeğin pozisyonunu düzelttiğinde hemşire onu meme ucuna doğru kaldırdı ve bebek emmeye başladı.

Bunu yapmayı şimdiden nasıl biliyordu ki?

Benim çocuğum bir dâhiydi.

Hemşireler en sonunda bizi yalnız bırakınca yatağın kenarına oturup Claire'i alnından öptüm.

Hissettiklerimi anlatacak kelime bulamıyordum.

Aşk sarhoşu gibiydim...

"Tris." Claire ona bakarak gülümsedi. "O mükemmel."

"Senin gibi." Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim, seni hiç bu kadar çok sevmemiştim."

İkimiz de bebeğe bakarak tebessüm ettik.

"Ona ne isim vermek istiyorsun?" diye sordu Claire. "Seçim

MUTLU SON

senin, listendeki tüm isimleri beğendim, bu yüzden sana kalmış.”

Ona bakarak gülümsedim, ne isim vereceğimi çok iyi biliyordum. “Summer Claire Miles.”

Claire’in gözleri doldu. “Bu mükemmel bir isim.”

“Mükemmel bir çocuk için. Daha doğal beş dakika olmuşken emme işini nasıl yapacağını çözdü, ne kadar zeki olduğunu gördün mü?”

Claire kıkırdadı.

“Çocuk bir dâhi.”

“Patrick, daha hızlı yürü.” Koridordan gelen bir ağız dalaşı duyduk. Çocuklar göründüler, hepsi gözleri kocaman açılmış olarak kapıda dikilmeye başladılar.

“Gelin ve kız kardeşinizle tanışın, çocuklar.” Gururla gülümsedim.

“Bir kız mı?” Patrick kaşlarını çatı.

Claire gülümsedi. “Küçük bir kız.”

Harry yüzünü buruşturdu. “Kız mı?”

“Evet, kız,” diye çıkıştım.

Tanrı’ya şükür bir oğlan daha değil.

Çocuklar yatağın etrafına toplandıklarında biraz şok olmuş durumdaydılar. Kimi kandırıyordum ki, tamamen şok olmuş durumdaydılar.

Ben de öyleydim.

“Onun adı Summer.” Claire bebeğe bakarken hülyalı bir şekilde gülümsüyordu. “Summer Miles.”

Çocuklar bebek sesleri çıkarıp onu seviyorlardı.

Beslenmesi bitince Claire onu yeniden sardı.

Harry kollarını uzattı. “Onu tutabilir miyim?”

Soğuk terler dökmeye başladım. Gözümün önüne onu kazara kafasının üstüne falan düşürdüğü görüntüsü geldi. “Hımm...” Claire’e göz attım.

“Bırakalım da şimdi dinlensin, bebeğim, bugün onun için büyük bir gündü, onu bu gece kucağına alabilirsin.”

Off...

Geri çekilip odanın içindeki dört çocuğuma ve karıma baktım.

Sevilecek o kadar çok şey vardı ki.

Claire

Summer'ı beşiğinde uyurken izliyordum, çok huzurlu ve dingindi. Küçük kolları yüzünün yanındaydı ve arada sırada altdudağını emiyordu. Koyu renk saçları, esmer bir teni, pembe dudakları vardı.

Bir melek gibiydi.

Babasına o kadar çok benziyordu ki. Mükemmel, küçük bir neşe kaynağıydı ve daha önce bana getireceği huzurun seviyesi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki tüm varlığım derin bir oh çekmiş gibiydi.

O artık buradaydı.

Sonsuza dek seveceğim küçük bir kız. Son seferinde genç bir anneydim, iş yoğunluğu olarak bir kasırgaya yakalanmış gibiydim. Çalışmaya devam etmek, değerimi kendime ve dünyaya kanıtlamak için çaresizdim.

Bu sefer farklı olacaktı, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Artık değerimin farkındaydım ve sevgili kızımınla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkaracaktım.

Kapıdan, “*Tak tak*,” sesi geldi.

“İçeri gel.”

“Selam, şu an iyi bir zaman mı?”

Elinde kocaman bir çiçekle tanıdık bir yüz görüldüğünde güldüm. “Gabriel, beni ziyarete gelmişsin.”

MUTLU SON

“Ahhh, *bella*.” Yanaklarımı öptü ve kollarımı tutarak bana baktı. “Şu haline bak, ıslıl ıslıl bir anne.” Beşiğe doğru baktı. “Bu o.”

“Öyle,” dedim coşkuyla. “Ne kadar güzel olduğuna baksana.”

Gabriel’in buraya gelip beni görmesi büyük bir olaydı. O ve Tristan anlaşıyorlardı ve bunun asla değişmeyeceğini bilsem de benim için birbirlerini tolere ediyorlardı.

Beşiğe bakarak gülümsedi ve elini bebeğin saçlarında gezdirdi. “Çok sevimli.”

“Öyle, değil mi?”

“Adı ne?”

“Summer.”

Gülümsedi.

“Summer Miles.” Tek kaşını yukarı kaldırınca kıkırdadım. “Sakın söyleme.”

“Diğer çocuklarıyla kıyaslandığında teni daha koyu,” dedi ona bakarak.

“Tıpkı babasına benziyor.”

“Ah.” Parmak uçlarıyla bebeğin saçlarını okşadı. “Seni zavallı bebek.”

Doğrulurken yüzümü buruşturunca Gabriel kaşlarını çatı. “Neler oluyor, ağrın mı var?”

“Sezaryen oldum.”

Kaşları tekrar çatıldı. “Neden?”

“Uzun hikâye, planlanmış bir ameliyattı. Birkaç gün içinde iyi olacağım.”

“Sana çiçek aldım.” Cebinden bir şey çıkardı ve pembe, küçük bir hediye kutusu uzattı. “Sonra açarsın.”

“Gracie’nin bize ne aldığını görmek istemiyor musun?” Sırtıttım.

Gabriel kıkırdadı. “Beni fazla iyi tanıyorsun, Claire.” Odanın köşesindeki sandalyeye oturdu.

* (İta.) Güzel. (ç.n.)

“Gracie *nasıl* peki?”

“Beni terk ediyor.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Tanrı bilir nerede bir yer satın aldı ve istifasını verdi. Cuma son günü.”

Yüzüm asıldı. “Peki... ona söyledin mi?”

“Neyi söyledim mi?”

“Ona umutsuzca âşık olduğunu.”

Gözlerini devirdi. “Bu saçmalığı da nereden çıkardın? Gracie’ye âşık değilim.”

“Evet, öylesin.”

“Bunu ne halt etmeye söylüyorsun?”

“Çünkü doğru.”

Ağır ağır nefesini dışarı verdi. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Evet, var. Ona nasıl baktığını gördüm. Onu yıllardır seviyorsun.”

“Yeter.”

“Eh... Onun gitmesini engellemelisin.”

“Çoktan denedim. Kalmayacak.” Yanaklarını havayla şişirdi. “Muhtemelen en iyisi de bu zaten.”

Bir süre onu izledim, onu tanıyordum. Bu konuda gerçekten üzülüyordu.

“Her neyse.” Ayağa kalktı. “Kısa bir ziyaret için uğramıştım, idam mangası gelmeden önce gitmeliyim.”

Kıkırdadım.

“Yarın *Ferrara News*’in ön sayfasına koymak için Summer’ı kucağımda tutarken bir fotoğrafımı çekebilir misin?” Göz kırptı.

“Hayal edebiliyor musun?”

“Belki onun vaftiz babası olurum.” Muzip bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

“Tristan’ın kalbine inerdi.”

MUTLU SON

“Amaç da bu zaten.”

“Çok kötüsün.” Kıkırdadım. “Terbiyeli ol.”

Gabriel’in Miles kardeşleri kasıtlı olarak kızdırma şekli üst düzeydi. Tristan’la tanışmadan önce bu kadar iyi arkadaş olmasaydık bunu anlayamazdım. Ama Gabriel farklıydı, onların gördüğü kişi değildi.

Ben gerçek Gabriel’i tanıyordum.

Ne var ki, onu sevmedikleri için Miles kardeşleri suçlamıyordum. Tristan’la ben ilişkimizdeki en büyük kavgaları Gabe ile olan arkadaşlığım yüzünden etmiştik ama o hayatımda kalmaya devam edecekti. Bu tartışmaya açık değildi. Wade öldükten sonra benim için çok ama çok değerli bir arkadaş olmuştu ve kendimi tamamen yapayalnız hissettiğim bir dönemde hep arkamı kollamıştı.

Tristan her ne kadar ondan hoşlanmasa da geçmişte beni koruduğu için ona saygı duyduğunu biliyordum. Bunu asla kabul edeceğinden değildi tabii.

Gabriel ayağa kalkarak elimi tuttu. “Tebrikler, *bella*, mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Elini tutarak ona gülümsedim. “Sen de öyle.”

Derin bir nefes verdi. “Belki bir gün.”

“Gracie’yi bu şekilde sevmekten nefret ediyorsun, değil mi?”

“Her şeye burnunu sokan arkadaşlardan daha çok nefret ediyorum.” Yanağımı öptü. “Öğle yemeği yiyebileceğimiz zaman beni ara.”

“Geldiğin için teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük.”

Gabriel kapıdan çıkıp gözden kaybolurken ben de tam zamanlı olarak Summer’a bakma pozisyonuma geri döndüm.

İçimi çektim... *O kadar mükemmel ki.*

“İşte geldik. Evim güzel evim.” Tristan arabayı garaj yoluna çekerken gülümsüyordu.

Çocukları verandaya dizilmiş, ellerinde birer demet çiçekle beklerken görünce kıkırdadım. “Ne zamandır orada bekliyorlar?”

Tristan bana seksi bir şekilde göz kırptı ve yanıma gelerek arabadan inmeme yardım etti. Çocuklar koşarak gelip etrafımıza doluştular.

“Tanrıya şükür ki sonunda geldiniz,” diyerek inledi Patrick. “Çok uzun sürdü.”

Tristan arka koltuğa gidip Summer’ın küçük pusetini çıkardı ve çocukların sessiz heyecanı eşliğinde onu dikkatle içeri taşıdı.

Fletcher kapıyı açınca Tristan Summer’la birlikte dikkatlice eve girdi ve ayağı bir futbol kramponuna takılarak tökezledi. Duvara doğru son hızla giderken tam zamanında kendini durdurdu.

Sıkılı dişlerinin arasından, “Ayakkabılar girişte,” diye tıslayarak çocuklara baktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldayan Patrick kramponları alarak ön kapıyı açtı ve onları dışarı fırlattı.

“Oraya ait olmadıklarından da oldukça eminim.” Tristan gözlerini açtı.

“Onları sonra alırım,” diye cevap verdi Patrick. “Onu şimdi kucağıma alabilir miyim?”

“Önce Summer’a yatak odasını gösterelim.” Gülümsedim.

Çocukların heyecanlı fısıldaşmaları eşliğinde Tristan puseti üst kattaki yatak odasına taşıdı. “Tanrı şahidim olsun,” diye fısıldadı öfkeyle. “O sikik kediye öldüreceğim.”

“Bebegin yanında küfretme,” diye bağırdı Patrick.

Çocuklara bebeğin yanında uygun bir dil kullanma konusunda telkinlerde bulunuyorduk.

“Sen neden bahsediyorsun?” Odaya bakındığımda ne olduğunu görünce kahkahayı bastım.

Beceriksiz kedi, Summer’ın karyolasına kıvrılmış uyuyordu.

Puseti bana uzatarak, “Tut şunu, hayatım,” dedi Tristan biraz fazla tatlı bir şekilde.

MUTLU SON

“Yapma...”

Beceriksiz’i kaldırıp kulağına fısıldıyormuş gibi yaptı. “Korkunç bir sonla karşılaşacaksın, dostum. Sözlerimi unutma.” Kediye odanın dışına bırakıp kapıyı kapattı. “Nerede kalmıştık?” Odanın içinde, Summer’ın etrafına toplanmış olan çocuklara baktı.

“Sanırım cennetteydik,” dedim dördünü bir arada izlerken.

Gülümseyerek usulca beni öptü. “Öyle olduğumuzu biliyorum.”

Boş beşiğe bakıp gözlerimi devirdim. “Bebeğim nerede?” Normalde olduğu gibi beşiğinde değildi. Aşağı indiğimde Tristan’ı kucağında uyuyan Summer’la birlikte kanepede yatarken buldum. Onu yalnız bırakamıyor, sürekli kucağına almak istiyordu. O ve çocuklar arasında Summer bir saniye bile yalnız kalmıyordu.

Takıntılı haldeydiler.

“Ne yapıyorsun?”

“Televizyon izliyorum, neye benziyor?”

“Summer neden beşiğinde değil?”

“Yalnız hissediyordu.”

“Uyuyordu, Tristan. Uyurken yalnızlık çekmezsın.”

“O çok küçük, yukarıda tek başına olmaktan nefret ediyor. Aşağıda benimle birlikte olmak istediğini söyledi.”

“Öyle mi söyledi?” İfadesiz bir şekilde ona baktım.

“Hı-hı.”

“Daha on günlük, konuşamıyor.”

“Telepatik olarak, Claire, telepatik olarak.” Şakağına vurduktan sonra kızına baktı. “Üzerimde uyumayı seviyorsun, değil mi, bebeğim? Ben en iyi yatağım.”

Sırıttım çünkü birlikte gerçekten çok tatlılardı. “Bunların hepsi sen evde olduğun zamanlar için harika Tris ama burada

bir canavar yaratıyorsun. İşe geri döndüğünde, o kollarımda uyurken bütün gün oturamam, idare etmem gereken bir ev var. Sadece bunu onun için daha da zorlaştırıyorsun.”

Etkilenmemiş bir şekilde bana baktı.

“Beşiğine geri dönmesi gerekiyor.”

“O zaman belki de işe sen geri dönmelisin, ben de evde kalırım,” diye mırıldanarak bebeğin minik başını öptü. “Bütün gün üzerimde uyuyabilirsin,” dedi bebek sesiyle.

Merdivenleri işaret ettim. “Beşik.”

“Beş dakika daha.” Televizyona geri döndü.

“Annemle hemen markete gidip bir şeyler alacağım, yarım saat ona bakabilir misin?”

“Hı-hı,” diyerek gülümsedi sanki gideceğime sevinmiş gibi.

Ben de ona gülümsedim. “Onu beşiğine geri koymayacaksın, değil mi?”

“İmkânı yok.”

Beş Yıl Sonra

“Ben gidiyorum, anne,” diye seslendi Fletcher.

“Bekle, geliyorum.”

Billy’yi battaniyesine sarıp aşağı indim. Fletcher dün gece burada kaldıktan sonra evine dönüyordu.

Artık Tristan’ın Tribeca’daki çatı katında yaşıyordu, büyümüştü ve artık benim küçük bebeğim değildi. Kendisine ve içinde bulunduğu hayat evresine daha uygun yeni arkadaşları vardı. Bazıları borsacıydı, içlerinde bir doktor ve bir hukuk öğrencisi de vardı... Hepsinin playboy olduklarına bahse girebilirdim, tabii bu konuda bir şey bilmek istediğimden değildi.

Şimdi altı çocuğumuz vardı, üç büyük oğlumuzdan sonra iki küçük kızımız Summer ve Poppy ve ardından Billy diye seslendiğimiz William adında küçük bir oğlumuz olmuştu.

Fletcher’ı ön kapıdan uğurlarken, Tristan’ın iki kalçasında birer kızı vardı. Patrick, Billy’yi benden alıp kucakladı.

MUTLU SON

Harry, Londra ofisinde iş deneyimi kazanmak için Elliot ve Kate'le birlikte kalıyordu. Altı haftadır onlarla birlikteydi ve hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu. Tıpkı Fletcher'ın onun yaşındayken yaptığı gibi Miles Medya'da staj yapıyordu ve bunun her saniyesini seviyordu... Jameson'ın kendisini neyin içine soktuğunu bildiğinden çok emin değildim.

Fletcher elindeki çamaşır poşetini Porsche'sinin yolcu koltuğuna fırlattı. "Evinde bir çamaşır makinesi olduğunu biliyosun, değil mi?" diye mırıldandı Tristan kuru bir sesle.

"Evet."

Kıkırdadım. "Nasıl kullanacağını bilmiyor."

Tristan etrafında dolaşarak arabayı inceledi. "Arabayı yıkanman gerek."

"Biliyorum, baba." Gözlerini devirdi.

"Hâlâ bir Porsche aldığına inanamıyorum." Arabaya bakarken iç geçirdim, küçük oğlumu artık tanıyamıyordum. Güçlü bir takım elbise, güçlü araba, çatı katı ve çapkın arkadaşlar.

Baştan aşağı bir Miles erkeği olmuştu.

"Bunun için çok çalıştı," dedi Tristan. "Hayallerindeki arabayı almak için altmış yaşma kadar beklemenin ne anlamı var? Hayat kısa, Claire, eğlenmeyi bilmelisin."

Fletcher hepimizi öptükten sonra bana ekstra sıkı sarıldı.

"Gitmenden nefret ediyorum."

"Yarın geri gelecek." Tristan gözlerini devirdi.

Tristan onu benim kadar özlemiyordu çünkü onu işyerinde her gün görüyordu.

Anderson Medya hızla büyüyordu ve her zamankinden çok daha yoğunlardı.

Fletcher arabaya bindi ve el sallayarak arabanın gözden kaybolmasını izledik.

Hayat artık farklıydı, daha sessiz ama daha gürültülüydü. Daha yoğun ama daha sakindi. Büyümüşlerdi ama hâlâ bebeklerdi.

Sanki hayatım iki bölümden oluşuyordu. Tristan'dan önceki hayat ve şimdi yaşadığımız hayat.

“Bu gece bir partiye gidebilir miyim?” diye sordu Patrick.

“Hayır,” diye yanıt verdi Tristan içeri girdiğimiz sırada. “Cezalısın, unuttun mu?”

Sırıttım; bizim tatlı, küçük Hileci'miz tam bir baş belasına dönüşmüştü. Geçen hafta içki içerken yakalanmıştı. O ve arkadaşları garajda bir fıçı şarap içmişlerdi. Patrick körkütük sarhoş olup sendeleyerek dışarı çıkmasaydı yanlarına kâr kalacaktı.

“Arkadaşlarım buraya gelebilirler mi?”

“Hayır.”

“O zaman bütün hafta sonu ne yapacağım ben?” diyerek inledi Patrick ön merdivenlerden çıkarken.

Tristan ters ters ona baktı. “Öldürülmemeye çalış.”

KAZANOVA

EPİLOG

Tetikleyici uyarısı: Bu epilogda hassas doğurganlık konusu ele alınmıştır.

Kate

Özel jet yere indiği anda heyecanla omuzlarımı dikleştirerek yeni kocama baktım. “Neredeyiz?”

Elliot göz kırpıp burnunun kenarına dokundu.

“Balayında nereye gideceğimizi bana *hâlâ* söylemeyecek misin?”

“Henüz değil.”

“Peki en azından hangi ülkede olduğumuzu söyleyen?”

“Hayır.”

“Elliot.” Güldüm. “Hadi ama. Bu çok saçma.”

Öne eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni usulca öptü. “Buna sürpriz denir, Kate.” Dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı.

“Şimdiden bayıldım.” Gülümsedim.

“Öyle mi?”

“Hı-hı ve seni seviyorum.”

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”

Uçak nihai dinlenme yerine doğru pistte ilerlerken arkama yaslanıp gülümsedim. O kadar çok şey olmuştu ki. Birçok büyümlü an yaşanmıştı.

Hayalimdeki adamla, rüya gibi bir çiftlikte evlenmişim ve şimdi benim için muazzam bir sürprizi vardı, ne olduğu hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Sadece bu konuda çok heyecanlı olduğunu biliyordum, bu da özel bir şey olması gerektiğini gösteriyordu. Çünkü Elliot sadece süper özel romantik şeyler için heyecanlanırdı.

Uçaktan indiğimizde anında serin bir havayla karşılaştım ve kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. “Burası neresi?”

Elliot gülümseyerek pistte bekleyen siyah arabayı işaret etti. “Arabaya bin, aşkım. Önümüzde uzun bir yol var.”

“Öyle mi?” Etrafıma bakınırken kaşlarımı çattım. *Hangi cehennemdeyiz biz?*

Nedense sıcak ve tropik bir yere gideceğimizi düşünmüştüm.

“Japonya’da mıyız?”

“Bilmem, öyle miyiz?”

“Elliot,” diyerek güldüm. “Hadi, söyle bana.”

“Yakında öğrenirsin. Arabaya binin, Bayan Sabırsız.”

“Aslında Bayan Miles.”

Bana tüm zamanların en iyi ‘gel-beni-becer’ bakışını attı. “Aynen öyle.” Biraz dil ve çokça yaramaz vaatle beni öptü. “Bayan Miles’ kulağa hoş geliyor, değil mi?”

Elimi kaldırıp ona evlilik yüzüğümü gösterdim. “Kesinlikle öyle.”

Kıkırdayarak benim için arabanın kapısını açınca ben de içeri girdim.

Araba durduğunda camdan dışarı baktım.

Burası da neresiydi böyle?

MUTLU SON

Elliot inip kapımı açtı ve arabadan çıkmama yardım etti. Merak içerisinde etrafıma bakındım. “Neredeyiz biz?”

Elliot’ın gözleri şefkatle parlıyorlardı. “Ailen düğünümüze gelemediğine göre balayımızı onların seçmesi gerektiğini düşündüm.”

Kaşlarımı çattım.

“İnka Yolu”ndayız.”

Gözlerim kocaman olarak tekrar etrafa baktım. “Burası... demek istediğin?”

Başını sallayarak onayladı.

Bir anda gözlerim doldu. Bu yürüyüşü yapmak annemle babamın hayattaki en büyük hedefiydi. Bu onların ölmeden önce yapılacaklar listesinde yer alan ve asla gerçekleştiremedikleri seyahatti. “Ah, Elliot,” diyerek ağlamaya başladım.

Arkamdan, “Kes şu zırlamayı,” diye bir ses gelince hızla döndüğümde, kardeşim Brad’i gördüm ve yine yüzüm düştü.

“Brad’in burada olup bunu seninle yapması gerektiğini düşündüm,” dedi Elliot yumuşak bir sesle. “Bizimle birlikte.”

Kalbim göğsümün içinde serbest düşüşe geçti.

Tam da birini daha fazla sevemeyeceğini düşündüğün anda.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum. Annemle babamın hayalindeki seyahate birlikte çıkabilelim diye Elliot balayını kardeşimle paylaşıyordu.

Kalbimin kabardığını hissettim. Bu birinin bana verebileceği en güzel, en düşünceli, en sevgi dolu hediye idi.

Tabii ki Elliot bunu yapmıştı, bu tam ona göre bir şeydi.

“Seni çok seviyorum.” Elliot’ın kollarına atladım. “Sen tüm zamanların en romantik adamısın.” Onu öptüm. “Seni seviyorum.” Onu bir daha öptüm. “Seni seviyorum. Seni seviyorum.”

Elliot ve Brad benim abartılı tepkime kıkırdadılar.

* Peru’da yer alan, sonunda İnka İmparatorluğu’nun kutsal vadisi Machu Picchu’ya çıkan 43 kilometrelik yolun adı. (ç.n.)

“Hiç kanma,” diye cevap verdi Brad. “Kıçını tepeye kadar taşıyayım diye beni getirdi.”

Gözyaşlarımdan arasından gülümsedim. “Muhtemelen.”

Elliot

Sabah güneşi mutfaktan içeri süzülüyor, titreşen altın ışınları ahşap parke zeminin üzerine cömertçe yayılıyordu. Bu sabah hava soğuktu, kahvemin dolmasını beklerken ellerimi ovuşturdum.

Pencereden tepenin dibindeki kumtaşı binaya baktım. Bu sabah uyandığımda Kate yatakta değildi ve tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Arazideki eski binalardan birini mükemmel bir sanat stüdyosuna dönüştürmüştük.

Kate’in mutlu olduğu yere.

İki fincan kahve hazırlayarak lastik çizmelerimi giydim ve kızımı aramaya koyuldum.

Ağır adımlarla tepeden aşağı inerken en üst otlaktaki keçilerimizin yanından geçtim. Gretel ile Billy meşgul ve mutlu bir şekilde sessizlerdi. Görünen o ki, düzenli seks en yaramaz keçileri bile uslu tutmayı başarıyordu. O artık yeni bir insan... yani keçiydi.

Tepeden aşağı yürümeye devam ettim. Hava o kadar soğuktu ki, nefes alıp verdiğimde buhar çıkıyordu. Fincanları basamaklara bırakıp kocaman, ağır kapıyı açtım ve gülümsedim. Bir an durup onu izlemeye başladım; devasa bir resim üzerinde çalışıyordu ve Tanrım... çok güzeldi.

Kate dünyada en sevdiğim şeydi, resimleri de ikinci favorimdi. Birinin diğerini yaratmasıysa tek kelimeyle inanılmazdı.

Gözünün ucuyla beni gördü. “Selam.” Gülümsedi.

“Günaydın. Bu sabah seni özledim.”

Yanıma gelerek beni öptü. “Seni uyandırmak istemedim.”

Kahve fincanını ona uzatarak hayranlıkla tabloya baktım ve

gölümsedim. “Pazar gününün dinlenme günü olduğunu sanıyordum.”

“Öyle ama bu iş değil, değil mi?”

“Tanrım, Kate. Bu mükemmellik.” Hülyalı bir şekilde iç geçirdim.

Asi saçlarını arkaya ittirdi. “Beğendin mi?”

“Bayıldım.” Gözlerim devasa soyut resmin üzerinde gezindi, haftalardır bunun üzerinde çalışıyordu ve her gördüğümde daha da güzelleşiyordu.

“Seni seviyorum.” Gölümsedi. “Düşünüyordum da.”

Kahvemi yudumladım. “Ne hakkında?”

“Sanırım doğum kontrol hapını bırakmak istiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

Omuz silkti. “Bence zamanı geldi.”

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı.

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Aklımdan geçen en uzak şey bu.”

Yüzü asıldı. “Ah.”

Hayal kırıklığını hissederek kahvemi bıraktım ve onu kollarıma aldım. “Seni daha yeni buldum, bana bencil diyebilirsin ama bir süre için seni kendime istiyorum.”

“Beni yeni bulmadın.” Gölümsedi. “On sekiz aydır evliyiz, El.”

“Ve ne kadar mükemmel bir on sekiz ay oldu. Hem o kadar da uzun bir süre değil, değil mi?”

“Öyle.”

“Bir dakikaymış gibi geldi.” Derin bir nefes verdim, bu konuşmanın bir gün geleceğini biliyordum ve dürüst olmak gerekirse bundan korkuyordum. “Hayatımızı bu haliyle sevmiyor musun?”

“Seviyorum.”

“Öyleyse neden değiştirelim ki?”

“Senin de çocuk istediğini biliyorum.”

“Belki de istemiyorumdur.” Omzumu silktim. “Geleceğin ne getireceğini kim bilebilir?”

Kaşlarını çatarak kollarımdan çıktı. “Ne?”

“Bilmiyorum, kendimi tamamlanmış hissediyorum. Hiçbir şey istemiyorum, hayatım bu haliyle mükemmel. Ne zaman istersek seyahat edebiliyoruz, ne istersek yapabiliyoruz. Hiçbir bağımız yok ve sadece ikimiz olmanın özgürlüğünü seviyorum.”

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Buraya istediğin zaman gelip on saat boyunca resim yapmazsın. Bir bebek sahibi olmak bizim hayatımızı, özellikle *senin* hayatımı değiştirecek ve bunu gerçekten düşünmen gerek.”

Başıyla onayladı. “Haklısın.”

Onu usulca öptüm. “Çocuk sahibi olmasam da olur. Bu benim için yapılacaklar listemde olması zorunlu bir şey değil.”

Dinlerken bana bakıyordu. Bu konuda ilk kez onunla dürüstçe konuşuyordum.

“Hayatım tamamlanmış gibi hissediyorum. Seninle evlendiğim gün her şey yerine oturdu ve bir sona erişmiş hissine kapıldım.”

Yüzü düştü. “Çocuk sahibi olacağımızı düşünmüyorsun, değil mi?”

Kalbim sıkıştı, gerçekten de düşünmüyordum.

“Emin değilim,” diye fısıldadım usulca.

“Buna ne sebep oldu? Sana bunu söyleyen içgüdülerin mi?”

Sessiz kaldım.

Bana bakarken kaşları çatıldı. “Bebek sahibi olamayacağımızı düşünüyorsun ve bu düşünceyi çoktan kabullendin, değil mi?”

Ona bakmaya devam ettim, yaptığım şey tam olarak buydu.

“Tatlım, iki kişilik ailemiz yeterli değil mi?”

Dudaklarını büzdü, sinirlendiği belliydi.

“Mutlu olmak için çocuğa ihtiyacımız yok, zaten mutluyuz.”

MUTLU SON

“Biliyorum.”

“Ve sırf bebek sahibi olmanın herkes için normal olması, bizim de bunu yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor.” Ona bakarken saçlarını alnından geriye doğru çektim. “Hayat bu haliyle mükemmel.”

Başım sallayarak boşluğa bakmaya başladığında onu kaybettiğimi anladım.

Aklı başka bir yere gitmişti.

Ya da belki de sadece kızgındı...

“Yarın Paris’e gidiyoruz,” diye hatırlattım.

Gülümseyerek başını salladı. “Evet.”

“Neden eve gelmiyorsun? Bizim için kahvaltı hazırlarım.”

“Çok aç değilim.” Beni yumuşak bir şekilde öptü. “Sonra gelirim.”

“Tamam.”

O resim yapmaya geri dönerken ben kapıda durup içim burkularak onu izledim.

Hayatta istediği her şeye sahip olmasını istiyordum ama anlayamadığım bir sebepten dolayı içimden bir ses bunun elde edemeyeceğimiz tek şey olduğunu söylüyordu.

Süreç boyunca onun acı çekmesini izleyemezdim, bu beni öldürürdü.

Eve doğru yol aldım; ona yine de kahvaltı hazırlayacaktım.

Bugün çikolatalı pankek yemek için uygun bir gündü.

Kate

Paris

“Gitmeye hazır mısın, bebeğim?” diye seslendi Elliot.

“Bir dakika,” diye seslendim. Dönüp arkama baktıktan sonra tekrar önüme dönerek yansımama göz attım. Aynadaki bu kadının kimdi?

Saçlarım açık ve dolgundu, kırmızı bir ruj sürmüştüm.

Kıyafetim siyah, dar bir kalem etek, siyah kaşmir, üzerime oturan bir bluz, yüksek topuklu rugan ayakkabılar ve altın Rolex saatimden oluşuyordu.

Tepeden tırnağa Chanel giyinmiştim ve zor tanınıyordum.

Bu garipti, bilirsiniz. Elliot'la çıkmaya ilk başladığımda bu şekilde giyineceğimi ya da şık bir çantaya sahip olacağımı bile hiç düşünmemiştim. Sahip olduğu her şeyin aptallık derecesinde pahalı ve gösterişli olduğunu düşünüyordum, yanlış anlaşılmasın hâlâ öyleydi. Ama para sahibi olmaya, tasarımcı elinden çıkmış, gülünç derecede pahalı eşyalara sahip olmaya yavaş yavaş alışıyordunuz. Elliot'ın ilk tanıştığımız zamanlarda bir gün alışveriş yaparken söylediği şey aklımdan çıkmıyordu.

Eğer paparazzilere konuşacak bir şey verersen, kıyafetin, ayakkabın ya da saatin gibi... o zaman senin hakkında konuşmazlar.

Ve haklıydı. Beni rahat bırakmışlardı.

Elliot kapıdan içeri girdiğinde gözleri ayaklarıma kaydı, sonra tekrar yüzüme çıktı. Bana yavaşça seksi bir şekilde gülümsedikten sonra alçak sesle ısıklık çaldı.

“Siktir, karım çok ateşli.” Bir adım atarak beni kollarının arasına aldı ve öperken dili benimkine dokundu. “Gidip birkaç resim satmaya hazır mısın, Harriet Boucher?” Dudakları boynuma inerken elleriyle kalçamı sıktı.

Ona daha iyi erişim sağlamak için boynumu uzattım ve dişleri tenimi sıyrınca gülümsedim. “Hazırım.”

Gerçek adımları açıklamamıza rağmen Harriet Boucher takma adını kullanmaya devam etmeye karar vermiştik.

Elanor dolandırıcılık suçundan sekiz ay hapis yatmıştı. Çaldığı parayı geri ödemek zorunda kalmıştı ancak geri kalanını harcadığı için sadece yarısı geri alınabilmişti. Şu anda ünlü bir Formula 1 pilotuyla çıkıyor ve yeterince mutlu görünüyordu.

Onu doğum gününde ve Noel'de arıyordum. O ise beni hiç aramıyordu. Bir gün ilişkimizi kurtarmaya çalışma hayalimi ta-

MUTLU SON

mamen bırakacaktım. Ama şimdilik o hâlâ benim yolunu kaybetmiş kardeşimdi. Bir zamanlar sevdiğim Elanor'a dönmesini umut ediyordum.

Elliot ondan tutkuyla nefret ediyordu, ikisi arasında bir uzlaşma ihtimali asla yoktu.

“Hadi o zaman.”

Çantamı aldığımda elimi tuttu. “Gidelim.”

Elliot

Kate sanat galerisinde yürürken kalabalık sessizleşti, salon-daki herkesi gölgede bırakıyordu.

İnsanların kardeşlerime ve bana bakmalarına alıştım ama Kate... o bir muammaydı. Ne kadar yetenekli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama diğerlerinin vardı, benim de.

Ben sadece onun âşık olduğu şanslı pisliktim.

“On beş numaralı açık artırma,” diye seslendi müzayede görevlisi. “Katherine Miles tarafından yapılmış bir Harriet Boucher tablosu var.”

Salon sessizliğe gömüldü. Adrenalinle dolarken gururla gülümsedim, buna asla doyamayacaktım.

Kalbinin resimlerde ortaya çıktığını görmeye, tuvalin üzerine serpiştirilmiş boyalar aracılığıyla insanların ona âşık olmalarını izlemeye.

En başından beri bana seslendiğini bilmeye.

Burada, sanat galerilerinde, onun resimlerinin duvarda asılı olduğunu ve herkes tarafından hayranlıkla izlendiğini gördüğümde milyonlarca kez şükreliyordum.

Çok da uzun olmayan bir süre önce saatlerce resimlerine bakar ve Kate'in gerçek olmasını dilerdim.

Ve de oldu.

Güzel, parlak renkleriyle.

“Bu akşam gördüğümüz en değerli eser,” diye seslendi müzayede görevlisi.

Kate utangaç bir şekilde gülümsediğinde kalbim göğsümde takla attı.

“Açık artırmaya üç yüz binden başlayabilir miyiz?”

Gizli müzayede katılımcıma bakarak *evet* için gizli kodumuz olan burnumu ovuşturdum.

Kartını yukarı kaldırdı.

“Üç yüz bin.”

Kate Landon ya da Harriet Boucher’le evlenmiş olmam ya da onun karım Kate Miles olması önemli değildi, hiçbir şey değişmemişti. Onun bütün tablolarına sahip olmalıydım, her birine ve lanet olsun, hiçbir şey beni durduramazdı.

Kate bile.

Teklif vermeme izin vermiyor, onları bedavaya alabileceğimi söylüyordu. Bu yüzden ben de gizlice benim yerime teklif vermesi için birini tutmuştum. Müzayedede fiyatlar ne kadar yükselirse bu onun koleksiyonunu daha da değerli kılıyordu.

“Altı yüz.”

“Yedi yüz yirmi.”

“Dokuz yüz.”

Kate gülmemek için altdudağını ısıırıyordu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Bir nokta bir,” diye seslendi müzayede katılımcım.

“Bir nokta dört,” dedi bir kadın.

Yere doğru gülümsedim. Bu kadının tabloyu sevmesine bayılıyordum, her açık artırmada ona karşı teklif veriyordum. Almasına izin vermek neredeyse cazip geliyordu.

Neredeyse...

Tekrar burnumu ovuşturdum. “Bir nokta altı,” diye seslendi müzayede katılımcım.

MUTLU SON

Oda bir sonraki teklifi beklerken sessizleşti.

“Bir nokta altmış iki,” dedi kadın.

Başımı salladım.

“Bir nokta altmış beş,” dedi benimki.

Kadın gülerek başını iki yana salladı. “Ben yokum.”

“Bir nokta altmış beş, satıyorum,” diye seslendi müzayedeci.

“Bir nokta altmış beş, satıyorum.” Sesi yüksekti ve sanat galerisinde yankılanıyordu. “Son çağrı, bir nokta altı beş... sattım.” Tokmağını indirdi.

Kate inanamayarak başını iki yana sallarken kolumu ona doladım. “Şu gidişine bak, bebeğim,” diye fısıldadım. “Tebrikler.”

“Buna inanamıyorum.”

“Ben inanabiliyorum. İnanılmazsın.”

Kate

“Daha mükemmel bir gece olabilir mi?” El ele çatı katımıza doğru yürürken hülyalı bir şekilde gülümsedim. Paris’in parılayan ışıklarına bakan cam bir duvarla karşılaştık.

Elliot’ın gözleri benimkilere dikildi, gözlerinde o bakış vardı. Sevdiğim bakış.

Beni geri geri yürütürken dudakları dudaklarıma yapıştı. “Nesi bu kadar iyiydi?”

“Sanat müzayedesini, Eyfel Kulesi’ne bakan akşam yemeği, dünyanın en seksi erkeğiyle bir randevu.”

Beni öperek duvara yasladı, dudakları benimkileri aceleyle kavradı.

Tezgâhın üzerinde kristal bir vazoda kocaman bir demet kırmızı gül ve beyaz bir kart görünce, “Kartta ne yazıyor?” diye sordum.

“Kocanın sikini em,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Kıkırdadım çünkü gerçekte benimle ne kadar gurur duy-

duğuna dair son derece romantik bir şey yazdığını biliyordum, kendine engel olamazdı.

Bunu her açık artırmada yapıyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek pantolonunun fermuarını açtım. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken aletinin üst kısmını ağzıma soktuğumu izleyen Elliot keskin bir şekilde nefes aldı.

Ağzımı sertçe becerirken bir ritim tutturduğumuzda elleri saçlarımı kavradı. Bunu kaç kez yaparsam yapayım, Elliot Miles'a kontrolünü kaybettirmek dünyadaki en sevdiğim şeydi.

Titrediğinde ağzım aletinin etrafındayken gülümsedim. "Sakın boşalayım deme."

Barda bir tabureye oturmuş Elliot'ın bir adamla konuşmasını dinliyordum. Akıcı bir Fransızcayla sohbet ediyorlardı ve söylemeliydim ki, onu ülkenin ana dilinde konuşurken duymak libidomu harekete geçiriyordu. Bir yanardağ gibi ateşleniyordu.

Adam bana bakarak gülümsedi ve elimi tutup arkasını öptü. "İyi günler, Kate. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Güle güle." Masasına geri dönüşünü izledim.

"Üzgünüm." Elliot elini bacağımda gezdirerek gülümsedi. "Bu konuşma düşündüğümünden daha uzun sürdü."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Eskiden Paris'teki çatı katımızda komşumuzdu."

"Ah." Dönüp adamı bir süre izledim, yakışıklı ve zarif biriydi, yanındaki kadın da muhteşemdi. "Ne iş yapıyor?"

"Bir müzik şirketi var."

"Gerçekten mi?" Etkilendiğimi belli eder şekilde kaşlarımı çattım. "İlginç insanlar tanıdığın kesin."

"Tanıyorum." Yaramaz gözleri benimkilere kaydı. "Yıllardır uzaktan hayranlık duyduğum bir ressamla evlendiğimi biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

“Öyle.” Parmak uçlarımı öptü. “Gerçi evleneceğimi hep biliyordum.”

Ona sırtarak elime yaslandım. “Gerçekten biliyor muydun ama?”

Şarabından bir yudum aldı. “Aslında gerçekten biliyordum. Ressamın sen olduğunu bilmediğim zaman kafam tamamen karıştı çünkü gerçeklik, içgüdülerimle uyuşmuyordu.” Kaşlarını çattı. “Tuhaf bir altıncı hissim var ve asla yanılmıyor.”

Dinlerken hülyalı bir şekilde gülümsedim.

“Sanki neyin kaderimde olduğunu, neyin olmadığını çoktan biliyormuş gibiydim.” Şarabını yudumlarken bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. “Bu gece fena boşalacağımı bildiğim gibi mesela.”

“Bunu bilmek zor değil.” Kıkırdadım. “Sen her gece fena boşalıyorsun.”

Kadehini bana doğru kaldırıp seksi bir şekilde göz kırptı.

Şarabımı yudumlarken zihnim dolaşmaya başladığında sessizliğe gömüldüm. Doğum kontrol hapını bırakmak istememe verdiği tepkiyi düşünmeden edemiyordum.

Beklenmedik bir şeydi ve beni şaşırtmıştı.

“Ne var?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey.”

Tek kaşını yukarı kaldırdı. Of, bu adamdan hiçbir şey saklayamıyordum, beni bir kitap gibi okuyabiliyordu.

“Şey, ben sadece...” Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken sapından tuttuğum şarap kadehini masanın üzerinde döndürdüm.

“Sadece ne?”

“Bebek istememe verdiğin tepki beni biraz şaşırttı. Sanıyordum ki...” Omuz silktim. “Bu konuda aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum.”

Gözleri benimkilere dikildi.

“Ben yirmi dokuz yaşındayım, sense otuz altı. Giderek gençleşmiyoruz, El.”

Gözleri şefkatle parladı. “Bebek istemediğimi hiçbir zaman söylemedim, sadece ihtiyacım olmadığını söyledim.”

“Gerçekten bebek sahibi olamayacağımızı düşünüyorsun, değil mi?”

Omuz silkti. “Sanırım süreçten korkuyorum.”

“Neden?”

“Kate, endometriozis* hastalığını doğum kontrol hapları düzenliyor. Çok sayıda ameliyat geçirdin ve ayrıca polikistik overin** var. Her ay çok fazla acı çekerken neredeyse ölmeni izliyorum ve doğum kontrol hapı almazsan ne kadar acı çekeceğini hayal bile edemiyorum.”

“Endişelendiğin şey *bu* mu?”

“Tabii ki bunun için endişeleniyorum. Mecburiyetten dolayı bana bir bebek vermek için acı çekmeni istemiyorum. Siktir et, acıdan uzak ve mutlu olmanı tercih ederim. Bir çocuğa ihtiyacım yok.”

Kalbim pır pır ederken gülümsedim. “Seni seviyorum.”

Eğilip beni öptü. “Ben seni daha çok seviyorum.”

“Birçok vakada endometriozis hamilelikle birlikte iyileşiyor. Yine de başlangıçta hamile kalmam biraz daha zor olabilir.” Elini tuttum. “Bunu yapabiliriz, yapabileceğimizi biliyorum. Denemek istiyorum.”

Derin bir nefes verdi.

Düşünceli ve şefkatli kocama bakarak gülümsedim. Her zaman benim ihtiyaçlarımı kendininkilerin önüne koyardı.

“Kate...”

* Çikolata kisti de denilen, rahim içini kaplayan endometrium tabakasının rahmin dışındaki başka bir bölgede büyümesi sonucu gelişen ve ağrılı seyreden bir hastalık. (ç.n.)

** Yumurtalarda kistlerin oluştuğu ve gereken hormon üretilemediği için adet düzensizliği, aşırı tüylenme, sivilce ve kilo alımı gibi sonuçlara neden olan, doğurganlığı olumsuz etkileyen bir kadın hastalığı. (ç.n.)

MUTLU SON

“Her şey yoluna girecek, Elliot.”

Gözleri benimkileri araştırdı.

“Bunun işe yaramayacağına dair bir hissin olduğunu biliyorum ama ben yarayacağına inanıyorum.”

“Senin acı çekmeni izleyemem, Kate. Bunun hiçbir şey için olmasına izin veremem, bir bebek için bile.”

“O zaman...” Bir an düşündüm. “Buna bir zaman sınırı koyarız. Eğer üç ay içinde doğal yollardan hamile kalmazsam tüp bebek yoluna gideriz.”

Dinlerken parmağını yüzünde yukarı doğru kaldırdı.

“Peki ya sonra?”

“Ne demek sonra?”

“Tüp bebek için zaman sınırı ne?”

“Ee, tüp bebekle hamile kalacağım belli.” Gülümsedim. “Bu kesin.”

“Peki ya kalamazsan zaman sınırı ne olacak?”

Gülümsedim, onu neredeyse ikna ettiğimi biliyordum. “Beş yıl.”

“Hayır, bebek yapmaya çalışırken beş yıl harcamayacağım. Bir yıl.”

“Bir.” Nefesim kesildi. “Bebek için çabalamaktan vazgeçmek için bir yıl yeterince uzun bir süre değil. Dört olsun.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. İki.”

Umutla gülümsedim. “Üç.”

Bana tüm zamanların en iyi ‘gel-beni-becer’ bakışını attı.

“Bu, çekmen gereken çok fazla sakso olacak demek oluyor.”

Kıkırdadım. “Öyle.” Elimini uyluğundan yukarı çıkarırken kalın bacak kaslarını hissettim. “Ne düşünüyorsun?”

Ağır ağır nefes verdi. “Sanırım beni her şeye ikna edebilirsin, işte bunu düşünüyorum.”

Umutla gülümsedim. “Öyleyse deneyebilir miyiz?”

Gözleri benimkilere dikildi. “Bebğim...”

“Acı çekmeyeceğim, iyi olacağım, El. Sana söz veriyorum, eğer çok fazla gelirse dururuz. Ben aptal değilim.”

“Ne kadar inatçı olduğunu biliyorum.”

“En azından deneyebilir miyiz? Her iki durumda da pratik yapmak eğlenceli olacak.”

Gülümsemesini tutmaya çalışırken dudaklarını büzdü. “Bana söz vermen şartıyla. Bu tarihten itibaren üç yıl.”

“Kolay.” Şapşalca gülümsedim. “Bu tarihten itibaren üç yıl içinde üç çocuğumuz olabilir.”

Ağlayan üç bebeği gözünde canlandırıp yüzünü buruşturduğunda kahkaha attım ve ellerini tuttum. “Hadi, eve gidip sevişelim.”

Göz kırptı. “İşte *bunu* yapabilirim.”

“Anal yok.”

“Ne?” Kaşlarını çattı.

“Bebek yapmaya çalışacağız, bir süre anal söz konusu değil.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun, Kate,” diye mırıldandı kuru bir sesle. “Beni bu işten vazgeçirmeye değil, ikna etmeye çalışman gerekmiyor muydu?”

Ayağa kalkarak çantamı aldım. “Bunu zaten yaptım, hadi eve gidelim.”

Altı Ay Sonra

Elliot son derece ciddi bir şekilde mutfak masasına oturarak talimatları tekrar okudu.

Bana ilk iğnemi yapmaya hazırlanırken enjeksiyonu elinde tutuyordu. Bütün hafta portakallar üzerinde pratik yapmıştı.

Bugün bizim için tüp bebeğin ilk günüydü.

“Acele et, iğneyi sapla da bitsin.”

“Sen bir inek değilsin, Kate. Öylece saplamayacağım.” Okuduğu şeye konsantre olurken kaşlarını çattı.

Tişörtümü çıkarıp karnımı ona döndüm. “Şuraya yap.” Tenimin bir bölümünü işaret ettim.

MUTLU SON

Karnıma bakarak dudaklarını büktükten sonra kalkıp dondurucudan bir buz kalıbı aldı.

“Bu ne için?”

“Karnını morartmak istemiyorum.”

“Ne zamandan beri beni morartmak umurunda? Kalçamdaki parmak izlerini gördün mü?”

Sırıttı. “Bunu yapan kocandı, o sikik bir hayvan. Ben senin doktorunum.”

“Ahh ama ben doktorumla da bir hayvan gibi sikişmeyi seviyorum.”

“Baş belası bir hastaymış gibi davranmayı kes, yoksa bu iğneyi dart oku gibi fırlatacağım.”

Kıkırdadım. İğneyi yerine yerleştirdiğinde başımı çevirdim. “Yap işte.”

Derimden geçerken acıyı hissettim. Sıvının içeri girdiğini hissettiğimde nefesimi tuttum.

“Bitti.”

Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Elliot beni kucağına çekince öpüşmeye başladık, dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı.

Umut doluyduk ve birbirimize her zamankinden daha da âşıktık.

“İşte başladık, benim ateşli doktorum.” Dudaklarına doğru gülümsedim.

Kolları beni sıkıca sardı. “İşte başladık, benim sikilesi hastam.”

Telefon çalmaya başlayınca nefesimizi tuttuk...

Çok iyi bir ay geçirmiştik. Hormon iğneleri beni Godzilla'ya çevirmişti ama Elliot sabırlı ve sevgi dolu davranmıştı. Her şey yerli yerine oturuyordu ve bu konuda içimde iyi bir his vardı. Elliot aramaya cevap vererek hoparlöre aldı.

“Merhaba, ben klinikten Rosemary.”

“Merhaba, Rosemary.”

“Tahlil sonuçları geldi.”

Gözlerimi kapattım. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

“Ne yazık ki bu sefer sonuç negatif.”

Kalbim sıkıştı.

“Aradığınız için teşekkürler,” diye cevap veren Elliot telefonu kapattı.

Elliot şakağıma bir öpücük kondurdu. “Gelecek ay, bebeğim.”

Üzüntüyle gülümsedim, gerçekten bu ay olacağını düşünmüştüm. “Evet.”

Ayağa kalkarken, “Kahve ister misin?” diye sordu.

“Evet, lütfen.”

Mutfağa doğru yürüyerek uzaklaştığında telefona bakarak derin bir nefes verdim. Hayal kırıklığına uğramamak elimde değildi.

Sorun değildi. Sadece bir aydı... ne olmuştu yani? Gelecek ay yine denerdik.

Sorun değildi.

Altı Ay Sonra

“Telefonu bana ver ve sen dışarı çık.” Elliot sıırıttı.

Çalan telefonu ona uzattım.

Artık telefon görüşmeleri için aynı odada bile duramıyordum; bu beni çok fazla strese sokuyordu ve neredeyse kalp krizi geçirecekmiş gibi oluyordum.

Bu, işte o ay.

Altı tüp bebek denemesi ve altı hayal kırıklığı. Bu seferki şanslıydı çünkü yedi numaraydı, bizim şanslı numaramızdı.

Dışarı çıkıp en alttaki otlakta yürüyüşe başladım ve koçumuz Humphrey’yi ziyaret ettim. Çit direğine saldırırken boy-

nuzlarından birini kırmıştı, bu yüzden onu yakından takip ediyorduk. Bu ona psikopat olmamayı öğretecekti.

Gretel yine hamileydi. Görünüşe göre hamile kalması için Billy'nin ona bakması bile yeterliydi.

Keşke o şekilde olsaydı.

Kalbim boğazımda atarak dışarıda oyalandım. Elliot'ın beni bulmak için dışarıya çıkmasını beklerken eve bakmaya devam ettim çünkü iyi haberleri varsa geleceğini biliyordum.

Ama gelmiyordu... şimdiye kadar sonuçların açıklanmış olacağını biliyordum.

Bir kayanın üzerine oturup çiftliğe doğru baktım. Göğsüm bir korku hissiyle daralıyordu, kontrol edemediğimiz tek şey buydu.

Ve bu kahrolası çok zordu.

Ne kadar âşık olursanız olun, ne kadar iyi bir ebeveyn olacak olursanız olun, ne kadar kazanırsanız kazanın ya da nerede yaşarsanız yaşayın, kısırlık ayrımcılık yapmıyordu.

Size bir kamyon gibi çarpıyor, kalbinizi çalıyor ve kendinizi başarısız hissetmenize neden oluyordu.

Bir bebek sahibi olmayı o kadar çok istiyordum ki, canım acıyordu.

Ya bebeğimiz hiç olmazsa?

Gözlerim yaşlarla dolarken boşluğa daldım. Sonunda Elliot yanımdaki kayaya oturdu.

Hiçbir şey söylemedi, söylemesine gerek yoktu.

İkimiz de kayanın üzerinde sessizce oturuyorduk, birlikte ama yalnız, kendi pişmanlık dolu dünyamızda kaybolmuş halde.

Bir başka başarısız girişimin yasını tutsak da birbirimize sahip olduğumuz için minnettardık.

Bu berbat bir şeydi.

Elliot

Jameson kafasını kapıdan uzattı. “Öğle yemeği yemek ister misin?”

Derin bir nefes verdim. “Gelemem, yapmam gereken bir şey var.”

“Ne gibi?” İlgisi uyanmış bir şekilde içeri girdi.

Masamın üst çekmecesini açarak numune kabını çıkardım. “Bu siktiğimin kabına boşalmam gerekiyor.”

Jameson kıkırdadı. “Kulağa romantik geliyor.”

“Değil, inan bana.” Gözlerimi devirdim. “Bu saçmalıktan bıktım.”

“Bilgisayarında senin için birkaç ukala erkek bulmamı ister misin?”

Sahte bir şekilde gülümsedim. “Gey pornosu bu işi halletmez.”

“O zaman korkarım ki sana yardım edemem.”

“*Sen* edemezsin,” dediğini duydum Kate’in kapıdan. “Ama ben edebilirim.”

“Selam, Jay.” İçeri giren Kate gülümsüyordu. Üzerinde bir trençkot vardı ve altında hiçbir şey olmadığına dair içimde bir his vardı.

Aletimin takdirle sızladığını hissettim.

“Ahh, işlerimde bana yardım etmek için süvariler geldi.” Onu kucağıma çekerken gülümsedim.

Jameson sırttı. “Sizi yalnız bırakayım.”

Kate

Basamakta oturuyordum.

Güneş doğuyordu ve Elliot müthiş takım elbisesini giymiş, elinde kahvesiyle gölün etrafında dolaşıyordu.

MUTLU SON

Ördek çetesi de arkasında paytak paytak yürüyordu.

Arada bir durup etrafına bakıyor ve onlara bir şeyler söylüyordu, ben de gülümseyerek onu izliyordum.

Ne söylüyor ki?

Burası her zaman büyülüydü ama sabahları özeldi, gerçekten sihir doluydu.

Çok şanslıydık.

On Sekiz Ay Sonra

Büyük balo salonu kahkahalarla dolup taşıyordu, bir yardım balosundaydık.

Elliot siyah bir smokin giymişti, ben de son derece şıktım. Saçlarım açık ve dolgundu, seksi siyah bir elbiseyle yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim. Eskiden bu tür şeylerden nefret ederdim ama artık o kadar etmiyordum, bize süslenip püslenip bir randevuya çıkma şansı veriyordu.

Kabul etmeliydik ki, Elliot Miles ne zaman bir smokin giyse bu dünyaya bir armağandı.

Masanın altındaki elini kalçamdan yukarı çıkarırken bana o bakışını attı.

O kadar muhteşem biriydi ki dayanamıyordum.

Yemeğimizi yemiştik, Elliot beni dans pistinde bir güzel döndürmüştü ve tatlı servis edilmek üzereydi.

Masada karşımdaki kadın, “Peki siz ikiniz ne zaman bebek sahibi olacaksınız?” diye sordu.

Midem kasıldı.

Ve işte oradaydı, herkesin ağzındaki soru.

“Henüz değil,” diye cevap verdi Elliot sert bir şekilde.

Kadını neredeyse hiç tanıımıyorduk. Neden bu kadar kişisel bir soru sormanın sorun olmadığını düşünüyordu?

Kalbim sıkışırken sahte bir gülümseme takındım. Masanın altına girip tüm dünyadan saklanmak istiyordum.

On iki başarısız tüp bebek denemesi zaten yeterince kötüydü.

Ama gittiğimiz her yerde bu sorunun sorulmasını sindirmek zordu. Artık paparazziler bile bu soruyu soruyordu.

Ne zaman bebeğiniz olacak?

Kötü niyet içermeyen basit, zararsız bir soruydu. Sonuçsa... o kadar derin bir kesik açıyordu ki, doğrudan kemiğe kadar iniyordu.

Keşke kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilselerdi.

Onları suçlayamıyordum, bu hep sorulan bir soruydu ve ben de daha önce birine aynı duyarsız şeyi sormuş olabilirdim. San-ki herkesin seçme şansına sahip olması Tanrı vergisi bir hakmış gibiydi... ve kahretsin, keşke bu doğru olsaydı.

Gerçek ortaya çıkıyordu, bu sahiden de bizim için gerçekleşmeyebilirdi ve Elliot haklıydı, kendimi buna hazırlamam gerekiyordu.

Kalbim bebeğine sahip olamayan her anne için ağlıyordu.

Gerçekleşmeyen aile hayalleri için.

Mini lig maçlarına hiç gidemeyen babalar, kılığına giremedikleri Noel Baba için.

Zihnim en yükseklerden en alçaklara doğru daireler çiziyordu.

Nereye gitsem onları görüyordum; hamile kadınlar her yerdeydi. Büyük, güzel karınlarını sergiliyorlardı. Parlıyorlardı ve muhteşemlerdi.

Kadınlığın timsaliydiler.

Bir de ben vardım; karman çorman olmuş hormonlarımla bir an gülüp, diğerinde ağlayan ayaklı bir kaçık. Basit bir şarkı bile beni üç saat boyunca ağlama krizine sokabiliyordu ve öfkeli halimden hiç bahsetmesem daha iyiydi.

Bir yukarıda, bir aşağıdaydım, kahrolası tek kişilik bir sirk gibiydim.

Kendimi hiç bu kadar başarısız hissetmemiştim.

Negatif sonuç almak kötüydü... ama Elliot'ın kalbinin kırılmasını izlemek... çok daha kötüydü.

MUTLU SON

Hayal kırıklığını, söylemediği tüm kelimeleri hissedebiliyordum.
Bu durum beni öldürüyordu.

Sanki cehenneme giden bir hız trenindeydik. Her ay iyimserlikle başlıyorduk.

Her ay hayal kırıklığıyla bitiyordu, kesik biraz daha derin, biraz daha geniş oluyordu.

Yüzeyin hemen altında biriken bir enfeksiyon gibiydi.

Elliot bunu artık yapamayacağını, canına tak ettiğini söylüyordu.

Ama ben güçlü olmak zorundaydım, pes edemezdim. İnancım güçlüydü, mutlu sonumuz çok yakındı.

Olmak zorundaydı.

Elliot

Kate'in karnındaki deriyi parmaklarımın arasında sıkıştırıp iğneyi deri altına kaydardım.

"Bu işte ustalaşıyorum." Sırıttım. "Benden harika bir doktor olurmuş."

Kate eğilip başımı öptü. "Doktor Aşk."

Gülümseyerek Kate'e baktım ve tekrar ayaklarımın üzerine oturdum. "Son iğne."

Başını sallayıp hüznle gülümsedi. "Biliyorum."

Üç yıl boyunca yirmi dört tüp bebek denemesi yapmıştık.

Hepsi de başarısız olmuştu.

Bu son denememizdi.

Buna açıklanamayan kısırlık diyorlardı.

Yumurtalar harika, spermeler iyiydi. Test tüpünde her şey harika gidiyordu ama embriyo transfer edildiğinde tutmuyordu.

Ortada bir sebep yoktu.

Olsaydı daha kolay olacağını düşünüyordum çünkü o zaman neyle karşı karşıya olduğumuzu bilir ve bunu düzeltebilirdik.

Ama bunu...

Ayağa kalkıp kucaklamak için Kate'i kendime çektim ve ona sıkıca sarıldım. "Bu son sefer, tatlım."

Gözyaşları içinde başını salladı. "Biliyorum. Bu sefer işe yarayacağına inanıyorum, El." Omzuma doğru gülümsedi.

Ona daha sıkı sarıldım.

Keşke ben de inansaydım.

"Eğer işe yaramazsa hayatımıza devam edeceğiz, Kate. Sonuza dek bunu yapamayız."

"Biliyorum, bebeğim." Başıyla onayladı. "Sana söz verdim, bu son."

"İşe gitmem gerek." İçimi çektim.

Kravatımı düzeltirken bana yandan bir gülümseme gönderdi. "İyi bir gün geçirin, Doktor Aşk."

"Geçireceğim." Onu usulca öptüm. "Benim için bugün harika bir resim yap."

Gülümsedi. "Her zaman yapmıyor muyum?"

Onu yeniden öperken ellerim kalçalarına gitti. "Yapıyorsun aslında."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Arabaya doğru ilerledim ve dolambaçlı araba yolundan aşağı indim. Zihnim dakikada milyonlarca kilometre hızla çalışıyordu.

Sanırım ay sonu için uzun bir tatil ayarlayacaktım.

İki seçenekten biri olacağını tahmin ediyordum; ya yeni hayatımızın başlangıcını kutlayacaktık ya da bir rüyanın kapısını kapatırken üzülecektik.

Her iki durumda da yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı.

Yeniden yaşamaya başlamanın zamanı gelmişti.

Titreyen telefonumu çantamdan çıkardığımda ekran tanıdık bir isimle aydınlanmıştı.

Emily

“Selam, bebeğim.”

“Hey, kendini nasıl hissediyorsun?”

“Gergin.” Omuzlarımı yukarı kaldırdım. Baldızım Emily benim dayanağım haline gelmişti.

Tüm baldızlarımla yakındım ama Em’le aramızda özel bir bağ vardı. Muhtemelen birbirimize en çok benzeyen bizdik ve benim en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu, her gün konuşuyorduk.

“Yakında haber alırsın, değil mi?”

“Evet.”

“Bugün test yapacak mısın?”

“Hayır, onlar beni arayana kadar bekleyeceğim. Ben sadece...” Ağır ağır nefes verdim. “Çok gerginim.”

“Pozitif olacak, bunu biliyorum.”

Başımı salladım. “Evet, olumlu düşünceler.” Umutla gülümsedim. “Haklısın.”

“Yarın beni ara.”

“Tamam.”

“Elliot nasıl?”

“Sessiz.”

“Tanrım.”

“Her şey iyi olacak, her halükârda biz iyi olacağız.” Tekrar umutla tebessüm ettim.

“Evet, haklısın. Olacaksınız. Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum.”

“Ben de seni. Hoşça kal.”

Karnımda derinden gelen bir ağrıyla uyandığımda sırtüstü dönüp gözlerimi kapattım.

Hayır...

Reglim başlıyordu.

Yanımda mışıl mışıl uyuyan Elliot'a ve sonra tekrar tavana baktım.

Çok yakındı...

Sıcak bir gözyaşı yüzümden kulağımın içine doğru yuvarlandı.

Ailemizin nasıl olabileceğini hayal ettim...

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum ve yan tarafıma dönerek cenin pozisyonuna geçtim.

Kalbim ağrıyordu.

Bir rüyadan nasıl vazgeçerdiniz ki?

Elliot'ı uyandırıp anlatmalıydım ama ne anlamı vardı?

Uyuması için onu rahat bırakacaktım.

Kalkıp banyoya girdim ve bir hijyenik ped çıkararak elimde ona bakarken gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum.

Fayanslardan aşağı kayarak yere oturdum. Karanlıkta, tek başıma...

Sessizce hıçkırdım.

Elliot

Dönüp kolumu Kate'e doğru uzattığımda yatağın onun tarafı boştu. Dirseklerimin üzerinde doğrularak, "Kate?" diye seslendim.

Sessizlik...

"Kate?" Yataktan kalktım ve onu aramaya koyuldum. "Kate?"

Banyoya girince tezgâhın üzerinde bir paket hijyenik ped gördüğümde kalbim yerinden çıkıyormuş gibi oldu.

Siktir.

MUTLU SON

Yatak odasına geri dönerek oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım.

Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyordum.

Uzun bir süre oturup onu bulmak için cesaretimi topladım. Bulduğumda söyleyeceğim doğru şeyi düşünüyordum.

Bu sadece bize özel değildi, birçok insanın başına geliyordu, biliyordum.

Ama bunu yaşayan siz olduğunuzda çok daha gerçek oluyordu.

Kate ne zamandır biliyordu?

Beni neden uyandırmamıştı? Her şey onunla ilgiliydi, değil mi?

Birden sinirlendiğimi hissettim.

Hışımınla aşağı inip resim stüdyosuna doğru yürüdüm. Yaklaştıkça yüksek sesli çalan müziği duydum. *Heavy metal* türünde boktan bir müzikti, daha önce bunu çaldığını hiç duymamıştım.

Kaşlarımı çattım. Burada neler oluyordu? Büyük ahır kapısını kaydırarak açtığımda haftalardır üzerinde çalıştığı tablonun her yerine boya sıçrattığını gördüm.

Onu mahvediyordu.

Kalbim göğsümde küt küt atarak, “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye bağırdım.

“İşimin başına geçiyorum,” diye bağırdı korkunç müzik sesini bastırarak.

“Tablonu mahvederek mi?”

“Tablo *benim* tablom.”

Hışımınla gidip müziği kapattım. “Ne sikime beni uyandırdın?” diye haykırdım.

“Yüzündeki hayal kırıklığını, görmek zorunda olduğumdan daha önce görmemeyim diye,” diye bağırdı kontrolünü kaybetmiş gibi.

Ona ters ters baktım. “Her şey seninle ilgili... değil mi?” dedim sinirle.

“Şimdi mutlu musun?” diye bağırdı gözyaşlarıyla. “Kahrolasınca mutlu musun, Elliot?”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Başından beri bunun olacağını söylüyordun. “Mutlu musun?” Parmaklarını yukarı kaldırıp tırnak işareti yaptı. “Kaderin gerçekleşti, tebrikler, Elliot. Yine haklı çıktın. Zaten bebek sahibi olmayı hiç istememiştin. Kabul et bunu.”

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. “Sakın buna cüret etme.”

“Neye? Gerçeği söylemeye mi?”

“Cehenneme git.”

“Zaten oradayım,” diye çıldırmış bir kadın gibi bağırdı, dönüp bir teneke boya alarak tuvale fırlattı. “Çık dışarı.”

“Siktir. Git.” Dönerek eve doğru yürümeye başladığımda *heavy metal* müziğin yine son ses açıldığını duydum.

Duş alıp işe gitmek için hazırlanırken vücudumda adrenalin pompalanıyordu.

Bu lanet olası saçmalık için onun kum torbası olmayacaktım. Eşyalarımı toplayıp hışımla arabama gittim, araba yolundan uçar gibi çıktım.

Garaj yolunun sonundaki T şeklindeki kavşağa geldiğimde durdum ve gözlerimi kapattım. Bu sabah daha kötü geçemezdi.

Bombok bir durumdu.

Kate

Altı gün ve altı gece...

Elliot’la konuşmayalı işte bu kadar olmuştu.

İkimiz de o sabah korkunç davrandığımız için özür dilemiştik ama hepsi bu kadardı. O günden beri ev sessiz ve düşünceliydi.

Yemek masasına oturmuş ve sessizce yemek yemiştik, ne bir kelime, ne bir kahkaha, sadece aramızda dolaşan düşmanlık

MUTLU SON

vardı. Böylesi daha iyiydi, birbirimize iyi davranırsak ikimizin de dağılacağını biliyordum.

Kızgın olmak daha kolaydı.

“Yarın Tristan’ın doğum günü için New York’a gidiyoruz, unutmadın değil mi?” Elliot iç geçirdi.

“Hayır.” Başımı salladım, olmak istediğim son yer orasıydı ancak herkesi görmenin beni neşelendireceğini biliyordum. Kendimi bu ruh halinden kurtarmaya çalışıyordum ama bir türlü başaramıyordum.

Önümüzdeki hafta seyahate çıkacaktık, ikimizin de kritik noktayı atlatacağımızı umuyordum. Daha önce hiç bu şekilde kavga etmemiştik.

Elliot kendi tabağıyla birlikte benimkini de topladı ve ikisini de yıkadıktan sonra yanımdan geçerken elini omzuma koydu.

“İyi geceler, Kate.”

“İyi geceler.”

Merdivenden yukarı gözden kaybolmasını izledikten sonra saatime göz attım: 20.00. Benimle konuşmaktansa yatmayı tercih ediyordu.

Derin bir nefes verdim, harikaydı.

New York

Masa sohbet ve kahkahalarla dolup taşıyordu, ailemiz beni her zaman neşelendirirdi.

Çocuklar sandalyelerin üzerlerine tırmanıyor, içecekler dökülüyordu ve her şey kaos içindeydi.

Geldiğimize çok memnundum. Öğleden sonrayı Emily’yle geçirdikten sonra kendimi çok daha iyi, daha kendim gibi hissediyordum.

Eliot yanımda oturuyordu, hâlâ konuşmamıştık ama her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Sadece her şeyi sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı.

Cehennem gibi bir hafta olmuştu.

Küçük ailemiz iki kişi kalacaktı, yavaş ama emin adımlarla bunu kabullenmeye başlıyordum.

İçten içe Elliot'ın haklı olduğunu biliyordum, bu şekilde devam edemezdik.

Bu şekilde yaşanmazdı.

Hayatımın nasıl olması gerektiğine dair tüm peşin hükümlü fikirleri bir kenara bırakacaktım. Kendimi resme, çiftliğimize verecek ve güzel erkeğimin tadını çıkaracaktım.

Çünkü o benim en iyi halimi hak ediyordu.

“Bazı haberlerimiz var,” diye duyurdu Tristan.

Masa sessizliğe gömüldü.

“Claire hamile.”

Ne?

Kalbim durmuş gibi hissederken yalandan gülümsedim.

“Altı çocuk,” derken Christopher'm nefesi kesildi. “Tanrım, siz ikiniz seri üreyicisiniz.”

Masada tebrik sesleri yükselirken Emily'nin sempatiyle dolan gözleri bana kaydı.

“Tebrikler.” Gülümsedim. “Bu harika bir haber.”

Elliot masanın altından elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere geçirdi.

Onun bu nezaketi sahte cesaretimi parçaladığında gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissettim.

Kes şunu.

Sessiz bir teselli olarak elimi sıkıttı.

Ağlama.

Bu mutlu bir duyuruydu ve onlar adına mutluydum, gerçekten mutluydum. Claire ve Emily'den gelen diğer hamilelik haberleri beni daha önce endişelendirmemişti.

Dudaklarımı büzdüm.

Sadece tebrik ettikleri kişinin Elliot olmasını diliyordum, keşke ona seri üreyici diyor olsalardı.

Ağlama.

Yakıcı, sıcak gözyaşlarının biriktiğini hissedebiliyordum ve cehenneme gitmelerini istiyordum. Bunu kendimle ilgili hale getirip olay çıkarmayacaktım.

Bu heyecan verici bir şeydi, bebek bir hediye idi.

Ağlama.

“Tuvalete gidip geleceğim,” diye fısıldayıp ayağa kalktım ve neredeyse koşarak engelli tuvaletine girdim, kapıyı arkamdan kapattım.

Onların altı tane olurken *bizim bir tane bile olmuyordu.*

Alnımı kapının arkasına yasladığımda açtığım ellerim beni ayakta tutuyordu. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken göğsümdeki acı o kadar keskindi ki, acıyla yüzümü buruşturdum. Zehirli, kıskanç gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Nefesimi içime çekerken titriyor, umutsuzca kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Böyle biri olmak istemiyordum, ben böyle biri değildim.

“Kate.” Emily’nin sesini duydum. “Neredesin, bebeğim?”

Yüzümü daha da buruşturdum, sümükler yüzümden aşağı akıyordu. “Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Birazdan çıkacağım.” Gözlerimi kuruladım. “Seninle dışarıda buluşuruz.”

“Beni içeri al.”

“Ben iyiyim, Em.”

“Aç şu lanet kapıyı.”

Kapıyı açtığımda Emily, Claire ve Hayden’ı gördüm ve yerin yarılıp beni yutmasını diledim. “Çok üzgünüm,” diye fısıldarken gözyaşlarım yeniden başladı.

Claire beni kucakladı. “Çok özür dilerim, tatlım, fark edemedim.”

“Böyle biri olmak istemiyorum,” diye fısıldadım utanç içinde.

“Üzülmemekte sonuna kadar haklısın,” diyerek beni teselli etti Claire. “Ay’a karşı ulumak istiyorsan ulu.”

Nezaketi için minnettar olarak gülümsedim. “Her şeyi mahvettim.”

“Hayır, etmedin.”

Emily bana mendil uzatınca gözyaşlarımı sildim. “Tanrım, bunu kendimle ilgili hale getiren bir aptalım, çok özür dilerim.”

“Saçmalama, biz aileyiz.” Emily kolunu bana doladı. “Senin yanındayız; senin kalp acın bizim kalp acımızdır.”

Gözlerim yeniden yaşardı. “Bana iyi davranmayın.” Güldüm. “Beni psikozlu birine dönüştürüyor.”

Hepimiz güldük ve sonunda masaya geri döndük.

Herkes sessizdi, ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

“Özür dilerim.” Mahcup bir şekilde oturdum. “Davranışım mazur görülemez.”

Elliot kolunu bana dolayıp kendine çekerek şakağıma bir öpücük kondurdu.

“Sizin de bildiğiniz gibi,” dedim gözlerimi masadakilerde gezdirerek. “Elliot’la ben uzun süredir doğurganlık sorunlarıyla mücadele ediyorduk. İşe yaramadı ve en sonunda bebek sahibi olamayacağımızı kabul ettik.”

Masadakiler dinlerken kıpırdamadan oturuyorlardı.

“Bu hafta itibariyle denemeyi resmi olarak bıraktık. Bizim için çocuk olmayacak ve bu kararı kabullenmek çok zordu. Bu yeni, ham bir karar ve sizin adınıza *gerçekten* çok mutluyum çocuklar.” Gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

Elliot masaya bakarak dudaklarını büzdü, kimseyle göz teması kuramıyordu.

Masa hâlâ sessizdi, kimse ne diyeceğinden emin değildi.

“Çok üzgünüm, çocuklar,” diye fısıldadı Jameson.

“Biz gidiyoruz.” Elliot bu konuşmayı yapmayı beceremeyerek ayağa kalktı. “Moral bozduğumuz için özür dileriz.” Tristan’ın elini sıktı. “Senin adına sevindim, dostum.” Claire’i öptü. “Tebrikler.”

“Geceyi mahvettiğim için özür dilerim,” dedim utanarak. “Bir dahaki sefere kendimi toparlayıp daha iyi bir arkadaş olacağım, söz.”

“Geceyi falan mahvetmedin,” dedi Claire.

Yüksek sesli vedalaşmalar eşliğinde Elliot kolunu bana doladı ve restorandan çıkıp yolumuza devam ettik. Ve ilk kez, birlikte dağıldık.

Güneşin sıcaklığı tenimde dans ediyordu.

Şezlongdaki yerimden denize baktım, gözlerim güzel manzarada, sonra da uyuyan erkeğimin üzerinde gezindi.

Elliot’la birlikte Capri, İtalya’daydık.

En güzel sahil villalarından birinde kalıyorduk, yeryüzündeki cennet gibiydi.

Elliot bu geziyi bizim için ya kutlama yapmak ya da gözyaşlarımızı kurutmak için ayarlamıştı.

Gerçi kurudular mı henüz emin değildim, belki de hiç kurumayacaklardı.

Dürüst olmak gerekirse, daha yeni yeni kafama dank ediyordu.

Son üç yıldır tüm enerjimizin hamile kalmaya odaklanmış olması çok çılgınca görünüyordu, bir şekilde bunu yaşarken nasıl sadece biz olacağımızı unutmuştuk.

Ama kritik noktayı aşmış gibiydik.

Birbirimize olan sevgimiz her zamankinden daha güçlüydü. Hayatımız mükemmel olmayabilirdi.

Ama bizim hayatımızdı.

Bu işte birlikteydik ve her şey yoluna girecekti.

Hem Elliot haklıydı, bizi tamamlaması için bir çocuğa ihtiyacımız yoktu. Yani elbette iyi olurdu ama başka bir şeyin arayışına girerek kendimizi kaybedemezdik.

O hâlâ Elliot Miles'tı, ben de hâlâ Kate Miles'tım, hâlâ mutlu bir evliliğimiz vardı.

Hâlâ ukalaydık, birbirimize hâlâ deli oluyorduk ve kahretsin, kim olduğumu ve bu hayatta neye sahip olduğumu unutarak bir dakikayı daha boşa harcamayacaktım.

Çünkü ona sahiptim ve o her şeydi.

Elliot yan dönerek elini kalçamda gezdirdi. "Margarita ister misin, bebeğim?"

"Evet." Gülümsedim. "Neden olmasın? İki tane al."

Beş Ay Sonra

Tavuğa son rötuşları yaparken, "El, kilerden şarabı alabilir misin?" diye seslendim.

"Aldım bile."

Tavuğu alıp gururla yemek masasının ortasına yerleştirdim.

"Bu inanılmaz görünüyor." Emily gözlerini masada gezdirirken gülümsüyordu.

O, Jameson ve çocuklar bir haftalığına bizimle kalmaya gelmişlerdi, çok eğleniyorduk.

Çocuklar yemeği daha önce yemişlerdi ve oturma odasında film izliyorlardı.

Jameson bize dört kadeh şarap doldurdu ve hepimiz masaya oturup tabaklarımıza yemek almaya başladık.

"Şimdi... sizinle konuşmak istediğimiz bir şey var," diyen Jameson tabağına tavuğunu koyarken dikkati dağılmış görünüyor ve tabağını doldurmaya devam ediyordu.

"Lanet tavuğun hepsini alma." Elliot maşayı elinden çekip aldı.

"Düşünüyorduk da..." Sesi kesildi ve Elliot'la benim başımızı kaldırıp ona bakmamıza neden oldu.

"Düşünmek mi acıttı?" diye mırıldandı Elliot kuru bir sesle. "Çıkar ağzından baklayı."

MUTLU SON

“Emily’nin sizin için taşıyıcı anne olmasını istiyoruz.”

Bıçağımla çatalım bir çınlamayla tabağa çarptı. “Ne?”

“Dört çocuk doğurdum. James, Imogen ve Alexander artık büyüdü ve Lauren’la birlikte tamamlandık. Rahmim bir hamileliği daha kaldırabilir ve doğumlarım kolay oluyor,” dedi Emily. “Bunu sizin için yapabilirim, çocuklar. Bırakın da sizin için bunu yapalım.”

Dünya altımdan kayıp gitmiş gibiydi.

Elliot tamamen şok olmuş bir halde ona bakıyordu.

“Yapamam...”

“Evet, yapabilirsin,” diyerek sözümü kesti Jameson. “Durum tam tersi olsaydı sizin bunu bizim için yapacağınızı biliyorum.”

Ne söyleyeceğimizden emin olamayarak sessiz kaldık.

“Hepimiz bir yabancıya taşıyıcı annelik yapması için güvenemeyeceğimizi biliyoruz, bu çok riskli,” diye devam etti Jameson. “Bunu sizin için yapmamıza izin verin.”

Elliot’ın bakışları onunkileri araştırıyordu.

“Sizin embriyonuz Emily’nin rahmine yerleştirilecek, o sizin çocuğunuz olacak.”

“Ben sadece fırın olacağım.” Emily gülümseyerek masanın üzerinden elimi tuttu. “Bunu yapabiliriz çocuklar, en azından denemeye değer.”

Gözlerim doldu. “Bu şimdiye kadar duyduğum en özverili sevgi göstergesi. Teklifiniz için çok teşekkür ederim... ama...”

“Denemeye değer.” Elliot sözümü kesti. “Kate... Reddetmeden önce bir düşünelim.” Masanın karşısından bana usulca gülmüseddi.

Uzun zamandır ilk kez umut geri dönmüştü.

Komodinin üzerindeki telefon çaldığında irkilerek uyandım ve saate göz attım: gece 2'ydi.

Siktir.

Zar zor cevap verdim. "Selam."

Telefonda Jameson'ın derin sesi duyuldu. "Doğum başladı."

Kalbim sıkıştı. "O iyi mi?"

Kate irkilerek doğruldu ve "*Neler oluyor?*" dedi dudaklarını oynatarak.

"Evet, bu işte profesyonel," diye cevap verdi Jameson. "Yaklaşık bir saattir devam ediyor, hastaneye gitmeye hazır. Önceden aradım, bizi bekliyorlar."

Midem düğümleniyordu, işte buydu. Emily bebeğimize dokuz aylık hamileydi ve bu gece o geceydi.

"Tamam, orada buluşuruz."

"Tamam."

Jameson telefonu kapattı ama ben hatta kaldım çünkü ben telefonda kaldığım sürece hiçbir şey ters gidemezdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Kate.

Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Emily'nin doğumu başlamış. Bir duş al, bebeğim, sonra hastaneye gideceğiz."

"Tamam." Kate duşa girince ben de misafir banyosuna koşup kustum.

Şiddetle.

Eğer bir şeyler ters giderse, Tanrı'ya yemin ederim ki...

Klozete doğru eğilmiş haldeyken Kate'in güven veren elini sırtımda hissettim. "Her şey yoluna girecek, bebeğim."

Hiçbir şey söyleyemeden sadece başımı salladım. Zar zor nefes alabiliyordum.

"Sakin ol."

MUTLU SON

Başımı salladım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Zavallı Emily doğum sancısı çekiyordu, bense burada bir pısırik gibi kusup duruyordum.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Kate düş aldı ve yarım saat sonra hastaneye vardık.

Doğum süitine girişimiz çoktan ayarlanmıştı ve hemen içeri alındık.

Odaya girdiğimiz zaman Jameson'm yüzü aydınlandı. "Hey, işte geldiler." Sakin ve rahattı, belli ki bu işte de profesyoneldi.

"Selam," diyerek gülümsedi Em.

Emily ve Kate sarıldılar.

Emily'yi yanağından öperek saçlarını yüzünden çektim. "İyi misin?"

"Evet." Gülümserken yüzü buruştu. "İşte bir tane daha geliyor."

Yoldan çekildim, Emily hızlı hızlı soluk alırken oda dönme-ye başladı, panik oluyordum.

Jameson elini tutup onunla sakince konuşurken Emily bir kasılmayı daha atlattı. Endişe midemi bulandırmıştı, yine kusacaktım.

Ne oluyor lan?

"Üzgünüm çocuklar, ben sadece... Em'im bunu yaşamasını izleyebileceğimi sanmıyorum."

Jameson kıkırdadı. "O iyi."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bu... senin burada onunla olman gerekli, ben yapamam... bu bana göre değil... Emily..."

"Sorun değil, Elliot." Em gülümsedi.

"Ben dışarıda bekleyeceğim."

Kate'in bakışları benimkileri buldu. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Hemen kapının dışında olacağım." Onu ve Emily'yi öptükten sonra Jameson'a sarıldım.

Sonra da dışarı koşup tekrar kustum.

Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordum.

Dört saat, dört saat süren gerçek bir cehennem.

Zavallı Emily.

İçeride ne haltlar döndüğünü bilmiyordum ama sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu.

Kapılar hızla açıldığında Jameson göründü.

“Gel, son ıkınma.”

“Ne?” dedim gözlerim kocaman açılırken.

Beni tutup odanın içine doğru sürükledi. “Şu tarafta dur.” Beni Emily’nin arkasına yerleştirdiğinde olduğum yerde donup kaldım.

“Son ıkınma, Emily,” dedi ebe. “Hadi yapalım şunu.”

Emily zorlanarak ıkınırken ellerimle ağzımı kapattım.

Aman Tanrım.

“İşte böyle, bebeğim.” Jameson gülümsedi. “İşte bu, geliyor.”

Bebek dışarı çıktığında gözlerim şokla açıldı. Doktor bebeği tutup döndürdü.

“Küçük bir kız.”

“İngaaaaaa.” Bebek ağlamaya başladı.

Görüşüm bulanıklaşırken Kate ağlamaya başladı.

Emily ve Jameson da öyle.

Hemşire bebeği sarıp yukarı kaldırdı. “Onu anne ve babasına verin.” Emily gülümsedi.

Hemşire bebeği Kate’e uzatınca gözyaşları içinde yüzümü buruşturup kollarımı ikisine birden doladım.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Odadaki herkes ağlıyordu.

“Elliot.” Kate hıçkırdı. “Ona baksana.” Bebeğin saçını okşadı. “Geleceğini biliyordum, bebeğim. Her zaman inancım vardı.” Onu bana uzattığında mükemmel, küçük bebeğe baktım.

Koyu renk saçları ve Kate gibi ince hatları vardı.

Mükemmellik.

MUTLU SON

“Ona ne isim vereceksiniz?” diye sordu Jameson.

Ve işte o anda biliyordum.

“Mükemmel bir isim buldum.” Ona hayranlıkla bakarak gülümsedim. “Asla göz ardı etmediğin bir şey.”

Kate kaşlarını çattı.

“Faith*.”

Kate gözyaşları içinde yüzünü buruşturdu. “Bu mükemmel bir isim,” diye fısıldadı.

Bebeğin minik alnını öptüm. “Onun adı Faith.”

* (İng.) İnanç. (ç.n.)

SON ŞANS EPILOG

Hayden

Ben kendi odama bakınırken Christopher'ın Eddie'ye yeni yatak odasını gezdirmesini dinliyordum.

Milyonlarca duygu aynı anda yüzeye çıkıyordu.

Sevgi, korku... rahatlama.

Heyecan.

Bir çiftlik, kendi çiftliğimiz. Hem de herhangi bir çiftlik değildi, dünyanın en mükemmel yeri ve Christopher işe buradan gidebilecekti. Ben de sığırları güdebilir ve Eddie'ye evde eğitim verebilirdim, burada hepimizin mutlu olması için birçok olasılık vardı.

Mükemmel çözüm.

Koridorda ilerleyip Christopher'ın Eddie'ye sarıldığını görünce gözlerim doldu. Bugünü onun gözlerinden görmek kim bilir nasıl bir şeydi?

"Selam." Eddie'nin yatak odasına girerken gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

"Sen de mi?" Christopher gözlerini devirdi. "Neden ikiniz de ağlıyorsunuz?"

"Bugün mutluluk verici bir gün." Gülümsedim.

"Evet ama bir kurt tarafından yenilsem o kadar da mutluluk vermeyebilir." İç geçirerek yatağa uzandı. "Bunu ortadan kaldıracak kişiyi aramalıyız."

“Neyi ortadan kaldıracak?”

“Kurtları, Hayden.” Sanki aptalmışım gibi gözlerini devirdi. “Başka ne hakkında konuşuyor olabilirim ki?”

“Gerçekten ciddi misin?” Şaşkınlıkla nefesim kesildi. “Birleşik Krallık’ta kurt yoktur, Christopher, bunu bilmen gerekmiyor mu?”

“Bir şeyin hırladığını duyduk,” diye cevap veren Eddie de görünüşe göre ikna olmuştu. “Dışarıda bir şey var, Hazen.”

“Dinleyin, pısrıklar.” Eddie’nin yatağındaki örtüleri çektim. “Yarın her şeyi kontrol edeceğim ve siz iki ödle için güvenli olduğundan emin olacağım.”

“Eddie’yle ben hiçbir zaman çiftlik çocuğu olduğumuzu iddia etmedik, Hayden. Biz şehirli züppeleriz, değil mi, Eddie?” Omzuyla Eddie’nin omzuna vurdu.

Eddie başını sallayarak şapşalca gülümsedi.

Christopher sanki yeni hatırlamış gibi bir tavırla, “Ah, bir de annenle baban için aşağıdaki otlakta bir ev var,” dedi. “Bir de daha uzakta, gerçekten siktiğimin hiçbir yerinde, bir gün onarıp misafirhane olarak kullanacağımız kırık dökük bir ev daha var.”

Olduğum yerde durdum. “Ne? Ailem için bir ev mi var?”

“Hı-hı.” Ellerini kendisiyle gurur duyuyormuş gibi kalçalarına koydu. “Ne zaman isterlerse gelebilirler, hatta isterlerse buraya taşınabilirler.”

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. “Buna inanamıyorum, Christopher, bütün bunları benim için mi yaptın?”

Beni kendine çekerek dudaklarımı öptü. “Mutlu olmanı istiyorum, Huysuz.”

“Bu sizin için büyük bir alışma süreci olacak, çocuklar.” Gözlerimi ikisi üzerinde gezdirdim.

“Üstesinden gelebiliriz, değil mi Ed?”

Kalbim sıkıştı. “Üstesinden gelmenizi değil, sevmenizi istiyorum.”

Christopher kolunu Eddie'ye dolayarak onu kendisine çekti. "Birlikte olduğumuz sürece her şey yoluna girecek. Ve sen bir çiftlik kızı olmak istiyorsun, bu yüzden bunu seveceğiz."

"Söz mü?" diye sordum umutla.

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı Eddie kuru bir sesle. "Artık evleneceksiniz, unuttunuz mu?"

Kıkırdayarak yatağa otururken parmağımdaki yüzüğe baktım. Çocuklar da iki yanıma oturdu. "Buna inanamıyorum." Eddie'ye baktım. "Yapacak çok işimiz var, dostum. Yeni evimizi düzenlememiz, düğünü organize etmemiz ve market alışverişi yapmamız gerekiyor. Ah, peki bir traktörümüz var mı?"

Christopher kaşlarını çatı. "Sakin ol. Lanet olası traktörlerle derdin ne senin? Traktör pornosu falan mı izliyorsun?"

Zihinlerimiz başka konulara kayarken üçümüz de sessizliğe gömüldük.

"Yoğun birkaç gün olacak," dedi Christopher sonunda.

"Neden, ne yapacağız?"

"Şey." Bir an için düşündü. "Yarın çiftliği gezebiliriz, sonra da Eddie'yi Londra'ya götürüp ona etrafı gezdireceğiz."

Eddie'nin gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Eddie'nin duymamasını umarak çok hızlı bir şekilde, "Ve oraya gitmişken biraz mobilya alacağız," dedi Christopher.

"Mobilyaya ihtiyacım yok." Hülyalı bir şekilde içimi çektim. "İstediğim her şey bu odada var."

Christopher dudaklarını büzdü. "Hayallerini yıkmak istemem, Huysuz ama yerde oturmaktan çok çabuk sıkılacaksın."

Kıkırdadım. "Bu doğru."

Tekrar sessizliğe gömüldük.

"Ne düşünüyorsun, Eddie?" Christopher onun sırtına şaplak attı. "Yeni evini sevdin mi?"

Eddie başını sallayarak onayladı, çok etkilenmişti.

Aslında ben de öyleydim.

Bu gerçekleşen bir rüyaydı.

“Çok mutluyum.” Güzel erkeğime doğru gülümsedim. “Aptalca mutlu.”

Christopher’ın gözleri koyulaştıktan sonra dudaklarıma indi, bana tüm zamanların en iyi ‘gel-beni-becer’ bakışını attı.

“Yatma vakti,” dedi dudaklarını oynatarak.

Heyecandan tüylerim diken diken oldu, onsuz çok uzun zaman geçirmiştim.

Christopher Eddie’ye, “Uykuya dalarken iPad’inde bir film açsan iyi olur,” dedi. “Böylece... Bilirsin, çiftlik hayvanlarının sesini duymazsın.”

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırdım. *Burada sadece bir hayvan var.*

“Sorun olmaz mı?” Eddie’nin bakışları üzerimizde gezindi. “Sizi ayakta tutmaz mı?”

Christopher bana bakarak gözleri açtı. “Ben zaten ayakta yım.”

Uslu dur.

Eddie kalkıp iPad’ini aldı ve gezinmeye başladı. “Ah.” Kaşları çatıldı. “İnternetim yok.”

“Telefonumdan erişim noktasına bağlan.” Christopher telefonunu uzatıp interneti bağladı. Bu gece duyulmamak için her şeyi yapardı. “Hangi filmi izlemek istersin?” diye sordu seçenekleri gözden geçirirken. “Şu hayvanların sesini gerçekten bastırarak bir şey olsun. Çok gürültü yapıyorlar.”

Kıkırdayıp Eddie’nin alnına bir öpücük kondurdum. “Sizi yalnız bırakayım, iyi geceler, bebeğim.”

Eddie bana bakarak gülümsedi. “İyi geceler, Hazen.”

Kapıda arkama bakınca Christopher ve Eddie’nin iPad’te Netflix’te gezinmelerini izledim ve kalbimin kabardığını hissettim.

O kadar mutluydum ki, patlayabilirdim.

MUTLU SON

Ebeveyn yatak odasına girip etrafa bakındım. Küçük ve rahattı, ebeveyn banyosu yoktu. Christopher'ın Londra'daki çatı katından çok farklıydı.

Tipik bir eski çiftlik eviydi ve bir dereceye kadar orantısızdı. Bazı odalar çok büyükken, büyük olacağını düşüneneğiniz odalarsa çok daha küçüktü. Örneğin merdivenler ve koridor geniş olduğu halde, ana yatak odası küçüktü.

Şikâyet ettiğimden değildi, sadeydi ve bizim için mükemmel boyuttaydı.

Bu mülkte bir çadırda yaşayıp yine de çamurdaki bir domuz kadar mutlu olabilirdim.

Bavulumun fermuarını açtıktan sonra duyguların ağırlığıyla bunalmış bir halde yatağa oturup etrafıma bakındım.

Bugünün gerçekleştiğine inanamıyordum.

Tüm bunları benim için yapmıştı... bizim için, ikimiz de mutlu olabilelim diye.

Nihai uzlaşmaydı.

Duygularım iyice ağırlaşınca gözlerimden mutluluk yaşları akmaya başladı.

Christopher içeri girdiğinde yüzü asıldı. "Hey, sorun ne?"

Boğazımdaki yumru çok büyüktü. "Hiçbir sorun yok, her şey yolunda."

"Neden ağlıyorsun?" Saçlarımı alnımdan geriye doğru çekti.

"Çok mutluyum."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, gözleri şefkatle parıltıyordu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Senden uzak kaldığım her gün azar azar öldüğümü hissettim," diye fısıldadı.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum. "Ben de."

"Beni bir daha terk etme."

"Etmeyeceğim." Kalın, güzel dudaklarını öperken rahatlama gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu. "Senden bir daha asla ayrı kalmayacağım, buna katlanamam."

“Şşt,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Artık birlikteyiz. O günler geride kaldı, bebeğim.”

Ona sıkıca sarıldım, o kadar sıkı tutuyordum ki onu gerçekten ezebilirdim.

“Yapmamız gereken ilk şey bu lanet olası duvarlara ses yalıtımı yaptırmak,” dedi. “Sessiz olmak zorunda kalırsak seni nasıl istediğim gibi becerebilirim ki?”

Kıkırdadım.

“Şaka yapmıyorum,” diye mırıldandı kuru bir sesle. Ayağa kalkarken beni de elimden tutup çekti. “Ve bir ebeveyn banyosuna ihtiyacımız var.”

“Ev bu haliyle mükemmel.”

“Hayden,” dedi sertçe. “Seni seviyorum ama çok ciddiym, eğer burada Siktiğimin Hiçbir Yeri’nde yaşayacaksak evin büyük bir tadilata ihtiyacı var.”

Yanında getirdiği bavuldan iki tane havlu çıkardı.

“Ne gibi?”

“Bu yatak odalarının hepsinin boyutu iki katma çıkarılacak, yeni banyolar ve mutfak gerekli.” Etrafındaki çiçekli duvar kâğıdına bakarak işaret etti. “Bunun gitmesi şart. Her şey tamamen yenilenecek. Bu çiftliğe ne istersen yapabilirsin, burası senin evin. Çiftçilik kısmı, inekler ve diğer her şey senin. Ama ben bu çöplük gibi evi onarmak için ısrar ediyorum... senin ve Eddie’nin katkılarıyla elbette.”

Büyükbaş hayvanlarımızı ve yaşayacağımız hayatı planladığımızı, yenilediğimizi ve inşa ettiğimizi hayal ettim. “Kulağa çok eğlenceli geliyor.”

“Aklın hiç orada değil, değil mi?” Beni kollarının arasına alırken kaşları çatıldı.

“Hayır ama tamamen burada.”

Dudaklarıma doğru gülümseyip beni usulca öptü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Bayan Miles.”

“Aman Tanrım.” Kıkırdayarak yüzüğüme bakmak için elimi yukarı kaldırdım.

“Beğendin mi?” diye sordu. “İstersen daha çok sevdiğin bir şeyle değiştirebiliriz?”

“Bayıldım.” Onu daha yakına çektim. “Yüzük, bu ev ve sen... mükemmelsiniz.”

Elleri kalçalarımın doğru ilerleyerek beni iri ereksiyonunun üzerine çekti. “Duşa gir, biraz fayans kırmak üzereyiz.”

“Hapşuuuuuuuuuu.”

İrkilerek uyandım.

“Hapşu, hapşu, hapşu.”

Yarı uykulu bir halde doğruldum. “Ne?”

“Hapşuuuuuuuuuu.” Alt katta birisi hapşıırıyordu. “Hapşuuuuuuuuuu, hapşuuuuuuuuuu.”

“Ne oluyor be?” Yataktan kalkıp sabahlığımı giydim ve aşağı kata indim. Birisi çılgınca bir hapşırık krizi geçiriyordu.

“Hapşuuuuuuuuuu, hapşuuuuuuuuuu. Gülmeyi kes kahrolası,” diye fısıldadı Christopher öfkeyle.

“O zaman bir aptal gibi hapşırmayı kes,” diye karşılık verdi Eddie.

“Siktiğimin şeyi gibi hapşırmak istediğimi mi düşünüyorsun? Flaş haber. Hayır, istemiyorum, Eduardo.”

Köşeyi döndüğümde Christopher’ı çılgın gibi hapşıırken buldum, gözleri şişerek kızarmıştı ve tuvalet kâğıdıyla burnunu siliyordu.

“Neler oluyor?” Kaşlarımı çattım.

“Bir tür durum yaşıyorum,” diyen Christopher burnunu sert bir şekilde sümkürdü. “Hapşuuuuuuuuuu. Hapşuuuuuuuuuu.”

Etrafa bakındım. “Ah, çiçekler yüzünden.”

“Ne?”

“Çiçekler yüzünden saman nezlesi olmuşsun.”

“Saman nezlesi.” Eddie kaşlarını çattı. “Ama hiç saman yok ki.”

“Tüm bu çiçeklerin polenleri yüzünden,” dedim ve iki çiçek vazosunu alıp ön verandaya götürdüm. “Eddie, onları evin dışına çıkarmama yardım et. Christopher’ın alerjisi var.”

“Hapşuuuuuuuuu, hapşuuuuuuuuu... Hapşuuuuuuuuu.”

Kıkırdarak vazoları dışarı taşımaya devam ederken Eddie de bana yardım etti.

“Neden bu kadar çok aldın ki?” diye söylendi Eddie.

“Romantik olmak için, ahmak. Hapşuuuuuuuuu, hapşuuuuuuuuu... Hapşuuuuuuuuu, hapşuuuuuuuuu.”

“Biz onları dışarı taşıırken sen evden çık, Eddie sen de polenlerin dışarı çıkması için bütün pencereleri aç,” dedim ikisine. “Christopher, eczaneye git de biraz antihistaminik* al.”

“Eczane nerede? Hapşuuuuuuuuu,” diyerek burnunu çekti.

“Bilmiyorum ama bir tane bulman gerek.”

Anahtarlarını aldı. “Nerede olursa olsun uzun bir yol olacağı kesin, artık dünyanın bir ucunda yaşadığımız için hiçbir yer yakın değil.”

“Neden bu kadar dramatik davranıyorsun?”

“Çünkü burada ölüyorum, Hayden, kahrolası nedeni bu olabilir mi?” Aşırı dramatik bir şekilde öksürdü. “Şu anda anafilaktik şoka** giriyorum ve en yakın hastanenin buralarda olduğunu sanmıyorum.”

“Aman Tanrım.” Gözlerimi devirdim. “Sen de onunla git, Eddie. Böylece ölecek olursa koca bebeği hayata döndürebilirsin.”

Eddie ve Christopher arabaya binip garaj yolunda gözden

* Alerjik reaksiyonların tedavisinde ve önlenmesinde kullanılan ilaç grubu. (ç.n.)

** Kişinin bağışıklık sisteminin alerjen maddeye aşırı şiddetli bir şekilde tepki göstermesiyle ortaya çıkan, ani, şiddetli ve potansiyel olarak yaşamı tehdit eden bir reaksiyon. (ç.n.)

kaybolduklarında ben de çiçeklerle dolu oturma odasına baktım. Onun bu abartılı jestinin fotoğrafını bile çekmemiştim. Burada en azından yüz demet gül olmalıydı.

Yukarı koşup telefonumu aldım, bunu videoya çekmeliydim.

Bir buçuk saat sonra elimde bir fincan çayla ön verandanın merdivenlerinde oturuyordum, antihistaminikleri almak için nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama İspanya'ya kadar gittiler herhalde diye düşünmeye başlamıştım.

Mülkü gezmek için can atıyordum ama gezerken onların da yanımda olmalarını istiyordum.

“Tanrı aşkına, acele edin.”

Ya gerçekten anafilaktik şoka girdiyse?

Girmemişti, sadece aşırı dramatik davranıyordu.

Ağaçlardaki rüzgârı ve uzaktaki derenin şırıltısını duyabiliyordum ve doğayla iç içe olmayı şu anki kadar takdir ettiğimi hiç sanmıyordum.

Evimiz.

Ailemi aramak için Christopher'm buraya gelmesini beklemek istemiştim ama daha fazla bekleyemeyecektim. Her ikisinin telefonuna da FaceTime ile grup sohbeti isteği gönderdim.

“Merhaba.” Annemin güzel yüzü ekranda belirdi.

Babam cevap vermekte zorlanırken ekran dönüp durdu. “Sen misin, Hayden?” dedi sert sesiyle.

“Selam millet.” Gülümsedim.

“Sağ salım vardın demek, tatlım?” diye sordu annem.

“Evet, dün gece mesaj atmadığım için özür dilerim. İndiğimiz zaman telaşımız çoktu.”

“Eddie iyi mi?” diye sordu annem.

“Harika. Ben harikayım, her şey harika.”

Babam kaşlarını çattı. “Bu kadar harika olan ne?”

“Şey...” Boğazımdaki gergin yumruyu yutkundum. “Christopher bana evlenme teklif etti ve bize Londra’nın hemen dışında kendi sığırlarımı güdebileceğim bir çiftlik satın almış. Arazide sizin için de bir ev var,” diye anlattım aceleyle.

Annemin yüzü aydınlandı. “Hayatım, bu harika.”

Babamın yüzü ciddiye.

“Ve yüz kırk hektarlık harika bir arazi,” dedim coşkuyla.

Babam başını salladığında kalbim sıkıştı, yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Gerçekten de eve dönmemi ve kalıcı olarak orada yaşamamı istiyordu.

“Mutlu değil misin baba?”

Omuz silkti. “Sen mutluyusan ben de mutluyum.”

“Mutluyum.” Gözlerim doldu, bu gözyaşları da neyin nesiydi? “Onsuz yaşamayı denedim baba ama yaşayamadım. Biz birbirimize aitiz ve bu onun beni mutlu etme şansı. Hem istediğim zaman eve gelebilirim. Burada bağlı değilim.”

Babam başını salladı. “Senin adına mutluyum. Christopher için daha mutluyum çünkü piyangoyu kazandı.”

“Ben de kazandım, baba.”

“Biliyorum, o iyi bir adam.”

“Peki buraya gelebilir misiniz?”

“Ne zaman?”

“Yarın?”

Annem kıkırdadı. “Hemen bu ay olmaz, tatlım. Buzağılayan çok fazla ineğim var, Hayden. Biraz beklememiz gerekecek.”

“Evinizi yenileme işine başlayacağım,” dedim gözlerim parlayarak. “Çok heyecanlıyım.”

“Ben de,” diyerek güldü annem.

Arabanın garaj yolundan geldiğini duydum. “Kapatmam gerek, size birkaç fotoğraf göndereceğim. Sizi sonra ararım. Sizi seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, hoşça kal hayatım.”

MUTLU SON

Christopher ve Eddie arabadan indiklerinde ellerinde market poşetleri vardı.

“Neden bu kadar uzun sürdü, nereye gittiniz?” diye sordum onları garaj yolunda karşıladığımda.

“En yakın markete,” dedi Christopher ifadesiz bir şekilde.

Kıkırdadım, en azından hapşırığı durmuş gibi görünüyordu.

“Şaka yapmıyor,” diye fısıldadı Eddie. “Ama dönüş yolunda kaybolduk ve Christopher telefonunu evde unutmuş. Benim de internetim yoktu, yani haritamız da yoktu.”

“Ah.” Kıkırdayarak Christopher’a baktım. “Nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi.”

“Tabletlerden dört tane aldı,” dedi Eddie bana.

“Dört mü?” Nefesim kesildi.

“Sadece bir tane alması gerekiyordu.”

“Christopher, bu çok sorumsuzca,” diyerek onu azarladım.

“Hayattayım.” Abartılı bir selam verdi.

“Etrafa göz atmadan önce sizin dönmenizi bekliyordum.”

Kıkırdayarak elimi tuttu. “Gel o zaman. Yiyecekleri verandaya bırak, yapacak işlerimiz var.”

Sonraki bir saat boyunca, Eddie, Christopher ve ben cennet gibi araziye dolaştık. Yemyeşil otlaklar, taş barakalar ve ahırlar... Mükemmel çitler ve dereler... İki misafirhane de harap durumdaydı ama onarılması kolay olacaktı.

“Ah, Christopher, burası o kadar güzel ki.” Elimi kalbimin üzerine koyarak iç çektim. “Böyle bir şeyin bizim olabileceğini asla hayal edemezdin.” Kolumu Eddie’nin omuzlarına dolayarak kendime çektim. “Burada yaşayabileceğimizi hiç hayal edebilir miydin, Eddie?”

“Hayır.”

Etrafa bakınan Christopher gülümsüyordu. “Çok güzel, değil mi?”

“Burada çok mutlu olacağız.”

“Kurt meselesini halleder halletmez. Hadi, eve geri dönelim.”

Eddie, “Ona henüz göstermedin,” diye hatırlattı.

Christopher soru sorarcasına kaşlarını çatı.

“Bilirsin, şu şeyi.” Eddie tek kaşını kaldırdı. “Sürpriz olan şey.”

“Ah... Büyük harcamamız.” Christopher güldü. “Evet, neredeyse unutuyordum.”

“Hangi şey?” Kaşlarımı çatı.

Tepenin diğer tarafına doğru yürüdüğümüzde kocaman bir ahır gördük. Christopher gururla kapıları açarak, “Ta da,” dedi.

Ağzım açık kaldı. “Aman Tanrım.”

Bu bir traktördü, hayatınızda görebileceğiniz en güzel, kırmızı traktör.

Üzerine çıktığımda anahtarların kontakta olduğunu gördüm ve çalıştırdım. Kükreyerek çalıştığında yüksek sesle güldüm.

Christopher ve Eddie birbirlerine bakarak gözlerini devirdiler ama umurumda değildi. Onların yanından sürüp geçerek ahırdan çıktım ve otlaktan aşağı indim.

“Eve geri dönecek misin?” Christopher arkamdan seslendi.

“Sonra.” Traktörü sürerken el sallayarak, “Sizi seviyorum,” diye seslendim.

“Kurtlara dikkat et,” diye seslendi Eddie.

Gülerek el salladım, bu hayatımın en güzel günüydü.

Büyük, kırmızı bir traktörün varken kurtlar kimin umurundaydı?

Telefonumdaki haritaya baktım. “Hemen şurada olduğunu söylüyor.”

“Burada mı? Emin misin?” Christopher kaşlarını çatarak bana baktı. “Hangi mobilya mağazası bu?”

Eddie hâlâ hayretle arabanın camından dışarı bakıyordu. O gün için Londra'daydık ve Eddie'nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Evet, işte burası.” Araba yolunu ve park yerini işaret ettim. “Buraya dön.”

Christopher çatılmış kaşlarıyla arabayı kenara çekti. “Burası ikinci el mağazası.”

“Biliyorum.” Kapıyı açarak arabadan indim.

“Sakin inme, Eddie,” diye talimat verdiğini duydum Christopher'm. “Buradan mobilya falan almayacağız. Hayden kafayı yemiş.”

Christopher'ın donuk gözlerle bana baktığı şoför tarafına doğru yürüyerek camı tıklattığımda açtı. “Buradan mobilya almıyoruz, Hayden. Bunu derhal aklından çıkar.”

“Sonsuza dek kullanacağımız mobilyaları almayacağız. Sadece şu anki mobilyalarımızı.”

Sanki Mars'tan gelmişim gibi yüzünü buruşturdu. “*Herhangi* bir mobilya almayacağız.”

“Evi bir mimarla birlikte tasarladığımızı ve büyük değişiklikler yapacağımızı söylediğini sanıyordum.”

“Yapacağız.”

“O zaman ileride ne istediğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yokken şimdi pahalı mobilyalar almanın ne anlamı var?”

“Şimdi iyi mobilyalar alacağız, sonra da pahalı olanlardan.” Arka koltuğa bir bakış attı. “Eddie, boktan mobilyalar istemiyoruz, öyle değil mi?”

Eddie gözlerini ikimizi arasında dolaştırarak omuz silkti ve akıllıca bir şekilde sessiz kaldı.

“Bak.” Arabasının kapısını açtım. “Mobilyaların gelmesi haftalar sürer ve ben mobilyalar gelmeden önce yavru hayvanlarımızı eğitmek istiyorum. Bu mobilyalar bir ya da iki ay idare eder. Arabadan in artık,” dedim.

“Yavru hayvanlar mı?” Christopher dudak büktü. “Kahrolası ördek beslemeyeceğiz, Hayden. Bu fikri hemen unut. Kardeşimin şeytani ördekleri var ve onları her gördüğümde cinayetimi planlıyorlar. Hem sana yavru hayvan alacağımızı düşündüren de ne? Ben bunların hiçbirini kabul etmedim.”

“Çünkü burası bir çiftlik.”

“Yani?”

“Yani hayvanlar olmadan çiftlik olmaz, değil mi?”

Gözlerim gülümsemesini tutmaya çalışan Eddie’ye kaydı.

“Eddie, kendine ait bir köpek yavrusu ister misin?”

Eddie’nin gözleri irileşti. “Ciddi misin?”

“Aynen öyle, hem bize kedi de gerekli.”

“Hayatta olmaz,” diyerek patladı Christopher. “Eşyalarımın üzerine işeyen bir kedi istemiyorum. Kesinlikle söz konusu bile değil.”

“Kapa çeneni artık.” Elini tutup onu arabadan çıkardım ve mağazaya doğru çektim. Christopher’ın yüzü tiksiniş gibi buruşunca gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm. Bina çok belirgin ikinci el eşya kokusuna sahipti.

Sıra sıra kanepeler ve koltuklar vardı. Yemek masaları ve yatak başlıkları da. Mutfak lavabosu dışındaki her şeyle ve daha fazlasıyla doluydu.

Christopher koridorlarda gezerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Burada bize göre bir şey yok, hadi gidelim.”

“Eddie, odan için bir tane, oturma odası için de iki tane tekli koltuk seç,” dedim. “Ben de birkaç kanepene seçeceğim.”

Christopher’ın gözleri dehşetle açıldı. “Ne demek istiyorsun? Birbirleriyle uyumlu olmalı.”

“Neden?”

“Çünkü bu lanet olası medeni insan kanunu, Hayden.”

“Bu kadar züppe olmayı keser misin?”

“Ben züppe değilim,” diye bağırdı.

MUTLU SON

Eddie alçak sesle, “Öyle davrandığın kesin,” diye mırıldandı.

“Seninle bir anlaşma yapalım,” dedim Christopher’a. “Sandalyeleri ve yemek takımını buradan seçeriz, sen de hepsini uyumlu hale getirmek için odalara yeni halılar seçip alabilirsin.”

Christopher’ın kaşları biraz ilgilenmiş gibi yukarı kalktı. “Ne tür halılar?”

“Güzel olanlardan.”

“Hımm.” Etrafta dolaştı. “Peki ya sanat eserleri?”

“Evet, sanat eserlerini sen seçebilirsin.”

Dudaklarını büzdü. “Elektronik eşyaları da ben alıyorum. Fosil bir televizyon istemiyorum.”

“Tamam.”

“O zaman ben arabada bekleyeceğim,” dedi kayıtsız bir şekilde.

“Neden?”

“Çünkü satın almak üzere olduğun berbat şeylere tanık olmaya katlanamam.”

“Hayır, gidemezsin. Tam burada kalıyorsun. Bu eşyaları birlikte seçeceğiz. Bu evde hepimizden bir parça olmalı. Evin renkli ve eklektik olmasını, üçümüzden eşit parçalar taşımasını istiyorum.” Etrafa bakındım. “Eddie, neden hoşuna giden, sana İspanya’yı hatırlatan bir şeyler seçmiyorsun?”

Eddie’nin gözleri parladı. “İspanya mı?”

“Evet. Sen İspanyol’sun, bunu kutlamalıyız. Londra’da yaşıyor olmamız seni daha az İspanyol yapmaz.”

Christopher burada ne yapmaya çalıştığını nihayet anlamış gibi Eddie’ye bakarak gülümsedi. Eğer ev süslü püslü ve Miles-lara aitmiş gibi olursa, Eddie ve ben kendimizi evimizde hissetmezdik, bu para meselesine yavaş yavaş alışmamız gerekiyordu.

“Tamam,” dedi Christopher yeni keşfettiği bir hevesle. “Bu lambaya ne dersin?” Yukarı kaldırdığı abajur, vitraydan yapılmıştı, parlak ve mutluluk vericiydi.

Eddie'nin gözleri sevinçle parladı.

"Beğendim." Sırıttım, aslında beğenmemiştim ama kimin umurundaydı ki, onlar beğenmişti.

"Tamam." Christopher kendisiyle gurur duyarak gülümsedi, biz de bakmaya devam ettik.

"Peki ya bu koltuk?" dedi Eddie mor, ekose kadifeden yapılmış tekli koltuğu göstererek.

Oraya bakan Christopher'ın dudakları tiksintiyle büzüldü.

"Bayıldım," diye yalan söyledim. "Yatak odan için mükemmel olur."

"Olur, değil mi?" dedi Eddie coşkuyla.

"Git de köşedeki şifoniyerlere bak," dedim. "Belki biraz boya alıp onları da güzel bir renge boyarız."

"Ah, iyi fikir." Eddie şifoniyerlerin olduğu yöne doğru giderken neredeyse koşuyordu, çok heyecanlıydı.

Christopher bana yaklaşarak, "Bu, hayatımda gördüğüm en kötü koltuk," diye fısıldadı.

"Şşt," diye fısıltıyla karşılık verdim. "Bu onun odası için, senin değil."

"O şifoniyeri mora boyamayı aklından bile geçirme, bir erkeğin sınırları vardır." Tekrar bana doğru eğildi. "Bilgin olsun, yatak odamıza seri katil koltuğu falan girmeyecek, o yüzden akıma aptalca fikirler gelmesin."

"Tamam."

"Yatak odamız çok gösterişli olacak," diye mırıldandı.

"Tamam."

"İçinde de birçok sikişme olacak."

Bakmaya devam ederken sıırıttım, tabii ki olacaktı. "Bunu unutmam mümkün değil."

"Ve duvarlarda savaş sığınağına yaraşır bir ses yalıtımı," diye ekledi.

MUTLU SON

Christopher'ın yüksek sesle seks yapabilmemiz için her yeri ses geçirmez hale getirdiğini hayal edince kıkırdadım. "Kapa çeneni ve bakmaya devam et, seni seks manyağı aptal."

Sonraki iki saat boyunca üç kanep ve dört tekli koltuk seçtik, hiçbir i birbiriyle eşleşmese de renkleri uyumluydu. Altı eklektik lamba, bir sehpa ve üç küçük köşe sehpa sı da aldık. On farklı sandalyesi olan kocaman, oval, eski bir yemek masası aldık, sandalyeler takım değildi ama hepsi masayla aynı tür meşeden yapılmıştı. Bunu Christopher'a henüz söylemeyecektim ama bu sonsuza kadar bizimle kalacaktı, bu yemek odası takımına resmen âşık olmuştum. Pastel renklerde, her yerinde minik çiçekler olan yirmi kişilik güzel bir yemek takımı bulduk. Bir gün koleksiyon parçası olacağından emindim, çok ama çok mükemmeldi.

Kasiyer aldıklarımızı hesapladı. "Ne zaman teslim edebilirsiniz?" diye sordum.

Nakliye kamyonunun programına baktı. "Şanslısınız, yarın ki yükte yerimiz var. Onları bu öğleden sonra yükleyip sabah ilk iş sizin evinize bırakabiliriz."

Eddie'nin gözleri parlıyor, neredeyse yerinde zıplıyordu. Gözleri bize kayarken, "B-bu harika," diye kekeledi. "Öyle değil mi, Christo?"

"Kesinlikle öyle." Kolunu belime doladığında Christopher'ın gözleri belli bir duyguyla parlıyordu. "Seni seviyorum," dedi dudaklarını oynatarak.

Anlıyordu.

"Ülkedeki en çirkin mobilyanın bu kadar heyecan verici olacağını kim bilebilirdi ki?" diye fısıldadı.

Kaburgalarına dirsek attım. "Sussana."

Kasiyer, "Hepsinin teslim edilmesini mi istiyorsunuz?" diye sordu. "Yoksa birazını şimdi mi alacaksınız?"

“Hımm.” Eşyalarımıza göz attım. “Eğer sorun olmazsa lambaları ve masa oyunlarını yanımıza alacağız.”

Eddie başını salladı. “Evet, iyi fikir Hayden, böylece kırılmazlar,” diye fısıldadı.

Kollarımızı yükleyerek arabaya doğru yola çıktık. “Şimdi halı mağazasına gidiyoruz,” diye duyurdu Christopher. “Ve yeni battaniyelere, mutfak eşyalarına, tencerelere ve yemek pişirme zimbirtılarına ihtiyacımız var. Ölsem de yemek yapmayı öğreneceğim.”

“Tabii bu önce bizi öldürmezse,” diye yanıt verdim.

Eddie’nin omuzları heyecanla dikleşince onu kucakladım, o kadar heyecanlıydı ki, zar zor sabit durabiliyordu.

“O zaman mağazalar kapanmadan acele etsek iyi olur. Alınacak çok şey var.” Eşyalarımızı arabaya yükledik. Ön camdan dışarı bakarken şapşalca gülümsüyordum.

Erkeklerimle bir yuva kuruyordum.

Bu, mutluluk verici bir gün.

“Kamyon geldi,” diye seslendi Eddie ön verandada beklediği yerden.

“Şimdiden mi?” dedi Christopher şaşkınlıkla. “Neden bu kadar erken geldiler ki?”

Bu sabah altıdan beri mobilyaların gelişine hazırlanmak için koşturup duruyorduk. Dün canımız çıkana kadar alışveriş yaptıktan sonra eve dönerken yemek yemiştik. En sonunda kapıdan içeri girdiğimizde saat akşam 9’u geçiyordu ve yorgunluktan doğruca yataklara yığılmıştık.

Her yerde kutular, halılar ve yeni mutfak ıvır zıvırları vardı.

Eddie’nin teslimat şoförüne, “Merhaba,” dediğini duyduk.

“Dışarı çıksan iyi olur.”

“Bana söylediğin gibi halıları seriyorum,” diyerek homurdandı Christopher. “İşlerden birini seç, Hayden çünkü benden

sadece bir tane var. Düşündüğünün aksine ben bir sihirbaz değilim. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Birileri bugün hırçın.” Sırıttım.

“Meşgul. Doğru kelime meşgul,” diye homurdandı hışımla dışarı çıkarken. “Senin halılarının henüz serilmediğini fark ettim.”

Telli kapıyı açarken, “Merhaba,” diye seslendi.

Adam, “Nereye koymamı istiyorsunuz?” diye sordu.

“İçeri, lütfen.”

“Bu en büyük kapı mı?”

Christopher ne demek istediklerini anlamamış gibi duraksadı.

“Evet,” diye seslendim.

O ve Eddie bir ağızdan, “Evet,” dediler.

Teslimatçılar mobilyaları içeri taşımaya başladıklarında eşyaları nereye koyacaklarını tarif ettim. İki kanep ve tekli koltuk oturma odasına, diğer kanep ve iki tekli koltuk resmi oturma odasına ve gösterişli yemek masası da yemek odasındaki yerine yerleştirildi.

Her bir parça yerine yerleştikçe evin kalbinin biraz daha yerine oturduğunu hissediyordum, sanki tam da hayata dönmek için o koltuğu bekliyormuş gibiydi. Burası rahat ve eklektikti, her şey mükemmel bir şekilde bir araya geliyordu.

“Sizin çiçekçi dükkânınız mı var?” diye sordu nakliyecilerden biri.

Christopher’la ben ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımızı çattık.

“Ah hayır, bu onun romantik hali.” Eddie başparmağıyla Christopher’ı işaret etti. “Polenler yüzünden de neredeyse kendini öldürüyordu. Hapşırma krizine falan girdi.”

Nakliyeci kaşlarını çattı, sonra da hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

Christopher Eddie'ye, "İnsanlara yaşadıklarımızı anlatmayı kes," diye fısıldadı öfkeyle. "Bunlar herkesin bilmesi gereken şeyler değil."

"Ama polenler yüzünden gerçekten ölüyordun," diye karşılık verdi Eddie.

"Sen de birazdan ölmek üzeresin, hadi şimdi bunu da paylaş."

Adamlar son mobilya olan mor tekli koltukla ön kapıdan geçmeye çalıştılar. "Bunu nereye koymamızı istiyorsunuz?"

"Üst kata." Eddie'nin gözleri parladı. "Benim odama." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken duygulandığını hissettim.

Christopher soru sorarcasına kaşlarını çatı.

"Onu duydun mu? *Benim odama*, dedi."

Christopher beni kucaklayarak alnımı öptü. "Kulağa oldukça hoş geliyor, değil mi?"

"En iyisi."

"Hadi, arabaya bin," diye seslendim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidip komşularla tanışmamız gerek."

Bana boş boş baktı. "Neden?"

"Çünkü insanlar böyle yapar." Gözlerimi devirdim. Cidden, bu adam nereden gelmişti?

"Ama komşularla tanışmak istemiyorum."

"Neden? Komşularla tanışmak istemediğin için seni yargılayacaklar diye mi?"

"Bazen çok buyurgan oluyorsun, biliyor musun?"

Tatlı tatlı gülümsedim. "Aslında biliyorum."

Cennetteki yaşamımızın beşinci günüydü ve Christopher hiçbir yere gitmeme alışkanlığına dönmeye başlamıştı, bu sabah süt almaya bile zorla gitmişti.

Ön kapıdan tekrar içeri girerek, "Eddie," diye seslendim. "Hadi, arabayla bir yere gideceğiz."

MUTLU SON

“Tamam.” Merdivenlerden koşarak indi. “Nereye gidiyoruz?”

Christopher, “Komşularla tanışmaya,” diye cevap verdi kuru bir sesle. “Siktiğimin komşularını sevmiyorum bile.”

“Küfredip durmayı keser misin artık?” diye çıkıştım.

“Bana küfretmem için sebep vermeyi bırak o zaman.”

“Bin şu siktiğimin arabasına.”

“Küfür edemeyeceğimizi söylemiştin hani?”

“Christopher...” Gözlerimi açtım. Tanrı aşkına, sinir bozucu beş yaşında bir çocuk gibiydi.

“Peki.”

Üçümüz arabaya doluşup uzun ve dolambaçlı araba yolundan aşağı inerken ben de camdan dışarıya, yeşil tepelere bakarak şapşal şapşal gülümsüyordum. “Bu araba yolu tüm dünyadaki en güzel araba yolu.”

“Bunu bize zaten söylemiştin.”

Eddie arka koltuktan, “İçimden bir ses bu yoldan her geçişimizde bunu bize söyleyeceğini söylüyor,” dedi kayıtsızca.

Araba yolunun sonuna geldiğimizde Christopher dönüp bana baktı. “Komşuların nerede olduklarını bile bilmiyorum.”

“Sağa dön,” diyerek onu yönlendirdim.

“Ya soldalarsa?”

“Bir dakika içinde sola da döneceğiz, sür sen.”

Christopher’ın gözleri dikiz aynasında Eddie’ninkilerle buluştu. “Aklına farklı fikirler gelmesin, evlat. Burası komşularla arkadaş olduğumuz ve cumartesi geceleri marşmelov falan kı-zartıp takıldığımız o tuhaf, akraba evlerinden biri olmayacak.”

Sırıttım. “Olabilir de.”

“Hayden.” Bana baktı. “Normalde yapmadığım birçok şey yaptım ama insanlarla sahte çiftlik arkadaşlıkları kurmaya gelince sınırı çiziyorum.”

“Sadece hızlıca tanışacağız, hepsi bu kadar. Kendini fazla kap-tırma, Christopher. Muhtemelen senden hoşlanmayacaklar bile.”

“Bu da ne demek?” Kaşlarını çatarak bana baktı.

“Ee... sen, sensin.”

Ağzı dehşetle açıldı. “Peki ben olmanın nesi yanlış?” diye solumdu öfkeyle.

“Hiçbir şeyi.” *Tanrım*. “Sadece şakaydı, bu kadar alingan olmayı bırak.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, beni çok sevecekler.”

Bir sonraki araba yoluna vardığımızda Christopher sinyal verip döndü. Araba yolu bizimki kadar uzun değildi, ev de yola daha yakındı. Güzel sığırların olduğu otlakların arasından geçerken hayranlıkla etrafa baktım.

“Ah, iyi hayvanları var.”

“Eminim o ineklere otuzbir çekmek istiyorsundur,” diye mırıldandı Christopher kuru bir sesle.

“Hayır, aslında istemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü ineklere değil, boğalara otuzbir çekilir.”

“Aynı şey.”

“Değil aslında, onların penisi yok.”

Christopher’ın gözleri dikiz aynasında Eddie’ninkilerle bir kez daha buluştu. “Cidden, burada katlanmak zorunda olduğum saçmalıkları duyuyor musun?”

Eddie’nin gülümsemesi o kadar genişti ki, neredeyse yüzü ikiye ayrılacaktı.

Eve varınca arabayı park ettik. Ev eski ve yıpranmıştı, iyi bir boyaya ihtiyacı vardı. Yanaştığımızı duyan bir kadın ön kapıdan çıktı.

“Merhaba,” diye seslendim.

“Merhaba.” Gülümsedi. “Yardımcı olabilir miyim?”

Christopher az önce bir sinek yutmuş gibi görünüyordu, bu onun konfor alanının çok dışındaydı.

“Geçen hafta sonu yandaki çiftliğe taşındık da gelip sizinle tanışmak istedim.”

“Ah...” Yeniden gülümsedi. “Gelin, gelin. Keith,” diye seslendi. “Yeni komşularımız bizimle tanışmak için gelmişler.”

Telli kapı açıldı ve yaşlı, iri yarı bir adam görüldü. “Merhaba.” Gülümsedi, nazik bir yüzü ve yıpranmış elleri vardı.

“Merhaba, Ben Christopher Miles.” Christopher onun elini sıktı. “Bu Eddie, bu da nişanlım Hayden.”

Nişanlı.

Bunu duymak hiç eskimeyecekti.

“Merhaba, ben Keith, bu da karım Jane.”

“Merhaba.”

“Çok güzel sığırlarınız var, Keith,” diyerek gülümsedim.

“Elbette öyle. Şurada ödüllü bir boğam var, üç yıl üst üste gösteriyi kazandı.”

“Aman Tanrım, gerçekten mi?”

Christopher’a bakamıyordum çünkü şu anda gözlerini de-virmeyi ne kadar çok istediğini biliyordum.

“Evet. Öyle değil mi, Janey?”

Jane sıcak bir şekilde gülümsedi, kocasıyla ve inekleriyle gurur duyduğu çok belliydi.

“Hayden boğalara otuzbir çekiyor.” Christopher araya girdi.

Tanrım.

Keith’le Jane’in yüzleri asıldı.

“Hayvan besiciliğiyle ilgileniyorum.”

“Vay, vay.” Keith heyecanlanmış görünüyordu. “Bu çok ilginç bir alan.”

“Ailemin büyük bir sığır çiftliği var ve umarım bir gün yan taraftaki çiftliğimizde de sığırlarımız olacak.” Umutla gülümse-dim.

“Önümüzdeki salı sığır açık artırmasına gitmelisin o halde. Yılda sadece üç kez oluyor.”

“Önümüzdeki salı açık artırma mı var?” diye sordum heyecanla.

“Ülkenin en iyi safkanları satışta olacak.”

Gözümün ucuyla ön merdivenlerden bize doğru gelen bir şey fark edip başımı kaldırıncı tüm zamanların en sevimli kah-verengi köpek yavrusunu gördüm.

“Ah...” Nefesi kesilen Eddie onu okşamak için eğildi.

“Bir tane ister misin?”

Eddie’nin gözleri bana kaydı.

“Kesinlikle olmaz,” diyerek araya girdi Christopher.

“Çabuk sahipleniliyorlar, babaları şimdiye kadar sahip olduğum en iyi çoban köpeği.”

“Çoban köpeği,” diye fısıldadım. “Bir çoban köpeğine ihtiyacım var.”

“Evin arkasına gelin de size göstereyim.”

Eddie’yle ben onu takip ederek arka taraftaki ahıra gittik. Her yerde yavru köpekler vardı, kahverengi *Kelpieler** çok sevimlilerdi.

“Aman Tanrım.” Eğildim, yavru köpekler daireler çizerek koşuyor ve zıplayıp bizi dişliyordu.

Bir tanesi Christopher’ın kotunu dişleriyle yakaladı. “Yapma.” Çaktırmadan köpeği ayağıyla itmeye çalıştı.

Eddie yerde oturuyordu, yavru köpekler üzerine çullanmıştı. İzlerken gülümsedim.

“İyi çoban köpekleri mi, dediniz?” diye tekrar sordum.

“Alabileceğinizin en iyisi,” diye cevapladı Keith.

“Onları ne kadara satıyorsunuz?”

“Hayden...” Christopher sırtıma hafifçe vurdu.

“Normalde tanesini beş yüz dolara satıyorum ama komşumuz olduğunuz için size bir fiyatına iki tane vereceğim,” diye devam etti Keith.

Christopher sırtıma bir kez daha vurdu, bu kez daha sertti. “Hayden, bir konuşabilir miyiz... özel olarak?”

* Koyun, sığır ve keçilere çobanlık yapan Avustralya kökenli bir köpek cinsi. (ç.n.)

“Bir dakika, Keith.” Parmağımı yukarı kaldırıp kenara çekildim. “Ne oldu?” diye sordum Christopher’a.

“Buradan köpek alamayız,” diye fısıldadı. “Böyle bir şey olmayacak.”

Eddie yanımıza gelerek bizi dinlemeye başladı.

“Çiftlikte ne istersem yapabileceğimi söylemiştin,” diye cevap verdim.

“Anahtar kelime, çiftlik,” diye fısıldadı. “Orası lanet olası bir hayvanat bahçesi değil.”

“Sana çoban köpeklerine ihtiyacım olacağını söylemiştim. Farkında mısın bilmiyorum ama hayvanlar olmayan çiftlik, çiftlik değildir.”

“Henüz ineğin bile yok, köpekler nerede işe yarayacak, mutfakta mı? Flaş haber, Hayden, onlar yemek yapmaz.”

“Köpeğe ihtiyacımız var.”

Christopher’a bakan Eddie’nin gözleri heyecanla açıldı.

“Bana karşı birlik olmayın. Tek söylediğim şey, bir soyağacına ihtiyacın olduğu ve bence bunu daha fazla araştırmalısın. Yan çiftlikte gördüğün ilk kahverengi köpekleri sırf sevimliler diye satın alamazsın,” diye fısıldadı öfkeyle gözlerini ikimiz üzerinde gezdirerek.

“En iyi bekçi köpekleridir,” diye ekledi Keith.

Christopher’m kulakları dikildi. “Bekçi köpekleri mi? Saldırganlar mı?”

“Hayır ama arazinize biri girdiği anda size haber verirler, ailelerine karşı çok korumacıdırlar.”

Christopher’m gözleri onunkilere dikildiğinde şimdi ilgisini çektiğini anladım. “Peki ya kurtlar, kurtları öldürüyorlar mı?”

Keith başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. “Çok komiksin, dostum.”

Ya da sadece aptal.

“Orada olduklarını bile bilmeyeceksin. Eddie’yle ben onlara göz kulak olacağız, değil mi Eddie?”

Eddie olduğu yerde zıpladı. “Evet. S-söz,” diye kekeledi, heyecandan kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordu.

Christopher sahte bir gülümseme takındı.

Kıkırdadım. “O biraz fazla şehirli, Keith. Bu onun ilk çiftliğı ve onu eğitmemiz gerekiyor.”

“Ben şehirli değilim,” diye soludu Christopher öfkeyle.

Parmaklarımı çok az ayırıp yukarı kaldırdım. “Birazcık.”

“Tamam, Eddie. İki tane seç, bir erkek, bir dişi.” Gülümседim.

Eddie’nin gözleri heyecanla açıldı. “Ciddi misin?”

“Hı-hı.”

Eddie tek dizi üzerine çökerek yavrularla oynamaya başladı, bir yandan da hangilerini istediğine karar veriyordu. “Bu bir dişi.” Köşedeki küçük olanı gösterdim.

“Hayır, o çok ürkek. İyi bir çoban köpeğı olmaz,” dedi Keith. “Yaramaz olanlardan seç, en iyisi onlar.”

“Ürkek bana uyar,” diye fısıldadı Christopher bana dirsek atarak.

Jane bana gülümseyerek, “Gel, sana başka bir şey göstereceğim,” dedi.

Beni köşedeki başka bir barakaya götürdü. “Şunlara bir bak.” Kapıyı açtığında görebildiğiniz her yerde yavru kediler vardı, yirmi kadardı.

“İki dişimiz kısırlaştırılmadan önce hamile kaldı. Bunlardan bedava alabilirsin.”

Gözlerim kocaman oldu. Yavru kediler. Christopher resmen kafayı yiyecekti.

Sözleri aklıma geldi: *Burası senin çiftliğı, burayı yönetmek, evin gibi hissettirmek için ne istersen yapabilirsin.*

“Peki iki tane alacağım.” Gülümsedim. “Bir erkek ve bir dişi daha.”

“Hangilerini istersin, tatlım?”

MUTLU SON

Yavrulara baktım, hepsi birbirine benziyordu. İki anne kedi kardeşti ve griyle siyah renkteydiler. Birkaç tane kaplumbağa kabuğu renginde, bir tane de sarı kedi vardı.

“Eğer erkekse sarı olanı alacağım.”

“Evet, sanırım öyle. Kontrol edeyim.”

“Peki ya dişiler, şimdi gitmeye hazırlar mı?”

“Evet, dokuz haftalıklar. Gerçekten iyi bir yuvaya gitmelerini istiyoruz. Onları alırsanız minnettar olurum.”

“Tamam, şu küçük gri olana ne dersiniz?” Onu elime alıp ters çevirdim, ah, bu da erkekti. Onu yere bıraktım.

Biraz daha koyu gri olan bana doğru geldiğinde onu elime alarak çevirdim. “Bu bir dişi.”

“Evet, o çok sevimli, gerçekten yaramaz.”

“Onu şimdiden sevdim, bunu da alacağız.”

“Onları sizin için bir kutuya koyayım. İçeriden bir tane getireceğim.” İçeriye doğru gözden kaybolunca ben de dışarı çıktım ve Christopher’la Eddie’yi dizlerinin üzerinde yavru köpeklerle çevrili vaziyette buldum.

“Bu köpekler ayakkabı yiyor mu?” diye sordu Christopher.

“Dışarıda bırakırsan yerler,” diye yanıtladı Keith kuru bir sesle.

Christopher etkilenmemiş bir şekilde dudaklarımı büzdü.

“Çok yemek yiyorlar mı?”

“Onlara ne verirsiniz yerler.” Keith kaşlarını çatarak Christopher’a baktı. “Daha önce hiç köpeğin olmadı mı?”

Christopher sinirlenmiş gibi gömleğini düzelitti. “Ben New York’tan geliyorum, büyürken hiç hayvanımız olmadı.”

“Ne diye buraya taşındın o zaman?”

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzdüm, Christopher da kendine aynı soruyu soruyor olmalıydı. “Taşralı bir kıza âşık oldum ve onu mutlu etmeye çalışıyorum, bu yüzden şimdi nasıl çiftçi olunacağını öğreniyorum.”

Keith önce güldü, sonra kıkırdadı. “Öğrenecek çok fazla şeyin var evlat, özellikle de kız bir kovboysa.”

Yavru köpekler etrafında daireler çizerken Christopher sessiz kaldı. “Şu kulakları dik olan küçüğü sevdim.”

“O bir dişi.”

“Sen hangisini sevdin, Eddie?”

“Ben bu küçük olanı sevdim.” Elini çiğneyen küçük bir yavru köpek vardı.

“Bu erkek mi?” Köpeği çevirdi. “Evet, öyle görünüyor.”

“O zaman bu ikisini alalım mı?”

Christopher elini yüzünden geçirdiğinde şimdiden pişman olduğunu görebiliyordum. “Sanırım.”

Eddie kendinden geçmiş gibi iki yavru köpeği kucağına alarak neredeyse seke seke arabaya geri döndü.

Ben de heyecanımı zor tutuyordum.

“Parayı sana sonra getirmem gerekecek, Keith, cüzdanım yanımda değil.”

“Sorun değil, tatlım, ne zaman istersen.”

Arabaya geri döndüğümüzde Jane’in elinde kutuyla beklediğini gördük. “Al bakalım, hayatım, aşılarını yaptırman gerekecek, daha sadece ilk aşılarını oldular.”

“Teşekkürler, Jane.” Kutuyu ondan aldım.

Christopher’ın gözleri benimkilere dikildi. “Kutuda ne var?”

“Yavru kediler.”

Gözleri büyüdü. “Çoğul olarak mı?”

“İki tane.”

“Kedilerin evlere ve spor çantalarına ne yaptığımı biliyorum, Hayden. Bunun için anlaşılmıştık.”

Keith’le Jane güldü, ben de öyle.

Christopher gülümsüyormuş gibi yaptığında onun tam anlamıyla bir ruhsal çöküşün eşiğinde olduğunu biliyordum. Arabaya bindik ve yavru köpekleri Eddie’yle birlikte arka koltuğa

koyduk. Kutudaki iki yavru kedi önde benim kucağımdaydı. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Keith gülümsedi.

“Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim,” diye mırıldandı Christopher alçak sesle.

Kıkırdadım, bu gerçekten çok komikti.

Garaj yolunda ilerlerken araba sessizdi. Christopher’ın tüm gücüyle dilini tuttuğunu biliyordum. Bana baktı. “Başından beri planın bu muydu?”

Kesinlikle.

“Ne demek istiyorsun?” Masum rolü yaptım.

“Nasıl oldu da komşularla tanışmaya gidip eve iki köpek ve iki kediyle döndüğümüzü bize anlatır mısınız?”

“Çiftliklerin hayvanlara ihtiyacı vardır.”

“İnek, Hayden, ineklere ihtiyacı vardır.”

“Güven bana, kedi ve köpeğe de ihtiyacı var.”

Gözlerini devirdi.

“Fare ve sıçan salgını mı olsun istiyorsun, Christopher?”

Bana bir bakış attı.

“Evet, bu doğru. Fareler ve sıçanlar bitlenir, bitler de derinin altına girip seni içten dışa doğru yer.”

“Bu bir şaka mı?” diye sordu dehşetle soluğu kesilerek.

“Hayır, son derece ciddiym. Evinde bit salgını olduğunda onlardan kurtulamazsın. Onları öldürmek için evi tam anlamıyla yakman gerekir. Kediler kemirgenleri ve haşereleri kontrol altında tutar, temiz ve bakımlı bir çiftliğin kilit noktası kedilerdir.”

“E neden sadece iki tane aldın o zaman? O şerefsizlerden dört tane almalıydık.”

Eddie arka koltukta kıkırdamaya başlayınca arkama döndüm ve iki yavru köpeğin zıplayarak Eddie’nin yüzünü yaladığını, onu sevgiye boğduklarını gördüm. “Sanırım senden hoşlandı, bebeğim.” Gülümsedim.

Christopher gözlerini dikiz aynasına çevirdi ve sırttı, o bile bunun ne kadar eğlenceli olduğunu inkâr edemiyordu. “Sakin ol, köpek, eve gider gitmez kurt öldürme eğitimine başlayacaksın.”

“Onu kim eğitecek?”

Christopher gözlerini kocaman açtı. “Hayden Whitmore.”

“Ne diyecektim tekrar söylesene?” dedi Christopher.

“Ellerindeki en büyük makaradan beş rulo kümes teline ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Ama köpek çitleri için gerekiyorken neden kümes teline ihtiyacım olsun ki?”

“Bunlara kümes teli deniyor ama sadece tavuklar için değil-ler.”

Christopher gözlerini devirdi. “Bu tel şirketinin pazarlama sorumlusu kim? Ne yaptıkları hakkında hiçbir fikirleri olmadığı çok açık.” Arabaya doğru yürümeye devam etti ve kapıyı açtı. “Buna ne için ihtiyacımız var demiştin?”

“Yavru köpekler büyüyene kadar dışarıda oynayabilecekleri geçici güvenli alanlar yapmak için. Serbestçe dolaşamazlar, çok küçükler ve kaybolurlar.”

“Emin misin?” Kaşlarını çattı. “Bu bana doğru gelmiyor.”

Kaşımı yukarı kaldırdım. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Bırakalım da serbest dolaşsınlar, bekçi köpeği tarzında bir şeyler koklasınlar.”

“Onlar daha bebek yavru köpekler.”

“Ben de onu diyorum işte, tel örgüler içinde tutulmak istemiyorlar. Bu aşağılayıcı bir şey.”

“Bu kadar erken yalnız bırakılamazlar.”

“Ama biz zaten içerdeyiz.”

“Christopher! Yap işte şunu,” diye bağırdım sabrım tükenince.

MUTLU SON

Gözlerini devirerek arabaya bindi. “Artık gidiyorum.”

“İyi.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Zamanı gelmişti.”

“Hem eve hırdavatçıdan bir sürü alet edevat alarak gelebilirim.” Göz kırparak apış arasını kavradı. “Alet edevat.”

“Tamam.”

“Belki de biraz daha hayvan alırım.” Sanki beni korkutmaya çalışıyormuş gibi rahatça omuz silkti.

“Tamam, eğer civcivleri varsa bana da birkaç tane al.”

“Ne?” dedi sinirle. “Ciddi olamazsın?”

“Ee... kümes teli alıyorsun sonuçta.”

“Of, Tanrı aşkına, Hayden. Yeter bu hayvan meselesi.” Eve doğru bakarak, “Eddie,” diye seslendi. “Acele et.”

Eddie evden fırlayarak çıktı ve ön koltuğa zıpladı.

Christopher güvenilir, küçük çiftçi çırağı olmadan hiçbir yere gitmiyordu. Uzaklaşarak gözden kaybolmalarını izlerken gülümsedim. Onları gönderdiğim ayak işleri hakkında yaptıkları konuşmaları hayal ediyordum da.

Christopher

Arabayı kalabalık park yerinde durdurduk. Her yerde römorklar ve kamyonlar vardı. Sığır açık artırmasına gelmiştik. Elliot’ı da benimle gelmeye zorlamıştım.

“Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim, orası kesin,” dedi Elliot etrafına bakarken.

“Neymiş o?”

“Nişanlın otuzbir çektirsin diye inek almayı.”

Arabayı kapatırken sıırıttım. “Al benden de o kadar.” Arabadan inip geniş çimenlikten geçerek salona doğru yürüdük.

“Bunu neden Hayden olmadan yaptığımızı tekrar söyler misin?”

“Ona sürpriz yapmak istiyorum. Şimdiye kadar her şeyi o aldı ama... ben...” Omuz silktim.

“Sen ne?”

“Dürüst olmak gerekirse bu çiftlik olayını seviyorum ve seveceğini bildiğim bir şeyle ona sürpriz yapmak istiyorum. Anlamlı bir şeyle.”

“Tamam, bu mantıklı.” Kaşlarını çattı. “Sanırım.” Salonun köşesinden döndük ve olduğumuz yerde kalakaldık.

“Bu da ne böyle?” diye fısıldadım.

Milyonlarca insan vardı, inekler ortadaydı ve müzayedeci o kadar hızlı konuşuyordu ki, onu anlayamıyordum bile.

“Times Meydanı’nın kafayı bulmuş hali gibi.” Elliot kaşlarını çattı.

“Planımız ne?” diye sordu Elliot etrafına bakınırken.

“Beş tane güçlü görünen erkek dana alacağız ve sonra buradan siktir olup gideceğiz.”

“Hepsi erkek mi?” Kaşlarını çattı.

“Evet,” diyerek omuz silktim. “Hayden’ın ihtiyacı olan bu.”

“Bu çok aptalca.”

“Bunun neresi aptalca?”

“Bir düşünsene, hangisi daha azgın olur? Birlikte bir padokta sıkışmış beş erkek mi, yoksa yan padokta becermeyi hayal edebilecekleri dört ateşli, büyük memeli hatuna sahip üç erkek mi?”

Gözlerimi kısıtım. “İnek pornosuna ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Yüzde yüz.”

“Tamam, üç erkek, dört dişi.” Bir an düşündüm. “Belki de dört erkek ve üç dişi.”

“Hayır, çeşitliliğe ihtiyaçları var.”

“Tamam, dört erkek ve beş dişi. Ama seksi dişiler olması gerek.”

Etrafına bakınan Elliot başını salladı. “Bu çocuk oyuncağı olacak, inekleri tanıyan biri varsa o da biziz.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

MUTLU SON

“İkimiz de zamanında çok inek becerdik ne de olsa.”
Sırıttım, sonra da kıkırdadım. “Çok doğru.”

Üç Ay Sonra

“Hayır, hayır, konsantre ol ve beni dinle. Buradan...” Öğretmen Bay Enid kalemiyle kâğıdı işaret etti. “...şuradakine doğru gidiyor, geçen gün yaptığımız gibi, hatırladın mı?”

Eddie sönmüş bir şekilde yemek masasındaki sandalyesinde arkasına yaslandı.

Midemin bulandığını hissediyorum.

Bunu izlemek çok zordu. Eddie okuma ve yazma derslerinde zorlanıyordu ve ona nasıl yardım edeceğimizi bilmiyorduk.

Sanki biz bunu başarana kadar hayatındaki her şey askıya alınmış gibiydi. Okuma yazma bilmediği sürece McDonalds’ta bile çalışamazdı.

Çiftliği çok seviyordu ve Hayden’la çalışmaktan çok mutluydu. Hem de bu aile zamanına ihtiyacı vardı, olduğunu biliyorduk. Ama aklımızın bir köşesinde onun kaderinde daha fazlası olduğunu da biliyorduk. Kaderinde olan şeyi başarmak için de bu okuma yazma olayını halletmesi gerekiyordu.

“Tekrar üzerinden geçelim, Eddie, bu sefer konsantre olmanı istiyorum.”

“Konsantre oluyor zaten,” diye çıkıştım.

Öğretmen başını kaldırdı. “Kusura bakmayın ama Bay Miles, dersimi bölemezsiniz. Eduardo’nun daha çok çalışması gerekiyor.”

“Bugünlük bu kadar,” diyerek sözünü kestim.

Eddie bana gülümsediğinde yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum.

“Aslında.” Seçeneklerimizi düşünürken duraksadım. Hayden bir hafta önce onu kovmak istemişti, bense onu vazgeçirmiştım. Bugün özellikle derse girmek için işten eve erken gelmiştim. Hay-

den haklıydı, bu iş yürümüyordu. “Hizmetlerinize artık ihtiyacımız olmayacak. Öğretme tarzınız Eddie için işe yaramıyor.”

Eddie gülümsemesini bastırmak için altdudağını ısırды.

“Lütfen bize size borçlu olduğumuz her şeyin faturasını gönderin.”

“Hata yapıyorsunuz,” diye cevap verdi Bay Enid.

“Katılmıyorum. Her şey için iyi şanslar.” Elini sıkarak aynı-sını yapması için Eddie’ye de işaret ettim. “Teşekkür ederim,” dedi Eddie terbiyeli bir şekilde.

Eddie’yle birlikte Bay Enid’in çıkıp arabasına binmesini izledikten sonra Eddie’ye döndüm. “Ne mankafa ama.”

Eddie sırtıttı. “Belki de.”

Pencerenin önünde durmuş Londra’nın silüetine bakıyordum, aklım kilometrelerce uzakta, evde olan Eddie’deydi.

“Neyin var senin? Dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi görünüyorsun,” diye sordu Elliot arkamdan.

“Aklımda çok şey var,” diyerek iç geçirdim.

“Ne gibi?”

“Eddie konusunda doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum, belki de onu okula göndermeliydim. Dil engeliyle mücadele ediyor ve bunu onun için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmiyorum.”

“Ona özel öğretmen tuttuğunuzu sanıyordum?”

“Tuttuk... tutmuştuk, haftada dört kez eve geliyordu. Ama o... her şey gerçekten zor geliyormuş gibi görünüyor. Onun ne kadar zeki olduğunu biliyorum, neden bu kadar zorlandığını anlamıyorum. Mesele şu ki, daha önce hiçbir dilde okuyup yazmadı, bu yüzden buna yeni bir dil eklemek başka bir zorluk seviyesi. Belki de onu okula göndermeliyiz?”

“Bunu daha önce yapmamanızın sebebi neydi?” Kaşlarını çatdı.

MUTLU SON

“Hayden onu kötü kalpli çocuklarla sosyal ortamlara sokmadan önce kendi içinde güvende hissetmesini istiyor. Onu zorlarlarsa kendini kaybedeceğini düşünüyor.”

“İyi bir nokta. Ona burada bir iş bulabilir miyiz?”

“Sorun da bu zaten. Okuma yazma bilmeden posta odasında bile çalışamaz. Bu gerçekten şu anda hayatında çok büyük bir engel ve ona yardım etmenin, motive etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Elliot bir süre düşündü. “On dört yaşında bir oğlanmışım gibi düşünmelisin.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“On dört yaşındayken seni ne motive ederdi?”

Bir an düşündüm. Aklıma yeni bir plan gelince sııttım. “İşte bu.” Sırtına sert bir şaplak attım. “İşte bu be.”

Elliot kıkırdadı. “Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?”

“Emin olabilirsin.”

Uzun ve dolambaçlı araba yolundan evimize doğru giderken tarlada muhteşem bir şey gözüme çarptı. Hayranlıkla bakarak arabayı durdurdum.

Güneş dağın üzerinden yavaşça batıyor, çayırlar altın renkleriyle dans ediyordu. Eddie traktörü sürerken Hayden iki yavru köpekle birlikte arkasında oturuyordu. Gülüyor, konuşuyor ve hayatlarının en güzel zamanını geçiriyorlardı. Arada bir yavru köpekler havlıyor, Hayden’la Eddie tüm zamanların en komik esprisini duymuş gibi kahkahalarla gülüyorlardı.

Onlar beni görmese de vücudumdaki her hücre onları görüyordu.

Ruhlarından dışarı sızan mutluluğu hissedebiliyordum.

Bu çiftlik, bu insanlar, bu hayat.

Üçümüzün ait olduğu mükemmel bir yerdi.

Birlikte.

Yaşamak için daha mutluluk verici bir yer isteyemezdim...
Eddie'nin evim diyebileceği bir yer.

Buranın İspanya olmadığını ve aşmamız gereken daha çok engel olduğunu biliyordum ama üçümüzün arasında çok büyük bir sevgi vardı.

Tepede gözden kaybolana kadar onları izledim, beni hâlâ görmemişlerdi ve muhtemelen saatlerce eve dönmeyeceklerdi. Burada yaptıkları şey buydu, Tanrı bilir nereye kayboluyorlardı.

Eve doğru ilerleyip içeri girdiğimde kedilerimiz Sylvester'la Minnie'yi ateşin önünde uzanmış, kütük gibi uyurken gördüm.

Rahatlamış hallerine baktım. "Siz iki vahşi yaratığın bugün hiç fare yakalayıp yakalamadığını sorabilir miyim?"

Kelimeyi dudaklarımı oynatarak tekrar ederken kaşlarımı çattım.

Fareler.

"Fareler, siz ikiniz bugün hiç o farelerden yakaladınız mı?"

Uyumaya devam ettiler.

Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarırken, "Bu evde siz ikiniz hariç herkes çarkı döndürmek için çalışıyor," dedim. "Siz de burada üzerinize düşeni yapmaya başlasanız iyi edersiniz, yoksa bu iş biter. Artık şömine ve bedava yemek yok."

Kanepedeki minderlerden birini yanlarında yere koydum.

"Çünkü eğer bitlenir ve evi yakmak zorunda kalırsak sizi evin içinde bırakırım." Şöminenin önüne, yanlarına uzanarak başımı mindere koydum.

Sylvester sanki evde olduğumu yeni fark etmiş gibi başını kaldırdıktan sonra kalktı, yanıma gelip üzerime oturdu. "Ben koltuk değilim, biliyorsun değil mi?"

Çenesini kaşıdığımda mırıldanarak gözlerini kapattı, rahatlamıştı ve bir kral gibi yaşıyordu.

Bu yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu. Bu kediler hayatları buna bağlı olsa bile bir fare yakalayamazlardı.

MUTLU SON

“Belki de bunun yerine yemek pişirmeye başlamanız gerekiyordur.”

Hayden

Kapı *tak, tak* çaldı.

Eddie’nin yeni öğretmeni gelmişti. Merdivenden hızla indim ve kapıdaki kişiyi görünce olduğum yerde durdum.

Bomba gibi İspanyol kökenli bir kızdı, kıvrımlı ve göz alıcıydı, yirmili yaşlarının sonunda görünüyordu. Uzun, siyah bir kalem etek ve dar bir kazak giymişti, uzun siyah saçları açık ve dolgundu. Tam bir *Sofía Vergara** havası vardı.

Yürüyen bir seks bombasıydı.

“Merhaba, benim adım Lucia. Eddie’yi görmek için geldim. Ben yeni öğretmeniyim.”

Tamamen şok olmuş bir şekilde ona bakakaldım...

Ona ne öğreteceksin sen?

Eddie ona bakarken gözleri kocaman olmuştu. “Ben... Ben... Ben... Eddie,” diye kekeleyerek göğsünü işaret etti.

Ona verdiği tepki karşısında gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm.

Christopher Miles... seni yılan.

“İçeri gel.” Gülümsedim.

Eddie, “Bir... bir içecek ya da başka bir şey ister misin?” diye dakikada bir milyon kilometre hızla teklifte bulundu.

“Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim, Eduardo.” Sakince gülümsedi, tanıştığı her erkeğin ona bu tepkiyi verdiği belliydi.

Eddie ona bakarak şapşalca gülümsedikten sonra bunu benim de gördüğümünden emin olmak için gözlerini bana çevirdi.

Şeytani.

“Bugün sadece birbirimizi tanıyalım, Eddie,” dedi. “Belki bana çiftliğinizi gezdirirsin.”

* Kolombiyalı oyuncu, model, komedyen, TV sunucusu ve yapımcı. (ç.n.)

Eddie'nin gözleri heyecanla açıldı. "El...elbette," dedi nefesi kesilerek. Gözleri önce bana, sonra Lucia'ya, sonra tekrar bana kaydı. O kadar heyecanlıydı ki, nereye bakacağını bilemiyordu.

Sonraki iki saat boyunca Eddie'nin Lucia'nın ağzından çıkan her kelimeyi dinlemesini izledim. Onu traktörle gezdirmiş, çitliğimiz ve hayvanlarla ilgili her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. Bundan çok memnundum çünkü Lucia artık onun ne kadar açık göz olduğunu görebiliyordu.

Genç kadın nazik ve düşünceliydi, Eddie şimdiden önceki öğretmeniyse olduğundan çok daha ilgiliydi.

"Yarın görüşüyor muyuz, Eddie?" diye sordu.

Eddie şapşalca gülümsedi. "Tamam."

"Baban bunu her gün yapmamızı istiyor."

Eddie'nin gözleri heyecanla açıldı. "Kulağa harika geliyor," dedi soluğu kesilerek. "Gerçekten, gerçekten harika."

Eminim öyledir... seni küçük iblis, seni.

Onu uğurlamak için ön kapıdan çıkınca pencereden onları izledim. Eddie heyecanla parlıyordu ve itiraf etmeliydim ki, ben bile onun adına heyecanlıydım.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Christopher'ın arabasının garaj yoluna girdiğini duyunca onu karşılamak için dışarı çıktım.

Arabadan inerek, "Selam," dedi ve beni kollarına alarak usulca öperken dili hafifçe benimkine dokundu.

"Bana bunu bilerek yapmadığımı söyle." Ona bakarak sıırtım.

Bana seksi bir şekilde göz kırptı. "Her ne gerekiyorsa."

Düğün

Çiftlik yemek şirketi personeli, çiçekçiler ve barmenlerle dolup taşıyordu.

İnsanlar masaları taşıyor, büyük beyaz çadırlar kuruluyordu ve her yerde çiçekler vardı. Ailemin ABD'de Finger Lakes'te

MUTLU SON

bulunan çiftliğindeki yarınki düğünümüz için hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu.

Burada evlenmek istiyordum, burası ailem ve benim için çok önemliydi. Bu çiftlik benim ruhumun özüydü, ruh eşimle evlenmek ancak burada mümkün olabilirdi.

Christopher çiftliğimizde evlenmeyi gerçekten çok istiyordu ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu öğrenince vazgeçmişti.

Eddie'yle ben bir haftadır buradaydık, Christopher da çarşamba günü işten sonra buraya uçmuştu.

Pazartesi günü Christopher'la birlikte Maldivler'e balayına gidecektik. Annem, babam ve Eddie ise İngiltere'deki çiftliğimize döneceklerdi. Şu anda orada birkaç günden fazla yalnız bırakamayacağımız kadar çok iş vardı.

İyi haber şuydu ki, annem ve babamın artık burada tam zamanlı bir yöneticileri vardı, bu yüzden istedikleri zaman seyahat etmekte özgürlerdi. Eddie annem ve babamla çok yakınlaşmıştı, özellikle babam onu kanatlarının altına almıştı ve artık çiftliğimize uzun süreler boyunca bizi değil de Eddie'yi görmek için gelip kaldıklarından emindim.

Miles ailesinin tamamı da gelmişti ve şehirdeki bir otelde kalıyorlardı. Bu akşam burada sadece iki aileyle birlikte büyük bir düğün öncesi yemeği yiyecektik.

Ailelerimiz bir araya geldiğinde hep gergin oluyordum. Çok farklılardı ve de babam çok sert, sözünü sakınmayan biri olabiliyordu. Sorun çıkmasın diye herkes dikkatli davranıyordu.

Tristan'm oğulları her zaman harika birer kaynaşma sebebiydi, nerede olurlarsa olsunlar uyum sağlıyorlardı ve daha fazla bebek geldikçe işler daha yoğun ve daha telaşlı hale geliyordu. Eddie geniş ailenin yanında hâlâ sessizdi, bunu aşacaktı, aşacağını biliyordum. Sadece ne zaman bir araya gelsek o kadar çok şey oluyordu ki, sessiz kalıyor ve araya kaynamaya çalışıyordu.

Onu bizim tanıdığımız gibi tanıyıp sevecekleri günü iple çekiyordum.

“Tamam, bebeğim.” Christopher ellerini kalçama koyarak beni usulca öptü. “Artık gidiyorum. Birkaç saat içinde dönerim.”

“Tamam.” Onu tekrar öptüm, dudaklarımız birbirinin üzerinde gezindi.

Christopher bu akşamki yemekten önce kardeşleriyle bir şeyler içmeye gidecekti. Her zamanki gibi yakınlardı, birlikte vakit geçirmek için ellerine geçen her fırsatı değerlendiriyorlardı. Dördü geçen ay bekârlığa veda partisi için Vegas’a gitmişlerdi. Orada ne yaptıklarını bilmiyordum ama Christopher eve döndüğünde üç gün boyunca uyumuştı. Gülmekten ve içmekten sesi o kadar kısılmıştı ki, neler olup bittiğini hayal etmek bile istemiyordum.

“Yarın.” Dudaklarıma doğru gülümseyerek beni şimdi ve buraya geri döndürdü.

“Yarın...” Kalbim kabarırken saçlarımı iki eliyle kavrayıp beni tekrar usulca öptü.

“Tanrım, karım olman için sabırsızlanıyorum.”

Dudaklarına doğru gülümsedim. Birbirimize çok âşıktık.

Birlikte kurduğumuz hayat ikimizin de hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Eddie’nin hayatımızın bir parçası olması büyük bir hediye idi, o çok özel bir insandı. Şimdiye kadar tanıdığım en nazik, en düşünceli insandı.

Komik, zeki, hazırcevap ve akıllıydı. Çok da çalışkandı, çiftliğimizin en iyisiydi. Sabahları ilk o kalkıp hayvanlara bakıyor ve her gece onları en son o kontrol ediyordu.

Kaosun içinde, köpeklerimizin, kedilerimizin ve ineklerimizin sevgisiyle kendini bulmuştu, o bizim kralımızdı. Hepimizi bir arada tutan bağıdı.

Kurumsal Miles dünyasının ona göre olup olmayacağından emin değildim. Christopher bunun, çiftliğin onun için her şey

MUTLU SON

olduğu, inşa edilmesine yardım ettiği evi olduğu aydınlanma aşaması olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Ama eninde sonunda Eddie'nin daha fazlasına ihtiyaç duyacağını ve Miles Medya için çalışmaya başlayacağını düşünüyordu.

Bense... o kadar emin değildim.

Onun sırt çantalı gezginler pansiyonunda barmenlik yaptığı zamanı, hiç tanışmamış olsaydık hayatının nasıl olacağını düşünüyordum ve bunu hayal bile edemiyordum. Şu anda yaşadığımız hayattan çok uzak görünüyordu.

İyi olup ne yaparsa yapsın başarılı olabilirdi, onda öğretilemeyen türden derinden gelen bir dayanıklılık vardı. Ama artık öyle olmak zorunda olmadığı için mutluydum. Yumuşak ve savunmasız olabilir, sadece olduğu kişi için sevebilirdi.

Hayatta hangi yolu seçmek istiyorsa seçebilirdi.

“Sarhoş olma,” diye hatırlattım Christopher’a. “Bu akşam yemeğimiz var, unutmadın değil mi?”

“Biliyorum.”

“Evet, her zaman bildiğini söylüyorsun ama ne zaman kardeşlerinle bir araya gelsen beyninde bir şeyler kopuyor.”

Sırıttı. “Çünkü onların hepsi kahrolası alkolik. Bana grup baskısı yapıyorlar.”

Kıkırdadım. “Tabii yapıyorlardır, içlerinde en kötülerini sensin.”

“Birkaç saat sonra görüşürüz.” Eski püskü kamyonetine binip garaj yolundan çıkışını izledim. Gözden kaybolurken gülümse-dim. Çok şey değişmişti, buraya ilk geldiği zamanı hatırlıyordum da ona kiralattığım kırmızı araçtan çok utanmıştı. Şimdi o da eski püskü arabaları tercih ediyordu, bunların kendisini daha sert hissettirdiğini düşünüyordu.

Kimi kandırdığını bilmiyordum, konu arazi olduğunda asla sert olamazdı.

Kedilerimiz bile ona patronluk taslıyordu, o kocaman bir kalbi olan yufka yüreklinin tekiydi.

Uzaktan gelen sesi duyunca başımı çevirdim ve Eddie'nin traktörün üzerinde babamı takip ettiğini gördüm.

Şimdi nereye gidiyorlardı?

“Bugün çitleri tamir edecek vaktimiz yok, çocuklar. Organize etmemiz gereken bir düğün var.”

Eve girip merdivenlerden çıktım ve kapının arkasında asılı duran elbise çantasının fermuarını açarak hayatımda gördüğüm en güzel gelinliğe sevgiyle baktım.

Kalbim küt küt atıyordu.

Yarın evleniyorum.

Christopher

Kadeh kaldırmak için hep birlikte içkilerimizi tutuyorduk. “Hayden’a.” Jameson gülümsedi.

Hepimiz, “Hayden’a,” diye tekrar ettik.

“Buna inanabiliyor musunuz?” Sırıttım. “Onu benimle evlenmeye nasıl ikna ettiğimi asla bilemeyeceğim.”

“Ben de öyle,” diye katıldı Tristan. “Zavallı kız fırsatı varken kaçsa iyi olur.”

Elliot kıkırdadı. “Acele edip yüzüğü tak ki, geri adım atamasın.”

Hep birlikte geleneksel Blue Label viskimizden bir yudum aldık. “Tuhaf bir gün, değil mi?”

“Nasıl yani?”

“Aramızda evlenen son kişi benim.”

“Bir devrin sonu.” Jameson neredeyse üzgün bir şekilde başını salladı.

“Öyle,” diyerek hemfikir olduk dalgınlaşarak.

“Ve hiçbirimiz düşündüğümüz gibi bir kızla evlenmedik,” diye yanıt verdi Tristan.

“Ben evlendim.” Elliot dalgın bir şekilde gülümsedi. “Hayatımdaki kızla evlendim.”

MUTLU SON

Jameson gözlerini devirdi. “Acınacak haldesin, biliyorsun değil mi? O resimleri yapanın o olduğunu bile bilmiyordun.”

“Ama yaptı.” Elliot kadehini şerefe der gibi kaldırırken sııttı. “Ama yaptı. Sanatı her zaman kalbimdeydi.”

Hepsi tiksintiyle inledi.

“Dediğim gibi, acınası.” Jameson dudağını büzdü. “Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Harvey bu akşam bana evlat derse onu yere sereceğim,” diye ekledi.

Tristan kıkırdadı. “Lütfen bunu yap, senin kıcını tekmelediğini görmek için iyi para öderim.”

“Bunu görmek isterdim,” diye cevap verdim. “Seni gözleri kapalı olarak öldürebilir.”

“Bundan hiç şüphen olmasın,” diye katıldı Elliot. “O sert bir orospu çocuğu.”

“Peki Miles kardeşler için sırada ne var?” diye sordu Elliot. “Bundan sonra ne olacak?”

Jameson omuz silkerek, “Çocuklarımızın büyüüp işleri devralmalarını izleyeceğiz,” diye cevap verdi.

“Yeni Nesil Miles.” Hüzünle gülümsedim. “Bir devrin sonu.” Elim kalbimin üzerine koydum. “Yapmayın, bu beni üzüyor. Hikâyelerimizin bitmesini istemiyorum, sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.”

Jameson kadehlerimizi tekrar doldurdu.

“Sarhoş olmaya iznim yok,” dedim. “Uyarı aldım.”

“Siktir et.” Kadehimi ağzına kadar doldurdu. “Henüz evli değilsin.” Kadehini bir kez daha kaldırıncı hepimiz gülümsedik, onun kadeh kaldırmaları her zaman efsanevi olmuştu ve yaşlandıkça bir şekilde onları daha çok takdir eder hale gelmiştik. Kadehlerimizi onunkine doğru kaldırdık.

“Yeni nesil Mileslara, daha harika, daha hızlı, daha sert yaşasınlar ve iblisler gibi sikişsinler.”

Tristan’ın içkisi burnuna kaçtı. “Ve kızlarımın sonsuza dek bakire kalmalarına, böylece kimseyi öldürmek zorunda kalmam.”

“Bu da var.” Elliot başını salladı.

Hepimiz kıkırdayarak bir dönemin kapanışına ve bir diğerrinin açılışına, hayallerle fantezilerin gerçekleşmesine kadeh kaldırdık.

“Mileslarm yeni nesline.”

Hayden

Bahçede peri ışıklarından bir gölgeğin altında oturuyorduk; müzik çalıyordu ve hepimiz yarınki büyük gün için dinleniyorduk. Harika yemekler, harika arkadaşlar, bir araya gelen harika ailelerle akşam yemeği mükemmel geçmişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, erkekler söz verdiklerinden daha çakırkeyiflerdi, her zamanki gibi komiktiler. Bu dörtlü bir araya geldiğinde bir beyinleri daha çıktığına yemin edebilirdim. Alaycılık ve espri onların tek diliydi.

Tatlılar servis edilmişti. Ben de etrafta dolaşıp birkaç tabak topladım.

Tüm çocuklar kendi aralarında konuşup sohbet ederken kahkahalar yükseliyordu.

Eddie sessizdi ve kendini geride tutuyordu, onu üzecek bir şey olup olmadığından emin değildim ama kendisi gibi davranmıyordu.

Eddie birkaç tabak toplamama yardım ederken babam da ediyordu. Onları mutfaktaki yemek şirketi personelinin yanına götürdük.

Harry mutfaktan içecek bir şeyler alıyordu.

“Merhaba, evlat,” dedi babam.

Harry ters bir şekilde babama baktı. “Bana öyle deme.”

Eddie’nin sırtı dikleşti.

“Bir çocuğa göre her şeye fazlaca hakkın olduğunu sanıyorsun,” diye homurdandı babam.

MUTLU SON

Of siktir.

“Herkes dışarı.” Sahte bir şekilde gülümsedim. *Lütfen ayıyı dürtme, Harry.*

Gece mükemmel geçiyordu, bunu mahvetme.

“Hakkım olduğunu falan sanmıyorum,” dedi Harry tükürüyormuş gibi öfkeyle. “Ve ses tonunu hiç beğenmedim, Harvey.”

Of, kahretsin.

“Kimin ses tonunu beğenmiyorsun, evlat?” dedi babam sinirle.

“Bana öyle deme dedim,” diye karşılık verdi. “Sağır mısın sen?”

Tanrım, bu çocuk. Çok inatçıydı, gerçekten de onunla zor başa çıkıyorlardı.

Eddie babamın önüne geçti. “Onunla bu şekilde konuşma.” Harrison’ın göğsünü dürttü. “Özür dile.” Onu tekrar dürttü. “Hemen.”

Harry de onu dürttü. “Hayır. Ben yanlış bir şey yapmadım. Bana öyle denmesini istemiyorum, o yüzden dilemeyeceğim.”

“Ona saygısızlık ediyorsan bana da ediyorsun demektir. Özür dile. Şimdi.” Eddie, onu göğsünden itince Harrison geriye doğru sendeledi.

Lanet olsun.

“Kesin şunu çocuklar,” diye çıkışarak Patrick’e döndüm. “Git babanla Christopher’ı getir.”

Patrick ne yapacağını bilemez bir halde açılmış gözleriyle bana bakıyordu.

“Hemen.”

Harry, Eddie’yi tekrar itince Patrick destek getirmek için dışarı koştu.

“Siz ikiniz, kesin şunu,” diye homurdandı babam.

Eddie, Harrison’ı gömleğinden yakaladı. “Hemen Harvey’den özür dileyeceksin... yoksa sana gösteririm.”

“Bunu nasıl yapacaksın, pısırik?” diye karşılık verdi Harrison. “Kavga bile edemiyorsun.”

Babam başını arkaya atarak kahkaha attı, bunun komik olduğunu düşünüyordu.

“Kes şunu,” diye bağırdım. “Baba, bu hiç komik değil.”

Çocuklar birbirlerine sarılıp güreşmeye başladılar.

“Ahhh, ne yapıyorsunuz siz?” diye fısıldadım öfkeyle onları ayırmaya çalışırken. “Kesin şunu.”

Eddie, Harrison’ı ön kapıya doğru itti. “Dışarı çık, kışını tekmeleyeceğim.”

“Gel bakalım, tatlı çocuk,” dedi Harrison tükürüyormuş gibi. “Ben senin sikik kışını tekmeleyeceğim.”

Birbirlerini ön kapıya doğru iterlerken, ben arka kapıya koşarak, “Christopher,” diye seslendim.

Siktir, neredeydi bu adam?

Claire yüzümü görünce hemen ayağa kalktı.

Herkes kargaşanın ne olduğunu görmek için başını kaldırıp masadan kalktı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Claire.

“Harrison’la Eddie kavga ediyor.”

“Ne?” Gözleri açıldı. “Nerede?”

“Ön tarafta.”

İkimiz de koşarak eve girip ön kapıdan dışarı fırladığımızda Eddie ve Harrison’ın karanlıkta yerde yuvarlanıp dövüştüklerini gördük.

“Ahhh, Harry,” diye bağırdı Claire. “Kes şunu.”

Eddie, Harry’nin yüzünü yere yapıştırarak, “Özür dile,” diye bağırdı.

Harry, “Cehenneme git,” diyerek ağzındaki toprağı tükürdü.

Tristan ve Christopher evin yan tarafından koşarak geldiler. “Ne oluyor lan?” diye bağırان Tristan, Eddie’yi Harrison’ın üzerinden çekerek geriye fırlattı.

“O başlattı,” diye bağırdı Harrison.

“Özür dile, seni korkak,” diye haykırdı Eddie. “Hemen şu anda özür dile, yoksa kıcını tekrar tekmelerim.”

Christopher’ın ve benim gözlerimiz hissettiğimiz şaşkınlıkla irice açıldı, Eddie’nin bu yönünü hiç görmemiştik.

“Ne oldu?” Tristan, Harrison’a ters ters bakıyordu. “Ne için özür dilemen gerekiyor?”

Harrison omuz silkti. “Bana evlat denmesini istemiyorum. Bu saçmalığa katlanmayacağım.”

Arkamızdan yüksek sesli bir kahkaha gelince döndük ve bunun gördüğü en komik şey olduğunu düşünen oldukça çakırke-yif Jameson’ı gördük. Havaya sahte yumruk atarak, “Dövüş, dövüş, dövüş,” diye tezahürat yapıyordu.

Onu gören Tristan’ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Siktir git, salak.”

“Harvey’den hemen özür dile,” dedi Eddie.

Harry gözlerini kısarak dik dik Eddie’ye baktı. “Özür dilerim.”

“Ne için özür dilersin?” diye bağırdı Eddie.

Harrison derin bir nefes verdi. “Kaba davrandığım için özür dilerim, Harvey.”

Eddie sanki işi bitmiş gibi ellerinin ve tişörtünün tozunu silkeleyerek içeri girdi. Harrison da onu takip edince Tristan kavganın gerçekten bittiğine güvenemeyerek peşlerinden girdi.

Claire, Christopher ve ben şok olmuş bir halde duruyorduk. “Eddie’yi hiç böyle görmemiştim,” diye mırıldandım. “Çok üz-günüm, haddini açtı. Harry’yi azarlamak ona düşmez.”

“Harry çok zor biridir. Muhtemelen bunu hak etmiştir,” diye fısıldadı Claire. “Üzgün olan benim.” Claire eve girince babam önce gülümsedi, sonra kıkırdadı. “Bu harika,” dedi gülerek.

“Bu harika falan değıl, baba!” dedim şaşkınlıkla. “Onun bu yönünü hiç görmemiştim.”

“Eddie’nin bu kadar uzun süre tek başına nasıl hayatta kalabildiğini düşünüyordun?”

Christopher ve ben ne diyeceğimizi şaşırarak ona baktık.

“O kimsenin saçmalığına katlanmaz ve en sonunda bunu yeni hayatına da taşıyor. Onlardan saygı talep etmesinin zamanı gelmişti.”

Christopher ellerini saçlarının arasından geçirdi. “*Siktir.*”

İçeri girdiğimizde çok mahcup duran Harrison ve Eddie’nin kanepede oturduklarını, Tristan’ın da aralarında olduğunu gördük.

Jameson ve Elliot birbirlerine sahte yumruklar atarak oturma odasında şov yapıyorlardı. Herkes ciddi davranırken bu iki sarhoş şapşal aslında çok eğleneliydi.

Eddie’nin gözleri Christopher’inkilerle buluşmak için yukarı çevrildi. Christopher ona göz kırpınca her şeyin yoluna gireceğini anlayan Eddie’nin omuzları biraz gevşedi.

İçten içe gülümsedim, sanırım babam haklı olabilirdi.

Eddie bu akşam onların saygısını talep etmiş, en sonunda yeni hayatında hak ettiğini bildiği şeyi isteyememe engelini aşmıştı.

Bunun için ona kızamazdım.

Nasıl kızabilirdim ki?

Yürü, bebeğim.

“İşte bu, bebeğim.” Babam bana gülümsedi. “Kesinlikle nefes kesici görünüyorsun.”

Çiçeklerle süslü koridorun ucunda duruyorduk, düğün marşı çalıyordu, arkadaşlarımız ve ailemizin önündeydik, duvağım yerli yerindeydi.

Üzerime oturan dantel gelinliğim peri masalım için mükemmel bir finaldi.

Hayalimdeki gelinlikle hayalimdeki adamla evleniyordum.

Christopher ve Eddie diğer uçta beni bekliyorlardı. Siyah smokinleri ve parlak, mutlu gülümsemeleriyle.

MUTLU SON

Koridorda attığımız her adımda kaderim biraz daha yerine oturuyordu. Kalbim göğsümün içinde serbest düşüşe geçiyordu.

Oydu. Her zaman oydu.

Bugün Christopher Miles’la evleniyordum.

En sonunda koridorun sonuna geldiğimizde babam iki yanağımdan öptü, ben de Christopher’a döndüm.

Beni öptü ve heyecanla ayak parmaklarının ucunda yükseldi, kocaman güzel gülümsemesi yüzündeydi.

Kalbim dopdoluydu.

Ve en yakınımız olan herkes bizi izlerken hayatımın aşkıyla evlendim.

Oda sıcak ve buharlıydı, tenim terle kaplıydı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim, kuvvetle duvara vuran yatağın sesi yüksekti.

Saçlarımdan tutarak başımı geriye çeken Christopher, “Sikimi iyi bir eş gibi içine alıyorsun,” diye homurdandı. Arkamda duruyordu, bacakları iki yana açıktı ve kalın uylukları her giriş çıkışında kasılıyordu.

Vücudum sert ereksiyonunun etrafında dalgalanırken kasıldım.

Vay canına...

Tüm balaylarının balayıydı.

Artık tamamen ehlileşmişim.

Saatlerdir... günlerdir birbirimizi beceriyorduk.

Elleriyle saçlarımı kavrayarak başımı geriye doğru çekti, böylece gözlerim onunkilerle buluştu. “Ağzınıza boşalacağım, Bayan Miles.”

Ona bakarak gülümsedim ve dudaklarımı yaladım.

Lütfen.

İskele tahtasından el ele yürüyerek geçtik. “İyi günler, Bay ve Bayan Miles.” Kaptan gülümsedi. Personel, beyaz ve lacivert üniformaları içinde bizi karşılamak için sıraya girmişti. Bir de-

javu hissine kapılmaktan kendimi alamadım. Bunun gibi bir yerde çalışmamızın üzerinden çok da fazla zaman geçmemiş gibi görünüyordu.

Christopher'm süper yatına biniyorduk ve bunu her yapışımızda çok çılgınca ve gerçeküstü geliyordu.

Sanki iki farklı hayatımız varmış gibiydi; Eddie ile Londra'daki aile çiftliğimizdeki hayat ve Eddie ailemle kalırken yaşadığımız zengin ve ünlülerin hayatı.

Yatlar, özel uçaklar, resmi kıyafetli balolar, egzotik insanlar ve yerler.

Fransa'nın güneyindeki St. Tropez'deydik. Özel jetle gelmiştik ve şimdi yatta geçireceğimiz bir haftamız vardı.

Çılgıncaydı... benim için bile.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yata çıkarak içeri girdik. Merdivenlerden yatak odamıza çıkıp etrafa bakındım. Büyük cam pencerelerden marina manzarasına bakarken Christopher'ın elleri arkamdan yılan gibi bana dolandı. "Sonunda... buradayız," diye fısıldadı yanağıma doğru. "Hadi, işe koyulalım." Ereksiyonu kalçama batıyordu.

"İşe falan koyulmuyoruz, birazdan burada olacaklar."

"Gelmeleri saatler sürer, hep geç kalıyorlar."

Bir boru sesi duyarak baktığımızda Basil, Bernadette, Bodie ve Kimberly'nin kabare kıyafetleri içinde ahşap iskelede ilerlerlerken yüksek sesle gülerek sohbet ettiklerini gördük.

"Hay sikeyim," diye fısıldadı Christopher.

Bir kahkaha patlattım. Şatafatlı tatillerimizin en güzel yanı, arkadaşlarımızı da getirebiliyor olmamızdı.

Üç Yıl Sonra

Pembe battaniyesinin içinde sımsıkı sarılmış küçük kıza baktım, Christopher'la benim mükemmel bir karışımımızdı.

Evelyn Grace Miles bir haftalıktı ve bugün onu eve götürecektik.

Saatime baktım. “Nerede kaldı bunlar?”

Christopher ve Eddie bizi almaya geleceklerdi ama geç kalmışlardı ve ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Hayatımızda çok şey değişmişti.

Eddie artık yasal olarak bizim oğlumuzdu; onu on sekiz ay önce evlat edinmiştik. Her yıl tatil için İspanya’ya gidiyorduk. Aramaya vakit bulur bulmaz orada bir tatil evi satın almayı umuyorduk.

Her ne kadar İspanya’da geçirdiğimiz zamanı sevsek de her zaman Birleşik Krallık’taki çiftliğimize geri dönmek için en hevesli olan Eddie oluyordu. Oraya tamamen kafayı takmış durumdaydı, ait olduğumuz yerin orası olduğunu söylüyordu. Oldukça becerikli küçük bir çiftçi olup çıkmıştı.

Annemle babam yılın birkaç ayında çiftliğimizin aşağı kısmındaki evde yaşıyorlardı. Bir gün evlerden birinde yaşayacak bir bakıcı bulmayı umuyorduk, böylece buradan daha sık uzaklaşabilecektik. Şu anda buraya oldukça bağlı durumdaydık. Bu topraklardaki en güzel sığırlardan oluşan bir sürüye ve kendi hayvan besiciliği işime sahiptim. Bu işte bana yardımcı olan iki tam zamanlı çalışanım vardı. Sanırım Eddie, stajyerlerimizden biri olan Melissa’dan hoşlanıyordu. Kız ondan bir yaş büyüktü ama iyi anlaşıyorlar ve birlikte takılıyorlardı. Christopher onları bir şahin gibi izliyordu ve Eddie’yi ona dokunmaması, yoksa öleceği konusunda uyarmıştı.

Eddie bir profesyonel gibi okuyup yazıyordu ve şu anda son sınıf öğrencisi olarak okula gidiyordu. Sınıf arkadaşlarının en üst seviyesinde yer alıyordu, bir sürü arkadaşı vardı ve ehliyetini yeni almıştı.

Christopher hamile olduğum için henüz onunla araba kullanmama izin vermiyordu, tek bildiğim her araba kullanmaya gittiklerinde Christopher’ın yaklaşık beş yaş yaşlandığı ve eve

girerken sanki bir Katolik kilisesine giryormuş gibi haç çıkar-
dıydı.

Kapı *pat* diye açıldı ve Christopher'la Eddie koşarak içeri
girdiler. "G-geciktığımız için özür dileriz," diye kekeledi Eddie.

"Selam, Huysuz." Christopher beni usulca öperken dudakla-
rı dudaklarımda gezindi.

Bu küçük, mükemmel versiyonumuza sahip olmak Chris-
topher'ın hormonlarını coşturmuştu, beni bundan daha fazla
sevemezdi.

"Geç kaldınız." Bakışlarımı ikisinin üzerinde gezdirdikten
sonra Evelyn'i Eddie'ye verdim. "Kardeşini kucağına al." Eddie
onu bir profesyonel gibi kucağına alarak hastane odasının kö-
şesindeki sandalyeye oturdu ve bebeğe büyük bir sevgiyle gü-
lümsemi.

Bu ağabeylik işinde doğuştan yetenekliydi.

"Bu Eddie'nin hatasıydı."

"Değildi," diye karşılık verdi Eddie. "Kapıyı açık bıraktığın
için inekler üstteki otlığa girdiler."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Sonra hepsini geri kovalamak zorunda kaldık, üstüne bir de
inek bokuna takılıp düşünce üzerimi değiştirmem gerekti," dedi
Christopher sinirle. "Bizim için siktiğimin hiçbir şeyi düzgün
gitmez, bunu biliyorsun."

"Evelyn'in önünde küfretme," diye karşılık verdi Eddie. "Seni
duyabiliyor, biliyorsun değil mi?"

Christopher elini yumruk yaptı. "Burada ebeveyn olan be-
nim."

Eddie gözlerini devirdi.

"Erkeklerim bizi eve götürmeye hazır mı?"

Christopher beni kollarına alarak yumuşak bir şekilde öptü.
"Emin ol ki hazırız." Eddie'ye döndü. "Ver de kucağıma alayım."

"Onu ben tutmak istiyorum," diye yanıt verdi Eddie.

MUTLU SON

“Sonra, sen çocuksun.” Christopher bebeği ondan aldı. “Hastaneden çıkarken bebeği her zaman babası taşır, bunu herkes bilir. Bu babalık kanunudur.”

“O zaman eve gittiğimizde onu içeri ben taşıyacağım,” diye cevap verdi Eddie.

Gözlerimi devirdim. *Hayatımı sikeyim.* “Siz ikiniz onu kucağınızda tutmak için sonsuza kadar kavga mı edeceksiniz?”

“Evet,” dedi ikisi bir ağızdan.

Eddie çantalarımı alırken Christopher kolunu onun omuzlarına dolayarak sevgiyle küçük kızımıza baktı. “Hadi, ailemizi eve götürelim.”

Christopher

Beş Yıl Sonra

Yönetim kurulu masasının etrafında oturmuş, birlikte Miles Medya’nın önümüzdeki beş yıllık plan ve projelerini hazırlıyorduk.

Zor kararlar alınmalı, değişiklikler yapılarak uygulanmalıydı.

Burası işin keskin ucuydu, ayrıca Jameson’ın parladığı ve en iyi olduğu yerdi.

“Tamam.” Jameson dosyayı masanın üzerinde kaydırды. “Sıradaki. New York ofisinde yönetim kademesine kadar eğitmek istediğim kişiyle ilgili bazı önerilerde bulundum.”

Dosyayı alarak açtım.

EDUARDO MİLES

Dosyayı kapatıp ona geri ittim. “Hayır.”

“Ne demek hayır?” Kaşlarını çatdı.

“Daha hazır değil.”

Eddie üç yıldır Miles Medya ile çalışıyordu, bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama bir yıldız olma yolundaydı.

Uyanık ve zekiydi, arası yoktu.

Jameson'ın gözleri toplantı masasının karşısından benimki-
lerle buluştu. "Aynı fikirde değilim."

Tristan'la Elliot tiksintiyle dudak büktüler.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye çıkıştım. "O ha-
zır *değil*."

"Demek istediğin... aşırı korumacı babasmm onun kendi ha-
yatını yaşamasına ve tam potansiyeline ulaşmasına izin verme-
sine mi hazır *değil*?" Jameson gözlerini devirdi. "Hadi oradan."

Sinirlenerek sandalyemde arkama yaslandım. "Aşırı koru-
macı davranmıyorum."

"Evet, davranıyorsun," diye cevap verdi Tristan. "Nasıl his-
settiğini biliyorum ama onu serbest bırakmalısın."

"Nasıl hissettiğimi falan bilmiyorsun," diye karşılık verdim.
"Nasıl hissettiğim hakkında bir bok bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Hatırlarsan Harrison da yöneticilik için
eğitim alıyordu. Stajının hemen ardından Anderson Medya'ya
dönmesi gerekiyordu ama şimdi dönmeyecek. Jameson kalması
için onu ayarttı."

"Çünkü sen iki şirket arasmda gidip geliyorsun," diye patla-
dım. "Haftada üç gün Anderson Medya'da, iki gün de Miles'ta
çalışıyorsun. Babası iki şirkette de çalıştığı için seçim yapmak
zorunda *değil*."

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," diye çıkıştı Jameson.
"Harrison ve Eduardo'ya New York'ta ihtiyaç var. Yönetim için
yeterli potansiyele, zekâya ve cesarete sahipler." Gözlerini Tris-
tan'la benim aramda gezdirdi. "İkiniz de bunu biliyorsunuz.
New York'ta onlara ihtiyaç var. Bu onların da şirketi, öne çık-
maları ve ihtiyaç duyduğumuz kişi olmaları gerekiyor."

Derin bir nefes verdim.

"Eduardo'da da sonradan öğretilemeyecek içsel bir güç var,"
diye devam etti Jameson. "Ve onu oğlun olarak kabul ettiğinde
bir ayrıcalığı miras aldı. Ama bu ayrıcalığın getirdiği bir görev

var. Bu görev de Miles Medya'ya karşı. Hepimiz onun dördümüzden daha fazlasını idare edebileceğini bilirken, onun bunu idare edemeyeceğine dair saçma ve boktan bahanelerini dinlemeyeceğim."

Ellerimi saçlarımdan geçirdim. "Hayden çıldıracak. Eddie, New York'ta tek başına yaşayamaz, daha çok genç."

"Yirmi iki yaşında," diye karşılık verdi Jameson. "Hepimizin yirmi iki yaşındayken neler yaptığımızı hatırlıyor musun? Ayrıca tek başına olmayacak, en iyi iki arkadaşı Harrison ve Fletcher var, ikisi de New York'ta yaşıyor. Ben buradayım, Tristan da burada, ona göz kulak olabiliriz."

Dudaklarımı büzdüm. "Bundan hoşlanmadım." İç geçirdim.

"Hoşlanmak zorunda değilsin," diye cevap verdi Jameson.

"Senin çatı katında yaşayabilir," dedi Elliot.

"Ah tabii, Harry ve Fletch'le birlikte ortalığı birbirine katabilir, bu hiç de gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket değil, ha?" Sinirle arkama yaslandım. "Üçünün birlikte şehirde gezmeye çıktığını düşünsenize. Hem zaten Hayden'i ve kardeşlerini bırakmaz, bırakmayacağını biliyorum."

"Neden ona sormuyoruz?" Jameson zile bastı. "Eduardo'yu içeri gönderebilir misin lütfen, Sammia?"

"Peki efendim."

Birkaç dakika sonra kapı çalındı.

"İçeri gel."

Eddie görüş alanına girdiğinde gülümsedi. "Merhaba."

"Otur." Jameson gülümsedi.

Eddie oturup gözlerini üzerimizde gezdirdi. Beden dışı bir deneyim yaşarken gülümsedim. İspanya'da tanıştığım küçük çocuğu ve şimdi karşımda oturan adamı görüyordum.

Çok şey değişmişti ama yine de her şey aynıydı. Özel tasarım bir takım elbise, paranın satın alabileceği en iyi ayakkabıları

giymiş ve bir Rolex saat takmıştı, hem de bunu ona ben aldığım için değildi.

Çünkü o kendisi için almıştı.

“Eddie, seninle son derece gurur duyuyoruz,” dedi Jameson. “Miles Medya’nın geleceğinde parlayan bir ışıksın.”

Bir duygu seline kapıldım ve kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim titreşti.

“Londra ofisimizde bir yıldızdın ama artık zamanı geldi.”

Eddie kafası karışmış bir şekilde gözlerini aramızda gezdirdi.

“Şu andan itibaren New York ofisinde çalışmanı istiyorum,” dedi Jameson. “Tristan seni satın alma yönetimi konusunda eğitecek.”

Eddie’nin kocaman olan gözleri bana kaydı.

Dilimi tutmaya çalışarak dudaklarımı büzdüm.

“Bunu ister misin?” diye sordu Jameson.

Eddie başını salladı. “Çok isterim, efendim. Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“O zaman anlaştık.”

Eddie, “Önce annemle konuşmam gerek,” diye cevap verdi. “Onunla ve babamla konuşmadan önce hiçbir şeyi kabul edemem.”

Aferin oğluma.

Ona yandan bir gülümseme gönderdim.

“Tamam.” Jameson başıyla onayladı. “Buna saygı duyuyorum ama yarın bir cevaba ihtiyacım var.”

“Çok teşekkür ederim, Jameson. Bu inanılmaz bir fırsat, gerçekten minnettarım.” Eddie, Jameson’ın elini sıktı; heyecanı elle tutulur bir güç gibi içinden taşıyordu. Sonra masanın etrafını dolaşp Tristan’ın ve Elliot’ın elini sıktıktan sonra beni kucakladı. “Teşekkürler, baba.”

Hayır.

MUTLU SON

Kendimi yere atıp öfke nöbeti geçirmek istiyordum. Bunu yapmaması için ona yalvarmak istiyordum. Bizi henüz yalnız bırakamazdı, daha çok erkendi. Kardeşlerinin ona ihtiyacı vardı. Hayden en iyi küçük arkadaşı olmadan yaşayamazdı.

Biz hazır değiliz.

Eddie toplantı odasından sekiyormuş gibi çıkınca Jameson dehşete düşmüş yüzüme bakarak sıırttı. “Sakin ol, sen işini yaptın, Christopher. Hayatının bir sonraki aşamasına, tam potansiyeline ulaşmaya hazır. Sen ve Hayden onun gitmesine izin vermelisiniz. İspanya’nın küçük Eddie’sinin, New York’un Eduardo Miles’ı olma vakti geldi.”

Eddie’yle ilk tanıştığım zamanı ve New York’a ne kadar âşık olduğunu hatırladım. NY yazılı bir şapkası olduğu için ne kadar da heyecanlanmıştı.

Kalbim burkuldu.

Bu onun en büyük hayalinin gerçekleşmesiydi.

Ve bunun için çok çalışmıştı. Her gün işe ilk gelen ve son çıkan oydu. Okuma yazma öğrenmek, üniversiteyi bitirmek, aklınıza ne gelirse, tek bir şikâyetle bulunmadan hepsini başarmıştı.

Tanıdığım en cesur insandı.

Hayatımda hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle bu kadar gurur duymamıştım. Hayden ve ben onu sevmeye, ona oğlumuz deme ayrıcalığına sahip olmuştuk.

Ama New York’un Eduardo Miles’ı olmak her zaman onun kaderiydi, tutkusuydu.

Yabana atılmaması gereken bir güç olacaktı.

Böyle bir fırsatın önünde nasıl durabilirdik ki? Gözlerimde yaşlarla yenilgiyi kabul ederek başımı salladım.

“Benim için ona göz kulak ol,” diye fısıldadım.

Jameson elimi sıktı. “Söz veriyorum.”

Hayden

Tam On Yıl Dolarken

Ay ışığı denizden yansıyor, bir esinti tenimi gıdıklıyordu.

Gece yarısı, büyülu saatlerdi.

Sahilin kenarında duruyordum, gözlerim kumların üzerinde geziniyordu.

On yıl önce bir adama, gece yarısı Barselona'nın bu sahilinde onunla buluşacağıma dair söz vermiştim.

O zaman beni öpmeye çalışmış, ben de reddetmişim, sonra beni kocamdan çalacağını söylemişti.

Suyun kenarında silüetini görerek ona doğru ilerledim.

O zamanki seyahatimde giydiğim bikiniyi ve çok sevdiği beyaz elbisemi giymiştim. Özellikle bu buluşma için saklamışım, tam bir görselle o zamanı anmak için.

Zamanda bir adım geriye gitmek için.

Eddie ikisi kız, ikisi erkek, dört küçük kardeşi Evelyn, Mason, Ethan ve Aleena'yla İspanya'daki tatil evimizdeydi.

Ben de sahilde hayallerimin erkeğiyle buluşuyordum.

Elimden kaçırmadığım erkeklerle.

Christopher dönüp beni görünce yüzünde nefes kesici güzellikte bir gülümseme belirdi. Siyah saçları dağınıktı. Üst düğmeleri açık, beyaz keten bir gömlek ve şort giymişti.

Benim gördüğümse onun kalbiydi.

İçinden parlayan göz kamaştırıcı güzellikteki ışıktı.

“Merhaba.” Gülümseyerek ona yaklaştım.

“Merhaba.” Tebessüm etti, elinde tuttuğu çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra beni usulca öptü. Yüzümü kavarken dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. “Geldin,” diye fısıldadı.

Dudaklarına doğru gülümsedim; hikâyemiz çok farklı olabiliirdi.

“Tabii ki geldim, sen benim hayatımm aşkınsın.”

MUTLU SON

Beni tekrar öptü. “Seni yine de kocandan çalacağım.”

Kıkırdadım. “Ondan nefret ederdin.”

“Tam bir otuzbirci olduğunu duydum.”

Kahkaha attığımda o da güldü ve sonra el ele tutuşup birbirimize baktık.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Ne için?”

“Beni olduğum gibi sevdiğin için.”

Gözlerim yaşlarla dolunca silueti bulanıklaştı.

“Bana hayal edebileceğim en harika hayatı verdiğin için.”

Beni öpüşü güçlüydü; birçok duygu ve sevgiyle doluydu.

Hikâyemiz için mükemmel bir sondu ama henüz bir başlangıçtı.

Elimi tutarak suyun içinde ilerlemeye başladı. “Bu defa, Huysuz, geçen sefer yapmam gerekeni yapacağım.”

“Neymiş o?”

“Seni okyanusta *becereceğim*.”

Ağzım açık kaldı.

“Ve kocanın ne diyeceği sikimde bile değil.” Eğilip bikini altını çıkarttı ve karanlığa doğru fırlatarak, “Defol,” diye bağırdı.

Bir kahkaha patlattım. “Atmasana onu, sudan nasıl çıkacağım?”

Beni kucağına alarak havaya fırlattı. “Kimin umurunda, sonsuza kadar burada kalacağız.”

SON

*Düzenleme
Ny.ozlem*

TEŞEKKÜRLER

Yaşadığım bu hayat için duyduğum minnettarlığı ifade etmeye kelimeler yetmez.

Geçimini sağlamak için kitap yazabilmek bir rüyanın gerçekleşmesi demek.

Ama herhangi bir kitap değil, tam olarak istediğim şeyi, sevdiğim hikâyeleri yazabiliyorum.

Harika ekibime,

Kellie, Alina ve Lauren. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim,

Çok yeteneklisiniz ve sizi çok takdir ediyorum.

Aklımı başımda tutuyorsunuz.

Yazdığım her şeyi okuyan ve bana hiç bitmeyen desteğini veren güzel anneme.

Kocam ve üç güzel çocuğum, işkolik hallerime katlandığınız için teşekkürler.

Ve size, dünyanın en iyi ve en destekleyici okurlarına.

Miles High Serisi'ni benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Bu serinin kapısını kapattığım için çok üzgünüm ama hepimizin bildiği gibi, bir kapı kapandığında,

Bir diğeri açılıyor.

Dört gözle bekleyeceğimiz çok şey var.

Sevgilerimle,

Tee xoxo

Miles High Kulübü Serisi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Bu gerçekleşen bir hayaldi.

Bir dahaki sefere kadar.

Tee xx

